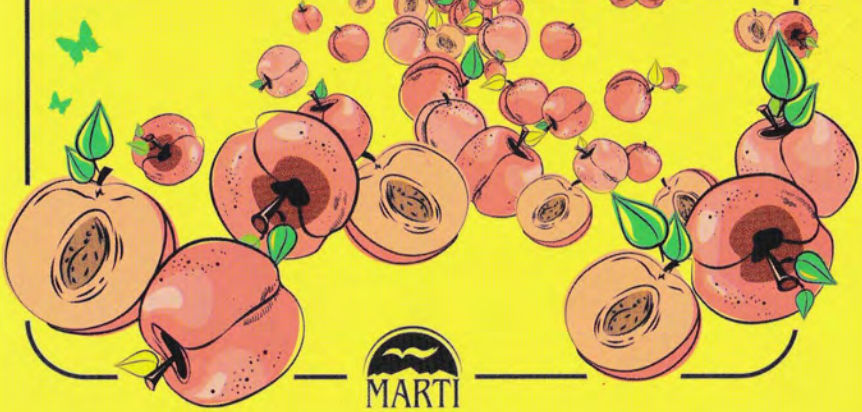
JODI LYNN ANDERSON

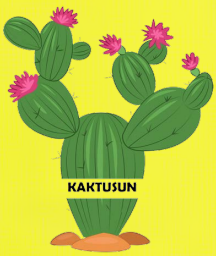
ŞEFTALİ KOKAN SIRLAR







MARTI



"Kimi zaman yaşam bizi sınar; bazen geçmişimizle, bazen de geleceğimizle... Bazen de en sevdiklerimizle..."

Murphy, Leeda ve Birdie...

Şeftali bahçesinde geçirdikleri yazın ardından birbirlerine sıkıca tutunan bu üç arkadaşın yaşamı akıl almaz bir biçimde değişiyor...

Her biri kendi gerçeğiyle yüzleşiyor... Acaba her şeye rağmen bu üç arkadaş olanların üstesiden gelip aralarındaki bu güçlü bağı korumayı başarabilecek mi?

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-448-552-7
9 786254 485527
internetten sipariş: kitapsepeti.com


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

JODI LYNN ANDERSON

ŞEFTALİ KOKAN SIRLAR

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şeftali Kokan Sırlar
Özgün Adı: The Secrets of Peaches
Jodi Lynn Anderson

Editör : Ayça Mutlu
Çeviri : Sevan Amiroğlu
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Gülşah Alçın

Tür : Romantik
Kitap No : 894

Baskı: Nisan 2021
ISBN: 978-625-448-552-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Jodi Lynn Anderson
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

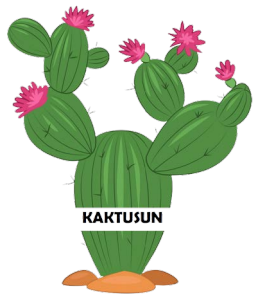
Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı
Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah.
Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1
Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
Sertifika No: 46012

BELONGS TO KAKTUS TEAM

JODI LYNN ANDERSON

ŞEFTALİ KOKAN SIRLAR



Çeviren: Sevan Amiroğlu

MARTI

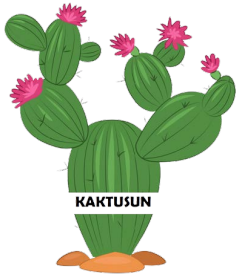
BELONGS TO KAKTUS TEAM


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

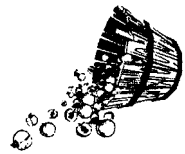
Jill için...




BELONGS TO
KAKTUS TEAM



Öncesinde



Yaz mevsimi şöyle bir şeydi; göle balıklama atlamak, çimlerin üzerine ıslak saçlarla uzanmak, L. C. S., B. D., M. M. olarak isimlerinin başharflerini manolya ağacına kazımaktı. Yaz mücevherler gibi yeşil ve bir kadife parçası kadar yumuşak olan Darlington meyve bahçesinin onların çevresinde sanki son kez yaşanıyormuşçasına omuz silktiği mevsimdi.

Ancak eylülün on beşinde ağaçlara doğru esmeye başlayan bir meltem bir sis bulutu gibi bahçeye yerleşti. Meltem hiç de şeftaliler gibi kokmuyordu; tuhaf bir şekilde tarçın ve arnavutbiberi gibi kokuyordu. Uzaklar, çok uzaklar gibi kokuyordu. Karanlık gibi kokuyordu.

O gece Leeda Cawley-Smith, Birdie Darlington ve Murphy McGowen adlı üç arkadaş uyku ve uyanıklık ara-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sında yatağında huzursuzca dönüp durdu. Kilometrelerce ötede, Meksika'da, küçük bir banliyöde Azize Guadalupe heykelciği şehrin civarında yeni sahibini bekliyordu... ya da eski bir dostu. Buck's Doğa Koruma Bölgesi'nde mağaralarda yaşayan yarasalar çok kadim bir meltemi kanatlarında hissettiler. Anacaddedeki Bridgewater Cenaze Evi'nde ikamet eden yeşil bir urn ilk ve biricik müşterisine ev sahipliği yapmak için bekliyordu.*

Doldurulmayı bekleyen bazı boşluklar vardı ve tabii boş bırakılması gereken de.

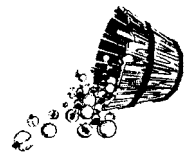
Herhangi bir yazdan önce olsaydı, Leeda Cawley-Smith karanlık suların içinde gözden kaybolacaktı. Murphy McGowen son bir kez çırılçıplak koşacaktı ve Birdie Darlington şarap atölyesinde eskilerden kalmış, ama yeni, mavi renginde ödünç alınmış bir şey bulacaktı.

Şimdi, güz mevsiminin ilk gecesinde şeftali bahçesi silkinmişti. Methuselah, yani bu mülkteki en eski ağaç olan pekan ağacı köklerine doğru kurumaya başladı ve yılın en son olgun, lezzetli ve aynı zamanda fark edilmemiş olan şeftalisi yere düştü.

** Urn: Ölünün küllerinin saklandığı kap. (e.n)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir



Murphy McGowen'ın bildiği bir şey varsa o da şuydu: Bir gün Georgia, Bridgewater'dan gidecekti. Tutarlılık göstermeyen bir müzik zevki, tutarlılık göstermeyen bukleli saç stilleri, göl kıyısında giysilerini çıkararak yerlere savurması ve Bob's Big Boys barının parçalarını 1. Otoyol boyunca boşa harcamasının dahil olduğu tutarlılık göstermeyen geçmişinde, yıllar boyunca sabit kalan tek şey Bridgewater'dan bir çıkış yolu bulmayı planlaması olmuştu. Bir de çok uzun zamandan beri istediği diğer şeyse Belediye Başkanı Wise'ın ön bahçedeki çimlerinin üzerinde boydan boya çırılçıplak koşmak. Ancak hâlâ bir yolunu bulup yapamamıştı.

Eğer kalçasına Ringo Starr dövmesi yaptırmamış olsaydı, bunun yerine büyük ihtimalle bir Bruce Springsteen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parçası olan *Thunder Road*'dan şu sözleri yazdırırdı: *İki patika bizi bir yere götürecek.*

Kaçışla ilgili şarkılar Murphy'nin DNA'sına kendi göz rengi gibi işlenmişti ki gözleri kedi gözü gibi yeşildi ve bu sözleri tutmaya da kararlıydı. Bu şarkı şöyle devam ediyordu: New York Üniversitesi'ne gitmek ve hayatının geri kalanını sonunda doğru yerde olduğunu hissederek orada geçirmek. Murphy bunun dışındaki çoğu konuda olunabilecek en kararsız tutumu benimserken, bu nakarattaki hiçbir değişikliğe izin vermiyordu.

"Murphy gidebilir miyiz?" diye sordu Leeda. "Köpekler acıkmış gibi görünüyor." Otobüs durağının kenarındaki ıslanmış kaldırımda oturarak onları izleyen Honey Babe'le Majestic'e doğru eğildi. Bu sıska köpekler gülümsüyor gibi görünüyordu; gerçi Birdie yanlarındayken ve ikisi de bir aradayken hep böyleydiler. Birbirlerine çok bağlı göründüklerinden Murphy onlara John ve Yoko adını vermişti; gerçi daha çok Ceylan Bambi ve Kurbağa Kermit karışımı bir şeye benziyorlardı.

"Daha çıkmadan önce yemeklerini verdim." Birdie omzunun üzerinden yukarı doğru baktı. O sırada Leeda onun kestane rengi saçlarını örmekle meşguldü. Leeda hafifçe saçını çekti. "Oh, yani... yok, yemek vermedim, açlıktan mideleri kazınıyor olmalı." Ona gülümseyen köpeklerine doğru baktı.

"Sen gördüğüm en kötü yalancısın Birdie." Leeda, Birdie'nin ördüğü saçını bırakıp başını ümitsizce geriye attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üstlerindeki plastik tavanı izlemeye koyuldu. Yağan yağmur şeffaf tavanda motifler oluşturuyordu. "Yapmam gereken çok fazla ödev var."

"Bir haftadır okuldasın ve şimdi neredeyse takıntılı biri gibi davranıyorsun," dedi Murphy.

Leeda, "Galiba," diyerek omzunu silkti, her zamanki gibi Murphy'nin mükemmeliyetçi iyileştirme programı olarak adlandırdığı bir ders planı seçmişti. Her sene olduğu gibi bu sene de programa başvuran ilk kişiydi.

"Beş dakika daha. Lütfen. Bir tane gelecek... hadi artık." Murphy şeffaf tavanda sıçrayan yağmur damlalarını seyreden Leeda'ya baktı. Sonra tam önünde boylu boyunca uzanan Birdie'ye doğru dönüp kolunu dürttü. Birdie bir fırın gibi sıcaktı. "Lütfen?"

"Bir tane daha görmek istiyor." Kirpiklerini kırpıştırarak Leeda'ya baktı. "Ondan sonra gidebiliriz." Birdie hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da doğuştan bir elçi olmasıydı. Bu da büyük ihtimalle yakınlarda boşanmış olan annesiyle babasının arasındaki mayınlı bölgede yıllarca yaşamayı öğrenerek havada asılı kalmayı başarması sayesinde olmuştu. Murphy her iki arkadaşını da iyice gözlemlemişti. Leeda, Martha'nın üzüm bağından fırlamış gibi duruyordu; mükemmel elmacıkkemikleri ve güneşin ortaya çıkardığı çillerin tek tük serpiştirildiği mermer kadar pürüzsüz bir teni vardı, her zaman giysilerini tamamen mevsime uygun olarak seçip giyinirdi. Bugün diğer günlere nazaran daha dağınık ve özensiz görünse de *People* dergisinin sayfalarından bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinde, havaalanında objektiflere yakalanmış çok yorgun bir star andırıyordu. Diğer yandan kavisli ve kızıl saçlarıyla Birdie taze sütle beslenmiş bir çiftlik kızı gibi görünüyordu ki o da zaten öyleydi.

Bu iki kız birbiriyle ikinci dereceden kuzendi, ancak tek ortak yanları da buydu. Leeda son derece dik başlıyken, Birdie yağmur kadar hassas ve uyumluydu. Leeda çoğu zaman beyaz giyinirdi, ışıl ışıl olmak konusunda, gülümserken ve Bridgewater'ın Güneylisi olması hususunda çevresindeki herkesi fersah fersah geride bırakırdı. Birdie'yse tırnaklarının altında biriken çamurla büyümüş, evinde eğitim görerek okula gitmemiş, deyim yerindeyse meyve bahçesinde dünyaya kök salmıştı.

O yazdan önce Murphy, Yargıç Miller Abbott tarafından cezalandırılarak bahçeye şeftali toplamaya gönderildiğinde Leeda'nın son derece disiplinli, Birdie'ninse zayıf biri olduğuna tamamen karar vermişti. Ancak birlikte geçirdikleri yaz tatili boyunca onlarla şeftali toplamış, geceleri yatakhanede terlemiş, gölde serinlemiş ve ömründe ilk kez bir masalda yaşıyormuş gibi hissetmişti. Buradan çıkarılacak ders, eğer insan bildiği kadarından çok daha fazlasını bildiğine inanırsa, işin sonunda bir geri zekâlı durumuna düşüyordu.

Huzursuzluğu artmakta olan Murphy bir yandan ayaklarıyla kaldırımda ritim tutarken, gözlerini üzerinde başharflerin kazılı olduğu plastik camdan duvara dikmişti. Sigara içmeyi erkek arkadaşı yüzünden bırakmış olmasına rağmen, cebindeki sigara paketini eliyle kontrol etti. Rex ısrarla bunun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

aptalca bir alışkanlık olduğunu söylüyordu. Üzerinde vücuduna yapışarak hatlarını ortaya çıkaran rengi solmuş bir kot pantolonla gözlerinin rengiyle uyumlu yeşil bir tişört vardı. Murphy giyim konusunda seksi görünmek için çaba harcamak zorunda değildi; bir rahibe elbisesi giyse bile yine seksi olur, hâlâ kapatması gereken yerleri varmış gibi görünürdü.

Murphy ve Birdie de dinlenmek için başlarını Leeda gibi geriye atıp duvara yasladılar.

"Sanki biri bir düğmeye basıp her şeyi durdurmuş," dedi Birdie. Haklıydı. Gri Georgia sonbaharı hiç bitmeyecek gibiydi, sanki uzun sürecek yağmurlu bir öğle sonrasını yine bir benzeri izleyecekti, ardından bir diğeri ve bir diğeri... ta ki kıyamete kadar.

Sessizce oturdular. "Mezuniyet töreni hangi gün?" diye sordu Murphy. Sesi yağmur damlalarının arasından geliyordu. "15 Mayıs olabilir mi? Düşünüyorum da otobüs biletimi ayırtmak için çok erken olabilir."

"Söyleme şunu!" dedi Birdie.

Kendini bekleyen günleri her düşünüşünde olduğu gibi Murphy'nin huzursuzluğu arttı. "Ayrıldıktan sonra eğer ardıma dönüp bakarsam, sence tuza dönüşür müyüm?"

Leeda, "İşte, drama," diyerek gözlerini devirdi. Murphy ona sırıttı.

Murphy'nin söylediğinin arkasındaki referansı biliyordu. Eski Ahit'te geçen bir hikâyede Lut'un karısı pervasızlıkla edepsizliğin hüküm sürdüğü ardında kalan şehre omzunun üzerinden dönüp baktığı için tuza dönüşüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer taraftan Murphy de Bridgewater şehri için hep çok gösterişli, çok pervasız ve hep çok edepsiz biri olmuştu. Sayılamayacak kadar çok kez yakalanışı, şiddetle azarlanışları ki bunu genellikle hak ediyordu ya da kendisiyle ilgili fısıldaşmalar. Uslu duramıyor, kendine hâkim olmayı başaramıyordu, çünkü erkeklere hayır diyemiyordu. Murphy sürekli kendisini bu gümüşi Güney kasabasındaki büyük bir lekeymiş gibi hissediyordu. Bridgewater o yokken tamamıyla erdemin daha fazla kendisini gösterdiği bir yer olabilirdi.

Uzaklardan adeta bir gök gürültüsü kükredi. Murphy gazete satış makinesindeki 10 Eylül tarihli *Bridgewater Herald* gazetesinin baş sayfasına göz attı. Sol alt köşede yer alan haftalık haberlerse şöyleydi: "*Carrie Ann Anderton, Winkie Doodle Bölgesinde Yaralı Bir Şahini Kurtardı"* ve *"Yargıçla Eşi Bayan Miller Abbott İlk Torununu Bekliyor."* Murphy'yse yaralı bir şahinin baş sayfada haber olmayacağı bir yerde yaşamayı özlüyordu. Bu yerde Winkie Doodle ismini taşıyan hiçbir şey olmamalıydı. Bir an otobüsün sesini duydu. Murphy'nin nabzı 75. Otoyol'a çıkan rampadan gelen otobüsün hırıltısıyla hızlandı. Bu güzergâhı favori bir şarkısıymış gibi izleyebilirdi. Otobüs dur işaretinin tam arkasından virajı dönerek park alanının köşesindeki yol boyunca sıralanmış ağaçların arasından onlara doğru geliyordu.

Murphy öne doğru çıkarak, "İşte!" dedi. Otobüsün ön camındaki New York tabelası okunabiliyordu artık.

"Haleluya," dedi Leeda ayağa kalkıp saçını düzeltirken.

Murphy elini cebine atıp parmaklarını parktan aldığı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

taşın etrafında gezdirdi. Otobüs durup hırıltısını kesene dek ayakta bekledi. Otobüsün incelikle kaplanmış siyah kauçuk merdivenleri kapının iç çekercesine tıslayarak açılmasıyla kendilerini gösterdiler.

Şaşkınlıkla otobüsten inen iki kişiyi izledi. Kim New York şehrine gitmekte olan bir otobüsten gönüllü olarak inebilirdi ki?

Otobüs şoförüne, "Hey!" diye seslendi. "New York'a gidiyorsun, değil mi?"



"Evet."

Murphy bunu on iki yaşından beri arada sırada yapıyordu. Şimdiye dek Anthill Acres Trailer Park'tan topladığı aşağı yukarı kırk kadar taşı New York şehrine göndermiş olmalıydı. Eğer parça parça da olsa, hayatından yeteri kadar şeyi oraya yollayabilirse, bir gün kendi de oraya gidebilecekti.

Murphy çakıltaşını eline alıp öne doğru eğilerek en üst merdivenin alt köşesine, ayakkabıların taşıdığı tozların biriktiği yere yerleştirdi. Geri çekilip otobüs şoförüne sırıttı. "İyi yolculuklar."

Sürücü sadece bakarak kafasını salladı ve kapıları kapamak için kolu çekti.

Murphy otobüsün gri akşamüstüne doğru süzülüşünü seyretti. Böylesi anlar onun içinde her seferinde bitmeyen bir umudu hareketlendiriyordu. Hiçbir şeyin garantisi yoktu ve önünde çok uzun bir zaman vardı, ama her seferinde bu süre daha da azalıyordu. Murphy sırıtmaya devam ederken, başparmağını kemiriyordu. Ayaklarının üzerinde sallanmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

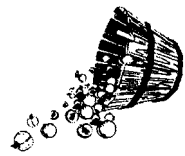
başladı, sanki bir koşucuymuş da yarışa hazırlanırken ısınma hareketleri yapıyormuş gibi görünüyordu.

Yağmur sonsuza kadar süremezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İki





Leeda Cawley-Smith'in sekizinci yaş gününde oturma odasındaki koltukta çekilmiş bir fotoğrafında Leeda görünmez olmuştu. Aslında görünüyordu, ancak onu seçmek pek kolay değildi. Beyaz renkli Ralph Lauren marka çocuk elbisesini giymiş, ayakta duruyordu. Beyaz renkli Ralph Lauren çocuk ayakkabıları, açık sarı saçları ve beyaz şapkası vardı. Yaz mevsiminin sunduğu yeşil ve mavi arka planın önünde, harikalar diyarında mumlarını üflemeye hazır bir Alice gibi görünüyordu, ama dikkatle bakınca nasıl görünmez olduğu da görülebiliyordu. Fotoğraf tam çekildiği sırada annesi ona arkasını dönmüştü. Bu sadece o ana özgü bir durum değildi; bu durum onun hayatında annesiyle ilgili değişmez bir gerçekti aynı zamanda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda çocukken çoğu kez kısmen de olsa bir hayaletmiş gibi hissederdi. Her zaman görünmez bir tasmanın ucuna bağlıymış gibi annesinin arkasından sürüklenirdi. Lucretia okul aile birliği işleriyle ya da sosyal çevresiyle birlikte, özenle kararlaştırdığı akşam yemekleri ve toplantılarıyla meşgulken, Leeda onun dikkatini hiçbir şekilde kendi üzerine çekmeyi başaramazdı. Fotoğraf bu durumun kesin kanıtı gibiydi. Kusursuz bir çocuğu gösteriyordu. Onun yanında yer almayı her zaman isteyecek diğer çocuklarla çevrelenmiş bir çocuğu gösteriyordu. Toza, kire ve en iyi olma konusunda ikinciliğe alerjisi olan bir çocuğu gösteriyordu. Kusursuz bir biçimde görünmez olan bir çocuğu gösteriyordu.

Leeda, ailesinin evinden çıkarak bahçedeki zümrüt yeşili Breezy Buds korusuna girdi. Üzerinde fulya sarısı bir giysiyle kollarını kavuşturarak ayakta bekledi. Manzarayı gören herhangi biri Leeda Cawley-Smith'i gözden kaçırmanın zor olduğunu bile söyleyebilirdi. Öyle güzel bir kızdı ki onu gören sadece imrenmez, aynı zamanda saygıyla karışık bir korku da duyardı. Liseye başladığı ilk yıllarda, her zaman aynanın karşısına geçer, hâlâ orada olup olmadığını sıklıkla kontrol ederdi. Arkadaşlarının onun yanındaki sıralarda oturmayı istemesinin nedeni, o yokken parmak kaldırmak ve kafalarını çalıştırmak zorunda kalmalarıydı. Şimdi yüzü yumuşacık eylül güneşiyle ışıldıyor, her zamankinden daha güzel görünüyordu. Değişen şey her neyse yine de Leeda'yı pek ilgilendirmiyordu.

Tam üstünde bir manolya yay gibi bükülmüştü; büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mum kaplı yapraklarını hışırdatarak bir diğerine sürtüyor, kâğıttan çıkan sese benzer bir ses çıkarıyordu. Bazı yapraklar kenarlarına doğru sararmıştı. O gün Leeda'nın tamamen özgür hissettiği günlerden biriydi; loş, hafif bir meltemin estiği serin bir gündü.

İki hafta önce Murphy okulun ilk günü için üzerinde siyah kalemle yazılmış *Leeda Leeda için Samimi* başlıklı bir not defteri armağan etmişti. Tamamen Murphy'nin derlemeleriyle dolu olan bu kitapta hayat üzerine düşünceler, Leeda üzerine düşünceler, birkaç tavsiye ve elle yapılmış şeftali çizimleri vardı. Kitap ağaçlara tırmanmaktan hiç bahsetmiyordu. Sadece bu kısmı Leeda'nın fikriydi.

Arkasını döndü, kimsenin seyretmediğini görünce tırmanmaya başladı. Uzaktan bakınca ağacın dallarına sarmalanmış ıslak bir paçavra gibi gözüküyor olmalıydı; daldan dala geçerek daha da yükseklere çıktı. Uzun bacaklarını serbest bırakmış, sallıyordu. O sırada dallara doğru bir meltem esti, ağaç inleyip hafifçe sallandı, ancak o tırmanmaya devam etti. En sonunda aşağı baktı. Kalbi güm güm çarpıyordu... soluk soluğa bir gülümseme dudaklarına yerleşti.

"İşte!" dedi kendine, belki de ağaca söylemişti. Leeda o fotoğrafın çekildiği doğum günü partisinde böyle bir ağacın tepesinde kaldığı için çok uzun süredir ağaçlardan korkuyordu.

Leeda dizindeki çiziklere bakarak gülümsedi. Dikkatlice ve yavaşça ağacın dallarıyla gövdesinin birleştiği sağlam yere doğru kalçasını kaydırarak oturdu. Dengesini sağlamak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

için hem gövdesine hem dalına tutunuyordu. Kendi yatak odasıyla tam olarak aynı yükseklikteydi şimdi. Ayaklarını daireler çizecek şekilde keyifle sallıyor, ancak aşağıya her baktığında midesine oklar saplanıyordu.

Odasına doğru baktı; kendisini bir röntgenci gibi hissediyordu. Büyük beyaz bir yatak, beyaz bir masa, sade beyaz duvarlar. Bir an *eğer bir yabancı buraya tırmanıp içeriye baksa, ne olurdu* diye düşündü. Evinin biraz daha yakınına doğru uzandı, ancak gidecek pek de bir yer kalmamıştı. Bunun bir *işaret* olup olmadığını merak etti.

İşte, tam o sırada penceresinde bir yüz belirdi ve Leeda el yordamıyla beceriksizce oturduğu yere doğru geriledi. Bir dalı yakaladı, kolları çizik içinde kalmıştı. Lucretia Cawley-Smith yüzünü pencereden dışarı uzattı.

Leeda Leeda için Samimi Yazılar'ın yedi, sekiz, dokuz ve onuncu sayfalarında yer alan "Lucretia Cawley-Smith Tehlikesi ve Hayatta Kalabilme Rehberi" başlıklı bölüme göre, kim olursa olsun, herhangi biri Leeda'nın annesiyle sözlü iletişime girmekten mümkün olduğunca kaçınmalı ve konuşma sırasında sessizce başka bir yöne doğru miyav miyav miyav diye şarkı söylemeliydi. Bu kişi, birini görünüşüne bakarak sınıflandırdığı zaman Lucretia'ya bıyıklarının uzadığını ima etmeliydi. Ancak bu kişi hiçbir şekilde Lucretia'ya istediğini vermemeliydi, çünkü o, aldığı şeyin her bir ayrıntısını defalarca eleştirecek türden bir insandı.

"Leeda! Tanrı aşkına, ne yapıyorsun orada? Giysilerine bir bak!" Leeda eğilerek üzeri kir ve çamur lekeleriyle dolu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olan açık sarı süveterine baktı.

"Leeda, hayatım." Büyükannesi Eugenie, Lucretia'nın yanında belirdi. "İç çamaşırlarını görebiliyorum."

Büyükannesi koyu mor renginde yünlü bir takım elbise giymişti. Ceketinin kenar kıvrımlarındaki leylak rengi kıvrımlarsa ağzındaki rujla aynı renkteydi, bembeyaz odada mor bir çubuk gibi görünüyordu. Yüzü mısır püskülü gibi beyaz, ipeksi ve cansızdı.

Eugenie bugün şapka giymemişti. Özenle yapılmış ince telli beyaz saçları kıvrımlar çizerek kafasına tutturulmuştu. Pazar günleri kiliseye giderken kafasının iki katı büyüklüğünde bir şapka takardı. Steeplechase'de her yıl düzenlenen yarışmalarda bir keresinde kafasının oranıyla hiçbir şekilde ölçülemeyecek kadar büyük bir şapka giyerek şapkanın altında ufacık kalmıştı. Geçen yıl yapılan yarışta elinde kupasını sallayarak ortalıkta dolaşmış, gerçek bir kupa galibi gibi kupanın içinden sek burbon içmişti.

Leeda küçük köpeklerin daha uzun yaşadığını duymuştu bir keresinde. Büyükannesi Eugenie bu kuralı ispatlarcasına doksan dört yaşında hâlâ dört çekerli bir araç kadar sağlam gözüküyor, hiçbir bozulma belirtisi göstermiyordu. Leeda bazen onun sonsuza kadar yaşayıp kendisinin üzerinden de Çin Seddi'ni ezip geçer gibi geçeceğinden korkuyordu.

Lucretia, "Sana haberlerim var," diyerek pencereden gülümsedi, kafasını daha da ileri uzattı. Güneş ışığı o an sarı saçlarına değdi, mavi gözleri ışıldadı, gerçekten çok güzel görünüyordu. "Manolya Bahçesi Vakfı seni buna layık gördü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve...” Uzunca bir süre duraksadı, daha da gülümseyerek, “Pekan Kraliçeliği’ne aday gösterdi,” dedi.

Leeda cevap vermedi. Tırnaklarını inceleyip dallara daha sıkıca tutunarak zemine göz atıp bacaklarını salladı, annesi ve büyükannesi lise yıllarındayken Bridgewater’ın Pekan Kraliçesi seçilmişti. Ayrıca ablası Danay bu sene uzatılmış balayına gidip Disneyland’de Pamuk Prenses olarak mesaiye kaldığı için okuldan ayrılmış, yeni kocasıyla birlikte Florida’da yaşıyordu; iki yıl üst üste Pekan Kraliçesi seçilmişti (Danay bu konuda çok başarılıydı; çok doğal bir şekilde komple prenseslikten resmi kraliçeliğe doğru kademeli olarak ilerlemişti). Bu bir çeşit aile mirasıydı. Leeda kendi sırasının gelmekte olduğunu bildiği halde bunu bilinçli olarak unuttuğunu tahmin ediyordu. “Gerçekten çok yoğunum, okulum var.”

Lucretia bir an şaşkın göründü, ardından Leeda’ya kocaman bir Manolya Bahçesi Vakfı gülümsemesi yolladı ki insan kendini güney güneşinin altında güneş banyosu yapıyormuş gibi hissederdi. “Bunun benim için anlamı çok büyük.”

Leeda bunu dikkate aldı, ancak sadece bir dakika için. Pekan Kraliçesi olmak demek, bütün bir yıl dişlerine vazelin sürerek meme uçlarını örtmek, Elks Club’ta akşam yemeklerinde görünmek, her türlü açılışta kocaman makaslarla kurdeleler kesmek, sahte gülücükler dağıtmak ve her zaman bakımlı olmak demekti. Ayrıca Şükran Günü’nde gerçekleşen Pekan Festivali’nde, festival aracının platformundan he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diyeler saçmak demekti. Ama en önemlisi, ablası Kraliçe Danay'ın da yaptığı gibi dişi şeytanla dans etmek anlamına geliyordu, yani haftanın yedi günü ve günün de yirmi dört saati kendisiyle uğraşan annesiyle. Bütün bunlar bu yıl kendisi için istediklerinin tam tersiydi; içinden geldiği için gülümsemek ve vaktini mümkün olduğunca Birdie ve Murphy'nin yanında geçirmek istiyordu.

"Koltukların kabardı, değil mi?" diye cıyakladı Eugenie, Lucretia'nın hemen yanındaki pencereden iyice dışarı çıkarak. Korsanların omzunda tüneyen papağanlar gibi gözüküyordu. Leeda, "Bu tam bir Murphy benzetmesi oldu," diye düşündü ve yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Evet, büyükanne." Leeda, Bridgewater güzeli olmayı sevmek zorunda olduğunu biliyordu. İnsanlardan her gün bol bol öpücük alacaktı ki bu yorucu bir şeydi.

"Leeda, annene bir bak, seni doğurduğu halde hâlâ incecik."

Leeda gülmek istedi, bu gerçekten de ironikti. Bir zamanlar dikkatleri ablası Danay gibi kendi üzerine çekebilmek için kraliçe olmayı çok istemişti, ama şimdi Leeda bir sırrı keşfetmişti; ne kadar kusursuz olmaya çabalarsa çabalasın, annesi sevgisini ona göstermeye pek niyetli değildi. Leeda hiçbir zaman annesindeki sevgiyi açığa çıkarmaya yetecek kadar mükemmel olamayacaktı, bunu görebilecek kadar akıllanmıştı artık ki bu konuyu da kapatmıştı açıkçası. Artık sevgiyi bulabileceği başka yerler vardı. O sevgiyi yaz boyunca şeftali bahçesinde Georgia güneşinin altında çalışırken, Bir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

die ve Murphy'yle bulmuştu ki artık kusursuz olması da gerekmiyordu.

Büyükannesi, "Leeda, dik otur," diye bağırdı. Leeda doğruldu. Bu bir refleksti; büyükannesi Eugenie'nin o kısacık boyuna rağmen Leeda'nın üzerinde her zaman çok büyük bir etkisi olmuştu.

"Leeda." Bu kez annesinin sesi ciddileşmişti. Leeda yukarı baktı. Çok kısa bir süre için Lucretia'nın yüzünde tamamen samimi bir ifade belirip kaybolurken, ağzının iki yanındaki çizgiler derinleşti ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Leeda, bunu sana şu an söylemek istemezdim, ama bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Neyi?" diye huzursuzca sordu Leeda.

Lucretia önce büyükannesi Eugenie'ye baktıktan sonra tekrar Leeda'ya döndü. "Önceki gün doktora gittim ve... bende bir şey buldular."

Leeda içinde kaskatı bir şey hissetti, huzursuz oldu. Ne olduğunu sormak istiyor, ancak sormaya da korkuyordu. Meltem saçını savurarak yüzünü iyice ortaya çıkarmıştı. Başını eğip salladığı ayaklarına baktı.

"Adı hiperhidrosis. Çok ender görülen bir hastalıkmış."

Leeda hasta gibi hissederek yutkundu. Ailesinde ciddi ve hoş olmayan konular hakkında soru sorulmazdı. Şu an bir soru yöneltmesine müsaade edilebileceğinden bile emin değildi. Yine de titrek bir sesle sordu. "Nedir o?"

Lucretia bir an çenesini yukarı kaldırıp boş ver der gibi elini salladı. "Bunun hakkında düşünme hayatım, sadece..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

derken sesi ciddileşti, düşünceli düşünceli parmaklarını pencerenin eşiğine birkaç kere vurdu. "Bunu... benim için yapmanı isterdim."

Büyükannesi Eugenie elindeki garip duvağı göstererek, "Tacımı getirdim," diye ekledi. Leeda, büyükannesinin elindeki tacın köşesinden tutup hafifçe salladığını görebiliyordu.

Lucretia, platinyumdan yapılmış yuvarlak küpeleri eliyle düzeltti. "Pekan Kraliçesi olmak beni tamamlayan en önemli tecrübelerden biriydi."

Leeda bunun gerçek olduğunu biliyordu. Cawley-Smithlerin evinin giriş kapısının hemen karşısındaki masada, yirmiye otuz santimetre boyutundaki parlak, gümüş bir çerçeveye alınmış imzalı fotoğrafta, Lucretia'nın Pekan Kraliçeliği sergileniyordu. Murphy bu tür eşyaları Leeda'nın annesinin karakteri görüyordu; onure edilmiş varlığının bir tür imzası gibiydi.

"Lütfen?" dedi Lucretia.

Leeda, ne diyeceğinden emin olmaksızın ağacın gövdesini inceledi. Sol omzunun üstünde beliren Murphy'nin görüntüsü ona bir an önce oradan tüymesi gerektiğini söylüyordu. Sağ omzundaki Birdie'nin görüntüsüyse duygulanmış, hüngür hüngür ağlıyordu. Sonra yeniden yukarı doğru bakınca annesinin elbisesinde bir düğmenin eksik olduğunu gördü. Nedenini bilimese de o an Leeda yukarı uzanıp elbiseyi onarmak istedi.

"Tamam," dedi Leeda. "Tabii ki olurum." Kalbi çarpıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

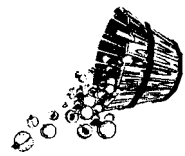
Annesi duygusuz bir sesle, "Güzel," dedi. Pencere nasıl açıldıysa aynı şekilde aniden kapandı.

Leeda meltemin hışırdattığı yeşil yaprakları bir süre izledikten sonra gözünü ağacın aşağısındaki dallara doğru indirdi. "Lanet olsun," diye mırıldanıp ardından da dikkatlice ağaçtan inmeye koyuldu.

Aşağı inmek daha zordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç



Birdie çıplak göbeğini yumuşacık dokuma yorganına yaslayarak karınüstü uzanmıştı, üzerinde beyaz sutyeni vardı. Ayak parmaklarıyla yatağın ucundaki gevşemiş bir yorgan ipliğiyle oynuyordu. Elinde buruşturulmuş bir kâğıt parçası tutuyor, kısa kısa iç çekiyordu.

Enrico'nun mektuplarının onun için bu denli özel olmasının nedeni onları hissedebiliyor olmasıydı. Enrico spiral ciltli bir not defterinden kopardığı kâğıda bu mektupları yazarken, yazdıklarının içine irili ufaklı bir sürü şey sıkıştırıyor, sınıfta tuttuğu notlardan oluşan bazı karalamalarla özel ders verdiği bir ilkokul öğrencisinin yazdığı şiirleri mektuba iliştiriyordu. Kalemler, kafelerden alınmış kibrit kutuları, am-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

balajlı nane şekerleri gibi şeyler de göndermişti. Birdie onları da Enrico'nun yazdığı kelimeleri okuyormuşçasına eline alıp uzun uzun inceliyordu. Mektupları okurken en güzel bölümleri birçok kez okuyup gözleri kelimelerin üzerinde gezinirken birinden bir diğerine geçiyordu. Arası açık yuvarlak harflerle bezeli olan Enrico'nun elyazısını sevmişti, dürüst ve iddiasızdı.

Dönüp dolaşıp mektupta yer alan bir satıra tekrar tekrar odaklanıyordu: *Eğer yılbaşında Meksika'ya gelseydin...*

Honey Babe ve Majestic kendileri için hazırlanmış köpek yatağında uzanmış, onu izliyordu. Üzerlerinde Birdie'nin ördüğü kırmızı yeşil çizgili süveterler vardı. Bunları örerken Honey Babe'in süveterini boydan boya *Hola*, Majestic'in süveteriniyse *Amigo* yazılarıyla işlemişti. Birdie ayağından çorabını çıkarıp bir donut gibi katlayarak onlara doğru fırlattı. Honey Babe çorabı ağzına alıp çiğnemeye başladı, bu sırada Majestic de kafasını soru sorar gibi sallayarak Birdie'ye bakıyordu. Birdie, "Yılbaşında Meksika'ya gitmemi istiyor," diye fısıldadı.

Bahçede çalışan Enrico'yla Teksas'ta oturan Enrico arasındaki farkı çok iyi biliyordu, ama şimdi işler değişmiş, birbirlerine yazmaya başlamışlardı. Mektupları neredeyse tamamen Meksika hakkındaydı; şehrin dışında bulunan Meksika dağlarının eteklerindeki küçük evinden bahsediyordu. Otobüs şoförü olan annesini anlatıyor, Zócalo'da güvenlik görevlisi olarak görev yapan babasından söz ediyor, ilkokuldaki kardeşinden bahsediyordu. Birdie'nin hayallerinde En-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rico'nun hayatı bir çizgi filmmiş gibi şekilleniyordu. Bütün bular Birdie için tamamen yabancı ve egzotik şeylerdi. Birdie dünyanın çok ama çok küçük bir köşesinde doğup büyümüştü; en azından kendisi böyle hissediyordu.

Kâğıdı bir kenara bırakarak dönüp sırtüstü uzandı. Ayakları duvar kâğıdının üzerinde yukarı aşağı gezinirken, kollarını başının arkasına attı. *Eğer yılbaşında Meksika'ya gelseydin...* Olacak şey değildi tabii, olmaması için bir sürü neden vardı. Öncelikle böyle bir şeyi ailesine soramazdı, yolculuk için gereken parayı bulmaksa imkânsız olan bir başka şeydi. Bu bir çizgi film bile olsa, karikatür Enrico ve karikatür ailesiyle Meksika'da bir hafta geçirmesinin imkânı yoktu. Yine de bunun olmasını da her şeyden çok istiyordu.

Ayağa kalkıp yerdeki test kitaplarının oluşturduğu yığının üzerinden atlayarak yatak odasının arka tarafındaki aynada kendini incelemeye başladı. Hava sıcaktı, aynaya baktığında yanaklarının kızarmış olduğunu gördü. Birdie'nin bol kot pantolonu kalçalarından aşağı kayıyor, ayak bilekleri kırmızı plastik sandaletlerin içinde sımsıkı oturuyordu. Kumral saçları geriye doğru taranarak atkuyruğu yapılmıştı, kulaklarının kafasıyla bitiştiği yerdeki küçük terden ıslanmış büklümler tenine yapışıyordu. Kendini sevimli hissetti, seksi değil. Daha büyük dudaklarım olsaydı Enrico'nun gözüne acaba nasıl görünürdüm diye düşündü. Diliyle altına doğru götürdüğü üstdudağını yukarı kaldırarak büyük dudakların yüzünde nasıl duracağını inceledi.

Arkasında, odanın her yeri *Español** şeylerle doluydu.

* *İspanyolca.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy buraya Casa del Infatuatión* adını vermişti. Masanın üzerine Bridgewater Kütüphanesi'nden alınmış İspanyolca dil CD'leri dağılmış, dolabında da bir Meksika bayrağı asılıydı. Yarısına kadar çalışılmış İspanyolca ders kitapları yatağının üzerinde açık duruyordu.

Yazın son hatırası olan bir avuç kurumuş şeftali yaprağı makyaj masasının üzerinde duruyordu. Onlara bakmak Birdie'nin haziran ayını özlemesine neden oluyordu. Odadan çıkıp meyve bahçesinde yürüyüşe çıkmaya niyetlendi, ama bunun yerine koridoru geçerek küçük adımlarla Poopie'nin odasına ilerledi.

Poopie, TBS kanalında *Kumsalda* adlı filmi izliyor, bir yandan da bir kâğıda notlar alıyordu. Birdie fırlayarak bir anda yanında belirip, "Ne yazıyorsun?" diye sordu.

"Bir mektup," dedi Poopie.

"Kime?"

Birdie onun omzunun üzerinden mektubu görmeye çalıştı, ancak Poopie mektubu hızla kaçırarak gülümseyip, "Kız kardeşime," dedi.

Birdie, sanki her yerini ezbere bilmiyormuş gibi Poopie'nin yüz çizgilerini incelemeye koyuldu. Tıpkı bir yerfıstığı gibi ufak tefekti, sıkı bir vücudu vardı ve esmerdi. Siyah saçları birbirine dolanmış bir yumak gibi her zaman geriye taranmış olur, kaşları neredeyse siyah denebilecek gözlerinin üzerinde dümdüz uzanırdı. Poopie Pedraza yıllar önce Enrico ve diğer işçiler gibi buraya Meksika'nın banliyölerinden aşçı olarak çalışmak için çıkıp gelmiş ve o günden beri de Dar-

* *Karasevdalının Yeri.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lington evini ayakta tutan temel taşlardan biri olmuştu. Tıpkı bazen Birdie'nin de olduğu gibi.

Poopie, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

Poopie, Birdie'nin yüzündeki şaşkınlığı taklit etti.

Birdie garip bir ses çıkardı. Murphy ve Leeda'yla birlikteyken bile Enrico hakkında konuşmaktan utanıyordu. Ama şu an birazcık da olsa içini dökmeye ihtiyacı vardı. "Enrico yılbaşında Meksika'ya gelmemi istiyor," dedi.

Poopie'nin gözleri ilgiyle ışıldadı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Gitmek istiyor musun?"

Birdie omzunu silkti. Evde eğitim görüyordu ve genellikle cuma geceleri Poopie'ye çarşafları temizlerken yardım ediyordu. Cumartesileri faturalarla ofis işlerini takip ediyor; meyve posaları, bitki hastalıkları ve parazitler, verimliliği artırma gibi konular üzerine internetten sipariş ettiği ciltleri okuyordu. Meksika'ya seyahat etmek kadar plajda bir hafta sonu geçirmek de bu tabloya dahil değildi. "Fark eder mi?"

Poopie, onu avutuyormuşçasına mırıldanarak yazdığı mektubu katlayıp kaldırdı. Hüzünle, "Meksika çok güzeldir," dedi. Diğer işçilerin büyük bir kısmı gibi Poopie'yle Enrico da Mexico City'nin dış bölgelerinde oturuyordu. "Keşke görebilseydin…"

Birdie'yi önüne oturtarak saçlarını örmeye başladı. Bu her zaman yaptıkları bir çeşit ayin gibi bir şeydi.

Poopie saçlarını nazikçe düzeltirken Birdie iç çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Keşke yaz hiç bitmeseydi."

"Bir sonraki yaza fazla bir şey kalmadı."

"Bence de. Murphy gelecek yaz bahçesine yeni bir nektarin ağacı dikeceğini söylüyor." Nefesini bıraktı. Poopie güzel bir örgüyle Birdie'nin saçlarını toplayıp tokayla tutturdu.

"Bence ayrılmadan önce buna pek vakit bulamayacak," dedi sakince Birdie ağlamaklı bir sesle, "Bunu söylemek için çok erken," dedi.

Poopie omuz silkti. "On yedi çok güzel bir yaş, Avelita." *Küçük kuş*. "Ama daha iyi yaşlar da var." Birdie arkasına yaslanarak Poopie'nin kendisine sarılmasına izin verdi. Poopie onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Herkes senin kadar *durgun* değil."

Birdie neden öyle olmadıklarının cevabını alamadı. Neden insanlar üniversiteye gitmek ya da daha büyük şeyler uğruna ayrılmak zorundaydı? Ona göre herhangi bir sebepten evleriyle ailelerini ardında bırakan insanlar ihanet etmiş sayılırdı.

Poopie'nin yanında kalarak *Kumsalda* adlı filmin geri kalanını izledi. Her ikisi de ağlıyordu. Bette Midler, "Biz birbirimizden ayrı *büyümedik*, sen gitmeyi tercih ettin," dediği sırada Poopie, Birdie'nin elini kıskıvrak yakalayarak, "Hayır, hayır," dedi. Aynı şekilde Barbara Hershey'in kızının onu yerde kımıldamadan yatarken bulduğu sırada da ağladılar. Büyük ihtimalle daha önce bu filmi üç bin kere izlemişlerdi.

Film bittiğinde Birdie odasına çekildi, sanki yürüdükçe ev gıcırdıyordu. Yatağının üzerine oturdu ve odasındaki raflarda tozlanmakta olan süslere gözü takıldı. Gözünü odanın uzak du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

varında yan yana asılı duran evin antika tablolarına dikti, bunlar kendi doğumundan önce alınmış ve odanın uzak duvarına asılmış tablolardı. Her birini iki ayrı açıdan inceledi.

Daha fazla dayanamayacaktı.

Onları dışarıya saldığı an Honey Babe ve Majestic şeftali bahçesine doğru yarışmaya başladı. Birdie evin dışına çıkıp çimlere basarak sağa doğru döndü, yolun iki yanına dizilmiş şeftali ağaçlarının arasından yürümeye başladı, ağaçların yaprakları renk değiştirmenin eşiğindeydi.

Biçilmemiş çimler sandaletlerinin deliklerinden girip tenine değiyordu. Dışarısı, ağaçları hışırdatan serin melteme rağmen keyif alınabilecek bir sıcaklıktaydı. Sonbaharın tekdüze grisi birkaç gün için mesaiye ara vermişti.

Birdie temiz havayı ciğerlerine çekti. Yürüdükçe daha da derin nefesler alarak zemindeki kökleri, her bir ağacın ne kadar uzadığını, etrafındaki hangi böceklerin uçuştuğunu gözlemledi. Bunlardan hangilerinin bitkilere zarar verebileceğini düşünmeye başladı. Birdie dinlenirken bile çevresini bu gözle görmeye alışmıştı ve kendini bunu yapmaktan alıkoyamıyordu.

Yola döşeli çakıltaşlarının şıkırtısı sarı bir Chevrolet'in Darlington şeftali bahçesinin yoluna saptığını haber veriyordu. Divine Grace of the Redeemer Kilisesi'nden gelen Peder Michael'ın arabadan indiğini gören Birdie ona el salladı. O etrafındayken Birdie kendini birazcık koyun gibi hissediyordu, çünkü Peder Michael'ın zihin okuyabilme yeteneği olduğuna inanıyordu. İlkokul ikinci sınıftan itibaren aynı pedere gidip günah çıkarırsanız, olacağı buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peder Michael, "Annen nasıl Birdie?" diye seslendi. Şehirdeki yabancı aksanlı birkaç kişiden biriydi. Bir İtalyan'dı. Poopie'nin yakın arkadaşlarından biriydi ve haftada en az bir kere Poopie'nin günah çıkarması ve el falına bakmak için uğrardı.

"Çok iyi peder."

Peder Michael başını eğip gülümsedi ve merdivenlerden çıkarak verandaya ulaştı. Birdie onun eve girip gözden kaybolmasını izledi. Annesiyle babası boşandığı için pederin onların günahkâr olduğu hükmüne varıp varmadığını merak etti.

Arkasını dönerek evin etrafından dolaşıp Murphy'nin bahçesine doğru yürüdü. Nektarin ağacının meyveleri hem insanlar hem hayvanlar tarafından didiklenmişti. Ama hâlâ açmamış olan bazı çiçekler açmaya devam ediyordu. Murphy'nin sarmaşıkları kaldırarak bu alanı sadece insanlara ayırdığı açıkça görülebiliyordu.

Sola doğru dönüp kendisine göz kırpan boş yatakhanelerin etrafından kıvrılan yoldan ilerledi. Şimdi işçiler gitmişti, nisan ayına kadar da geri gelmeyeceklerdi. Enrico'nun uzun bir çalışma gününün sonunda verandada dinlendiğini neredeyse görebiliyordu, yumuşak bronz teni yer yer beyaz tozla kaplıydı. Birdie'nin babası daha geçen hafta yatakhanelerin yıkılıp yeniden yapılması gerektiğini söylemişti. Gerçekten de binalar çok yaşlıydı, yorgunluktan iki büklüm olmuş gibi duruyorlardı.

Yönünü, çiftlik arazisini Balmeade Counrty Kulübü'nden ayıran sınır çizgisinden sola dönerek kuzeydoğu sınırına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru çevirdi. Otların üzerine eğilerek çitlerdeki gedikleri tek tek kontrol etti, çiftliğin bu bölümü pekan koruluğuna kadar uzanan en bakımsız yerdi. Bir keresinde Murphy ve Leeda yanındayken, dokuzuncu gediğe yakın bir yerlerde Horatio Balmeade'yi yarısı yenmiş bir şeftaliyle kafasından şişlemişlerdi. Bunu düşününce yüzüne bir gülümseme yerleşti.

Biraz ötede toplamda on sekiz tane olan pekan ağacı sırası vardı; karşı karşıya muntazam bir sırayla dizilmişlerdi. Bu muazzam büyüklükteki ağaçların yer yer soyulmuş gövdeleri yumrularla dolu, ağır dalları her yöne doğru uzanıyordu. Poopie her zaman bu ağaçların kendisine bir hayaleti andırdığını söylerdi. Eğer korulukta bir yürüyüşe çıkmışsa ve ona nerede olduğu sorulursa, kollarını büküp parmaklarını bir pençe haline getirerek ağaçları taklit ederdi.

Ağaçların üzerine yaşlı bir cadı gibi çökmüş olan Methuselah haricinde hemen hemen hepsi aynı yükseklikteydi. Bu kadim ağaç diğer ağaçların her birinden en az iki yüzyıl daha yaşlıydı. Kimse bu ağaçların tam yaşını ve Methuselah ismini kimin koyduğunu bilmiyordu. Meyve bahçesinin 1800'lü yıllarda çizilen en eski planlarında bile vardı.

Şimdi Birdie günü geldiğinde kendisinin olacak aile mülkünün dışındaydı. Aklını Meksika ve Enrico'dan uzaklaştırmış ve kalp çarpıntısından kurtulmuştu. Etrafına bakındığında her yerini ezbere bildiği bir manzara onu karşıladı. Böylece yeniden gerçekliğin tam ortasına düştü. Evinin ardında, ötelerde batmakta olan güneşi seyretmek için döndü. Bu manzara ona huzur veriyordu, en azından şeftali bahçe-

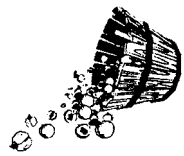
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinin günbatımları ömrü boyunca ona eşlik edecekti; hep burada olacaktı.

Bazı şeyler gerçekten sona ermeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dört



Bridgewater Lisesi'nin müdürünün ofisinin dışında yan yana duran Amerikan bayrağıyla konfederasyon bayrağının olduğu yerde Rex Taggart'ın kamyoneti park etmiş, bekliyordu. Murphy sırt çantasını omzuna asmış, okulun ön kapısını itip çıkıyordu ki bir an durup tedirginlik içinde geri çekildi. Sonra ümitlendi. Gerçekten istediği her şeye yaklaşırken yaptığı gibi, heyecanını İzlenimcilik gibi kendine sıkıcı gelen şeyleri düşünerek dizginlemeye çalıştı. Daha o sabah Rex'e sormayı kafasına koymuştu, Murphy hızlı davranmayı severdi; neden vakit kaybedecekti ki?

Kalçalarını sallayarak kamyonete yaklaştı. Ufak tefek olmasına rağmen kocaman adımlar atarak yürüyordu. Yolcu kapısını açıp gözlerini içeride oturan Rex'e dikti. Rex'in bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eli direksiyonda, diğer eli de yolcu koltuğunda duran bir balkabağının üzerindeydi. Makine yağı, dışarısı ve... sadece *Rex* gibi kokuyordu. Gözleri dikkatli bakılmadığında kahverengi sanılabilirdi, ancak koyu yeşildi. Saçları dağınıktı. Üzerindekiler pek de stil sayılmazdı; koyu yeşil bir tişörtle pantolon vardı.

Rex küçük balkabağını kaldırarak, "Böö," dedi.

"Çok korktum," diyen Murphy balkabağını kucağına alarak koltuğa yerleşti. "Daha ekim bile olmadı ahmak." Ancak ekime sadece iki gün kalmıştı. Murphy zindana kapatılmış Monte Kristo Kontu'nun saydığı gibi günleri sayıyordu.

Rex omuz silkti. "Oymak için hiçbir zaman yeterince erken değildir."

Murphy gözlerini önce oyulmamış minik balkabağına, sonra da Rex'e dikerek onu çimdikledi. "Benden ayrı kalamıyorsun, değil mi? Tamam, anlayabiliyorum. Balkabağıyla özür dilemene gerek yok."

"Günün nasıldı ufaklık?" diye sorarken ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. Sanki Murphy'nin içine düşecek, üstten iki düğmesini açık bıraktığı kısa, çay rengindeki bol tişörtüyle garaj satışından 3.50 dolara satın aldığı yeşil fitilli kadife kıyafeti ve yüzünün etrafında aslan yelesi gibi gezinen dalgalı saçlarını delip geçecekti. Murphy beğenildiğinin farkındaydı, bir kedi gibi gerindi.

"Rehber danışmanımı gördüm," diye yanıtladı.

"Ve?"

"Her ihtimale karşı diğer seçenekleri de gözden geçir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mem gerektiğini söylediler. Bunu ne zaman dediklerini biliyor musun? Bunun kalıcı olarak sicilime ekleneceğini söyledikleri zaman. Ne demeye çalışıyorlar acaba?"

Rex yapmacık bir şekilde şaşırmış gibi göründü, Murphy'nin parmaklarına uzanarak onları sanki bir elmas tutuyormuş gibi inceledi. "Hadi canım."

Murphy başını eğdi. "Aynen." Sokaktaki elektrik direğine tırmanıp inebilmesi için itfaiyenin çağrılması da kalıcı olarak siciline işlenmişti. Wal-Mart'tan iç çamaşırı çaldığında da aynısı olmuştu. *Cadı Kazanı* sahnelenirken Eliot Howe ile sahne arkasında çırılçıplak basılması da aynı yere işlenmişti. "Yine de beni sevecekler, biraz arsız olduğumu söyleyecekler belki. Ama her neyse. Ortalamaları gördüm." Murphy son üç yıldır New York Üniversitesi'nin açıkladığı kabul edilecek öğrenci profili istatistiklerini inceliyordu. Okulu hiç sevmemesine rağmen her zaman genel ortalamanın çok üzerinde bir öğrenci olmuştu. Genel not ortalaması, yarı dönem ortalaması ve sınıftaki başarı ortalaması gerekenin üzerindeydi. Eğer gereği kadar okulda vakit geçirseydi veda konuşmasını yapmak için seçilebilirdi bile.

Boştaki elini hızla içinde iki paket çiklet, mavi kalemle çizimler karaladığı not defterleri ve buruşmuş New York Üniversitesi başvurusunun olduğu sırt çantasına götürdü. Kâğıt buruşturulmuş ve yer yer yırtılmıştı, çünkü bu formu eline ilk geçtiği andan beri çok seviyordu. Onu sıcak havayla dolu bir balon gibi tutuyordu.

Rex, "Elbette sevecekler," diyerek onayladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rex'e bakarak, "Peki, sen ne yapmaya geldin buraya?" diye sordu.

"Bir yerlere kaçabileceğimizi düşündüm ufaklık." Ona ufaklık diye seslenerek kızdırmaya çalışıyordu. Murphy oldum olası takma isimlerden nefret ederdi. Duymamış gibi görünmek için epey çaba harcadı. Sırt çantasını karıştırmaya devam etti; içinde çay dolu bir termosla küçük bir radyo vardı.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diyerek iç çekti. Sanki kötü bir şeyden bahsedermiş gibi söyledi.

Rex garip bir şekilde omuz silkip kamyoneti park yerinden dışarı doğru sürdü. Murphy bağcıklarından çıkan bir parça iplikle oynuyordu. Sorusunun cevabını almayı bekliyor olmalıydı. Ancak Murphy McGowen yapısı gereği hiçbir şey için beklemezdi. Yan yola sapması için Rex'e gözüyle işaret etti.

İstediklerini açıkça söyleyebildiği için çok mutluydu. Onunla her yan yana gelişinde çekingen olmak bir tarafa, tam aksine atılgan hissediyordu. Okulun koridorlarında yürürken sürekli erkek arkadaşlarından bahseden ve trip atan diğer kızlar gibi olma tehlikesini göz ardı etmeyerek Rex'ten bahsetme isteğine karşı koyuyordu. Gerçi onların erkek arkadaşları tarafından gizlice gözetleniyor olmasının tatminini de her an yaşıyor ve bu kadarıyla yetiniyordu.

"Bu arada," derken Rex elini vitesi değiştirmek için aşağı indirdi, "babam seni akşam yemeğine bekliyor."

"O gece gelemem."

"Hangi gece o?" diye sordu Rex.

"Gerçekten çok işim var." Murphy'nin aklına Rex'in ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

basıyla tanışmaktan daha önemli bir şey gelmiyordu.

"Cumartesi günü."

"Bir sürü ödevim var." Murphy ellerini ileri doğru uzattı. Ailelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Genellikle kendisini oğullarını zehirlemeye gelen bir karadul örümceği gibi görürlerdi. Bu ününü de hak ediyordu zaten; genellikle yürürken kalçalarını sallar, giydiği gömleklerin en az iki düğmesini özellikle açık bırakırdı. Bridgewater'da herkes herkesi tanırdı. Bay Taggart'ın onun bu ününü duymamış olması imkânsızdı. Okulun havuzunu kuru buzla doldurduğu, Paskalya esnasındaki edepsizliği ve kasabayı denetlemeye gelen Georgia valisine kıçını açıp gösterdiği için geçen yıl üç kez gazeteye haber olarak çıkmıştı.

Ancak diğer ailelerle Rex'in ailesi arasındaki fark şuydu: Murphy, Rex'in babasının düşüncelerine önem veriyordu, çünkü söz konusu kişi Rex'ti.

"Pekâlâ." Rex kamyoneti uysal bir şekilde gücünü gösterircesine tozlu bir yola doğru sürdü. Kendisini bazen Rex'le kıyaslıyordu. Kendisi de güçlüydü, ancak hiçbir zaman uysal olmamıştı.

"Tamam mı?"

Rex tek omzunu yukarı kaldırdı. "Tamam."

Murphy bir yandn altdudağını ısırıyor, bir yandan da Rex'i izliyordu. Her şeyi kendisinin seçimine bırakıyor, ama bunu yaparken de aynı zamanda kendisini suçlu hissetmesini sağlıyordu. Bunu hem çok seviyor hem de bundan nefret ediyordu. Rex ona doğru bir bakış fırlatıp gülümsedi, Murphy

BELONGS TO KAKTUS TEAM

isteksizce de olsa karşılık verdi. *Taşkınlık*! Ne zamandır sormak istediği soru birkaç kez dilinin ucuna kadar geldi, ama bir türlü soramadı. Rex arabayı meyve bahçesine doğru sürüp yolun kenarındaki çimlerin üzerine, pekan koruluğunun güney ucuna yakın bir yere park etti. O sırada bir dizi vagon rayların üzerinde arazinin güney ucuna doğru ilerliyordu. Rex, Murphy'nin elini tutarak yürümeye başladı. Hemen arkasından onu izleyen Murphy vagonları karşısında görünce durup onlar gözden kaybolana kadar izledi. Bu en sevdiği manzaralardan biriydi, sanki uzaklarda onları bekleyen harika şeylerle karşılaşmaya gidiyor gibi görünüyorlardı.

"Sence bundan önceki hayatında bir aylak olarak doğmuş olabilir misin?" diye sordu Rex. "Trene onu çok özlemişsin gibi baktın."

Ellerinde tam dengede tutamadıkları piknik malzemeleri, beraberce Smoaky Gölü'ne doğru ağır ağır yürüdüler. Esen meltemle hafif hafif kıpırdanan su koyu kahverengi rengindeydi ve kıyısı çamur kaplıydı.

Ateş karıncaları var mı diye yeri kontrol ettikten sonra çimlerin üzerine oturdular. Murphy dirseklerinin üzerinde arkasına yaslanmıştı, havadaki toprak kokusunu içine çekerken Puma ayakkabılarının burnu birbirine değiyordu. Bedeni tamamen gevşemiş halde Rex'in kendisini öpmesini bekliyordu. Bu bekleme anlarını hep sevmişti.

Güm!

Rex sırt çantasından Murphy'nin AP Sanat kitabını çıkarıp aralarına koydu. Murphy kaşlarını çattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu ne için?"

"Anlayacaksın." Rex kitabı Murphy'ye doğru kaydırıp çimlerin üzerine boylu boyunca uzandı. Heyecanı gözlerinden okunuyordu. Murphy bir süre onu, vücudunu ve ona insanüstü gibi gelen varlığını arzuyla izledi. Rex tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Onu her gördüğünde elbiselerini çıkarmaya çalışmıyordu. Zekâsından kuşkuya düştüğü bir konuşma yaptığında Murphy'ye bir güvercine bakarmış gibi bakmıyordu. İçini çekip yutkundu ve kitabı açtı.

Kitabı okuduğu süre içinde Rex ona olan mesafesini korudu, aralarında Murphy'nin uzanabileceği bir boşluk kalmıştı.

Yarım saat süren bir sessizlikten sonra, "Muhteşem bir şey görmek ister misin?" diye sordu. Rex ona doğru yuvarlanarak elini onun elinin altına koydu. Murphy kitabını ona doğru kaydırdı. Sayfada Pier Mondrian'ın *Ocean 5*'i vardı; canlı renklerden oluşan zeminin üzerinde birbirini kesen ve tamamen siyah geometrik doğrulardan oluşan bir resimdi bu.

Rex iyice inceledi. "Nesi güzel bunun?"

Murphy yüzüne gelen dalgalı saç tutamını kulağının arkasına götürdü. "Yani… bilirsin, bazı şeyler uzaktan güzel görünür, ama yakınına gelince dağıldıklarını görürsün."

Rex başını öne eğdi. Murphy gülümsedi, yüzünün önünde daha fazla bukle vardı şimdi. "İşte, bu tam tersi, ancak dibine kadar sokulursan bir anlam ifade ediyor."

Rex, Murphy'nin dalgalı saçlarını eliyle tarayıp kırmızı yanağına bir öpücük kondurdu. "Tıpkı senin gibi." Murphy,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rex geri çekilene kadar onun güzel kokusunu içine çekti.

"Meyve bahçesi sanki ıssız gibi," dedi Rex arkasına uzanarak. İkisinin arasındaki çekim elastik bir kablo gibi gerilmişti. Murphy etrafını izledi. Arkalarında ağaçların örttüğü, günde en çok iki ya da üç aracın ziyaret ettiği tek şeritli bahçe yolu uzanıyordu. Bahçe yolu arazinin güney ucuna kadar uzanıp sonunda doğuya doğru kıvrılıyordu. Sağ taraflarında, çok uzakta çakıltaşlarıyla kaplı olan bir diğer yol meyve bahçesini nazikçe tam ikiye ayırıyordu. Yüz hektar kadar bir alanı kaplayan daha alçak bir kısma dek uzanan yolun bitiminde birbirinin içinden geçiyormuş gibi görünen, karmaşık hatlar boyunca dizilmiş olan şeftali ağaçları vardı.

"Annem ve ben buraya piknik yapmaya gelirdik." Murphy arazinin şeftali bahçelerinden uzakta olan güneybatı tarafına doğru işaret etti. "Paskalya tatilinde. Hep gizlice içeri sıvışırdık."

Rex sırıtarak, "Hadi, buraya bir bayrak dikelim," dedi. Murphy üzerlerinde süzülen bulutlara bakarak gülümsedi. Poopie'nin bulutlara bakarak anlamlı işaretler bulduğunu hatırladı bir an. Ancak kendisi baktığı her yerde karnabaharlardan başka bir şey göremiyordu. Rex'e doğru döndü. Rex ince bir dalı eline almış, küçük garip bir bayrak yapmaya uğraşıyordu. Her şeyi farklı yapıyordu zaten. Rahatsız edici bir düşünce olsa da Murphy'nin bir yanı onun daha ciddi olmasını istiyordu, çünkü onunla birlikte bir bayrak ve bir eve sahip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olup onunla beraber yaşamak istiyordu. Daha doğrusu onu kendine bağlamak istiyordu.

"Hadi, gel." Rex'i ayaklarına doğru çekip onu beraber suya girmeye ikna etti. Tişörtleriyle kot pantolonlarını çıkardılar. Birbirlerine sarılıp iç çamaşırlarıyla soğuk gölün kıyısında çıplak ayaklarıyla suları sıçrata sıçrata koşup birbirlerinin yüzüne su attılar. Sudan çıktıklarında üstleri ölü yapraklarla kaplanmış, sanki benek benek görünüyordu. Rex kamyonetten aracın örtüsünü aldı. Her ne kadar kamyonet gibi koksa da bir tırtıl gibi içine sokulup sarındılar.

Titriyorlardı, ama sıcaktılar, Murphy suyun altına, derinlere daldığı zaman hissettiği duyguları hissetti. Sanki binlerce metre derinde, kumun içinde yarıya kadar gömülü duran bir hazine sandığıymış gibi hissetti. Sanki dünyanın en eski bahçesinde, sazların arasında çıplak uzanırken çıplaklığına hâlâ bir suç hükmü verilmemiş Havva gibiydi.

"Bana kendin hakkında bir şey söyle."

"Ne mesela?"

Murphy vücudunun kıvrımlarını onun düzgün vücuduna bastırarak yanına sokuldu. Ağ ören bir örümceğin kollarıyla sarılırmış gibi ona sarıldı. Rex yutkunup elini beline doğru indirdi, güvensizce gözlerine baktı.

"Hiç kimsenin bilmediği bir şey," diye açıkladı. Bu kolay olacaktı. Onun için Rex tam bir kapalı kutuydu.

Düşündü, bedenini kendine doğru çekip boğazını temizledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babam benim hakkımda her şeyi bilir," dedi. "Ama sana kimsenin bilmediği, sadece onun bildiği bir şey söyleyebilirim."

"Tamam."

"Hımm..." İyice düşündü. "Dokuz yaşına kadar yatağımı ıslatırdım."

Murphy güldü. "Korkunç bir şey bu. Çocukken çok feci korkutmuşlar seni herhalde."

Rex omuz silkti. "Annem bizi terk ettikten sonra psikoloğa gittim, bunun bir çeşit ayrılık endişesi olabileceğini söyledi." Murphy biraz daha fazla şey anlatması için onu sıkıştırdı. Rex'in annesinin ortalıkta görünmediği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Başka yerlerde ailelerin, kendi tanıdığı aileler gibi, kırık dökük olup olmadığını merak etti. Bildiği bütün ailelerde, anne ve baba eksik değilse bile, eksik olan bazı parçalar vardı.

"Sakın kimseye anlatma, tamam mı?"

Murphy, "Tabii ki anlatmam şapşal!" diye ekledi. Tentenin sökülmüş mumlu ipliklerinden birini parmağına doladı; kan dolaşımını durdurup parmağının kırmızı renk alışını izledi. "Bir fikrim var," dedi. Sesinin oldukça olağan çıkmasına gayret etti, ancak bunu sormak için daha fazla bekleyemeyeceği de anlaşılıyordu. Kalp atışları birazcık daha hızlandı. Bunu söylemenin bu kadar zor olacağına inanamıyordu.

Birkaç kez dudaklarını araladı, Rex bu sırada onu izli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu, sonra dudaklarına dokunarak, "Ne söyleyeceksin?" diye fısıldadı.

"Yaz geldiğinde neden benimle birlikte New York'a taşınmıyorsun?"

Rex gülerek, "Ne?" dedi. Ama onun sessizleştiğini görünce, gözlerine bakmaya çalıştı. Kırmızı ojelerine bakıyordu. En sonunda Rex'e baktı. Rex başını eğerek gövdesine kadar indirmiş, etrafını kontrol ediyordu. "Bizi New York'ta neler bekliyor ufaklık?"

Murphy yutkunarak, "Bir düşüneyim," dedi. "Met'e gideriz ve kütüphanedeki Rose Room'u gezeriz ve Saint John Kilisesi'ni ziyaret ederiz." Bunları söyler söylemez bahsettiklerinin hiç de Rex'e göre olmadığını anladı. Rex'i bir iç mekânda görmek onu hayvanat bahçesinde bir kafesin içinde görmek gibi bir şeydi.

"Hiçbir şey buradaki gibi değil." Murphy'ye göre esas olarak New York ve Georgia Bridgewater birbirine taban tabana zıt yerlerdi. Eğer New York'ta olsaydı Jodee McGowen'ın kızı olmazdı ve Rex üniversiteyi garip işlerle uğraşmak için bırakmak zorunda kalmazdı.

Rex anlayışla karşıladı, başını öne eğerek, "Kulağa güzel geliyor, ancak New York'a gitmek istediğim ya da buradan defolup gitmek istediğim için değil, bir kız için buradan gitmiş olacağım," dedi.

Murphy hiçbir şey söylemedi. İfadesiz bir şekilde durmak için çabalıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzerine düşen saçları Murphy'nin gözlerine bakabilmek için kenara çekti. "Oh, böyle bakma bana. Seni *seviyorum* Murphy." Gülümseyerek Murphy'nin buklelerinden birini hafifçe tutup, "Buna alış artık," dedi.

Murphy, Rex'in ağzından çıkan sözleri yakalayıp onları ağıyla sarmalayan bir örümcek gibi beklemeyi sürdürdü. *Seviyorum* demişti. Bunu aynı sözü karşılık olarak duymaksızın daha önce de milyonlarca kere demişti. Çimler onları sıcacık bir ağ gibi kucaklıyordu.

"Yani benimle gelecek misin?"

Rex buna niyeti varmış gibi baktı. "Bunun hakkında düşüneceğim," dedi sonunda.

"Ne zamana kadar?" diye ısrar etti Murphy.

"Ben hazır oluncaya kadar."

Murphy sırıtarak gökyüzüne bakmaya başladı. "Ne zaman yani?"

O da sırıtarak, "İlla tarih vermemi mi istiyorsun?" diye sordu. Murphy başını eğdi.

"Babamla akşam yemeğini yediğimiz güne ne dersin?"

Murphy bir inilti çıkardı.

Rex oyun oynarmış gibi gülümseyerek, "Ve şimdi sana o tarihi de söylüyorum; Şükran Günü'nde. Bu nasıl?" diye sordu.

Acıklı bir ifadeyle, "Hindi rötarsız olarak masama iniş yaptı," dedi.

"Hem de bu güzel dudaklar hindiden daha bir ısırık bile

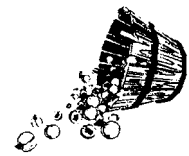
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

almadan cevabımı vereceğim." Rex ona doğru sokulup kollarıyla bir çocuğu sararcasına ona daha sıkı sarılarak boynunu öptü. Murphy onun yanında ne kadar savunmasız olduğunu hissetti. Aynı zamanda ona ne kadar ihtiyacı olduğunu da duyumsadı, bunu o ana kadar hiç düşünmemişti bile.

Gecenin soğuk havasında, sadece asma ve ıslak iç çamaşırlarıyla sarmalanmış bir halde, belki bir evle bir bayrağa sahip olabileceklerini hayal etti. Hayatında ilk kez Murphy bu beraberliğinin hiç bitmeyecek olan nadir birlikteliklerden biri olup olmadığını düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beş



Tak. Tak. Tak. Birdie uyanarak yerinde doğrulup pencereye doğru baktı.

Tak. Tak. Tak. Her zaman olduğu gibi köpekler Majestic ve Honey Babe erken davrandı, sıçrayarak cumbaya kadar yarıştılar, burunlarını yapıştırdıkları buğulu cama burun izlerini bıraktılar. Birdie arkalarından yetişip dışarı baktı. Murphy ve Leeda, sanki yama gibi duran üçgen şeklindeki saf gün ışığıyla aydınlatılmış bir alanda, çimlerin üzerine oturmuş, ona doğru bakıyorlardı. Birdie pencereyi açıp sırıttı. Bir anda *Feliz Cumpleaños** şarkısının en garip yorumlarından birini icra etmeye başladılar, ellerinde avuç dolusu eski şeftali çekirdeği vardı.

"Poopie'den bile daha kötü şarkı söylüyorsunuz," diye seslendi aşağıya.

---

* *İyi ki doğdun anlamına gelen İspanyolca sözcük.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biz okula gitmeliyiz," diye bağırdı Murphy yukarı doğru. "Ama hediyelerini kapıya bıraktık." Diğer pencereden onların uzun çakıllı yolun başında duran Leeda'nın arabasına atladığını görebiliyordu. Arkalarında bir toz bulutu bırakarak uzaklaştılar.

Birdie ayağına pembe renkli tavşan terliklerini geçirip merdivenlerden aşağı süzüldü. Biri ki bu kişi Poopie olmalıydı, mevsim boyunca çalışmak üzere ısıtıcıları açmıştı ve ev geçen seneki pekan ekmeği gibi kokuyordu.

Mutfaktan geçerek ön kapıya yöneldi, Honey Babe ve Majestic arkasından zıplıyor, yakaladıkça tavşan terliklerinin yumuşak topuklarını çiğniyorlardı. Ön kapıyı açtığında serin hava onu karşıladı. Tozlu verandada biri gazete kâğıdıyla kaplanmış, diğeriyse parlak mor kaplama kâğıdıyla kaplanmış ve üzeri gümüş renginde kurdeleyle özenle paketlenmiş hediyeleri boylu boyunca yatıyordu. Birdie paketleri kucaklayarak şeftali ağacı sıralarına doğru baktı. Yapraklar uçlarına doğru yeni bir renk almıştı; bu renk saçını kızıla boyatan bir kadının saçlarının ucundaki akmış turuncu tonuydu. Birdie kapıyı kapatıp ilk olarak gazete kâğıdıyla sarılmış paketi açtı. Murphy ona ön tarafında boydan boya *Hola** yazan bir süveter hediye etmişti, bunun ikinci el mağazalarından birinden alındığı açıkça belli oluyordu. Murphy güldü. Ardından Leeda'nın hediyesini açtı. Bu, arkasına şeftali motifi işlenmiş bir I-Pod'du.

Mutfak kapısına vardığında babası, "İyi ki doğdun tatlım," diyerek onu kutladı.

Birdie, "Teşekkürler," diyerek gülümsedi. Kayarak ya-

---

* *İspanyolca "merhaba" anlamına gelen sözcük.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nında duran iki boş sandalyeden birine oturdu. Boş olan bu sandalyede, onları terk etmeden önce annesi ve köpeği Toonsis otururdu. Poopie sobanın yanında ayaktaydı, babasıysa her zamanki yerinde oturuyordu. Darlington mutfağında Birdie'nin tüm hayatı boyunca hep aynı renkler hâkimdi. Sararmış tezgâhlar, pas rengindeki zemin kaplaması, kirli beyaz dolaplar ki bunlar da sararmaya başlamıştı. Lavabonun üzerinde yer alan ve şeftali bahçesine bakan büyük pencere dolapları sararmaktan korumuştu.

Birdie masanın üzerinde olması gereken geleneksel mavi doğum günü yumurtalarını görmek için bakınmaya başladı. Her yıl Poopie yemek boyası katarak yumurtaları boyardı, çünkü Birdie küçükken bunu çok severdi. Ama bu yıl alışılmış sarı renkteki boyasız yumurtaları gördü. Ardından hediyelerini görebilmek için etrafı kolaçan etmeye başladı. Babası onu doğum günlerinde hep şımartırdı, fakat tek görebildiği Poopie'nin kollarında duran rengârenk paketti.

Poopie, "*Feliz cumpleaños*," diyerek hediyesini uzattı.

"Teşekkürler Poopie." Tam ayağa kalkmadan Poopie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Paketin içinde ne olduğunu zaten biliyordu. Pencereye doğru baktı, hayvanların koruyucu azizi olan Aziz Francis'in tahtadan yapılmış heykeli onlara sırtını dönmüş, çakıllı bahçe yolunu gözlüyordu. Hemen yanında Poopie'nin Savannah'ta bir hippi mağazasından satın aldığı girintili çıkıntılı bir kristal ve cama bantlanarak kurutulmuş dört yapraklı bir yonca duruyordu. Kenarları yaldızla işlenmiş bir kilise takviminde Ekim'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10'u işaretlenmişti, hemen yanında da sarı duvara çiviyle bir Bakire Meryem tablosu asılmıştı.

Birdie, Poopie'nin batıl inançlarından etkilenerek büyümüştü ve kendi odasında gizlice sakladığı ahşap aziz heykelcik koleksiyonu vardı (annesi bunlardan nefret ediyordu). Birdie her zaman bu azizlerin ne anlama geldiğini unuturdu. Poopie her doğum gününde bunlardan bir tane daha hediye etmeyi sürdürdüğü için neredeyse bir düzine kadar olmuşlardı. Kendisinde bulunan heykelciklerin arasında yıldırımların koruyucu azizi, kutsal maneviyatın koruyucu azizi ve ilkçağların koruyucu azizinin olduğundan emindi. Poopie, Birdie daha bir bebekken bir eliyle kristal, çarmıha gerili İsa heykeli ve yoncalarla uğraşırken, serbest olan diğer eliyle onu kucağında taşırdı. Birdie, yani bu Güneyli çiftçi kızı test çözerken yardım etsin diye yastığının altında kuvars kristallerle uyur ve işaret göndermesi için bulutlara bakardı.

Birdie hediyesini açtı. Bu kendisine hüzünle bakan bir erkek azizdi.

"Aziz Anthony," diye açıkladı Poopie. "Yolların ve gidilecek yerlerin koruyucu azizi," derken göz kırptı. Birdie küçük heykelciğe bakakaldı; küçük adam dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi çok ciddi ve üzgün görünüyordu. Tanrı'nın en sevdiği kullarının neden hep öyle olduğunu merak etti.

Heyecanla, "Bu seferki güzelmiş," dedi Walter. Öyle bir tonlamayla söylemişti ki Birdie ona bir bakış daha fırlatmak zorunda kaldı. Bir süre önce, annesi yanlarından ayrılmadan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

önce babası üzüntü dolu bir dönem geçirmişti, Birdie onun bir daha eskisi gibi olamayacağını düşünüyordu. Bugün üzüntüsünü bir yana bırakmış Humpty Dumpty gibiydi, yüzü tamamen gülüyor ve gazetesini karıştırıyordu. "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi." Birdie şaşırarak oturdu, hediyesinin nerede olduğunu merak etti. Çünkü öğrenimini evde sürdürüyor, okula gitmiyordu; okul hep iyi gidiyordu zaten. Yemekhane dedikodusu yoktu, korkunç öğretmenler yoktu, hatta yeni hiçbir şey yoktu. Arada sırada Poopie'nin istisnai yardımları dışında, okul hayatı otomatik bir pilota bağlıymış gibi ilerliyordu. Birdie de onlara yardım ediyordu tabii, sanki sorumluluk almak için doğmuştu.

"Tüm bunlara ek olarak küçük bir proje daha üstlenmeye hazır mısın?"

Walter Darlington *proje* sözcüğüyle çiftlik işlerini kastederdi. Bütün gün bir masanın arkasında oturarak hesapları çıkarmak Walter Darlington'a göre bir şey değildi, çünkü bu çiftçi olmakla taban tabana zıt bir şeydi. Birdie tarım üzerine yükseköğrenimini tamamlamak için okul biter bitmez yarım mil ötede bulunan Laurens Community Koleji'ne gideceğini biliyordu; okul bittiğindeyse çiftliği devralacaktı. Bu zaten onun için şimdiden hazırlanmış bir paketti.

"Tamam," diye söylendi Birdie ağzındaki patateslerle. Doğrusunu söylemek gerekirse, yeteri kadar işi vardı; yeni bitkilere yeşil gübre serpmesi, ağaçlardaki haşaratlarla böcekleri incelemesi, her şeyin yerli yerinde olup olmadığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kontrol etmek için mülkü düzenli olarak boydan boya gezmesi gerekiyordu. Ailesine ayırması gereken zamanı planlamaktan bahsetmeye gerek bile yoktu. Bazı öğleden sonraları gelecek ayın işlerini bitirmesi için babasına, bazen de Howl Mill'de, kasabanın dışında bir apartman dairesine yerleşen annesine yardım ediyordu.

"Mağarayı temizlemeni istiyorum. Ambarın tam arkasında bir mağara var. Yarasaları geri çekmeye çalış."

Yarasa mağarası tıkabasa doluydu. Hep bu mağara hakkında bir şey yapmaları gerektiğinden bahsediyorlardı. Yarasalar böceklere karşı alternatif bir ilaçlama yöntemi oluyordu.

"Oldu bil baba." Birdie sandalyesine gömüldü.

Kokusunu alıyordu. Sandalyesinin tam yanında duran Honey Babe arka ayaklarının üzerinde, masada kalan artıkları yiyebilmek için yalvararak dans ediyordu. Birdie kulaklarını kaşımak için ona doğru uzandı.

"Çok iyi öyleyse." Walter sanki *hafifçe hareket ediyormuş* gibi omuz silkti.

Birdie mavi olmayan yumurtalarına baktı, başını kaldırarak Poopie'ye döndü, ardından da babasına baktı. Belli ki bu kez hediye almamıştı. Dalgın dalgın içini çekti.

"Poopie senin yeni yıl tatilinde Meksika'ya gitmek istediğini söyledi," dedi Walter. Yüzü hâlâ gazetenin arkasındaydı.

"Öyle demedim..." Birdie yüzünün kızardığını hissedebiliyordu, Poopie'ye ihanete uğramış gibi baktı. Evet ya da hayır demenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Evet, bilirsin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işte, ailesi beni davet etti." *Aile* sözcüğünü ortada kuşku verici bir şey olmadığını gösterebilmek için vurgulamıştı, ortada seksle ilgili bir şey yoktu.

"Öyleyse orada olacaklar?" diye sordu Walter. Portakal suyundan bir yudum aldı.

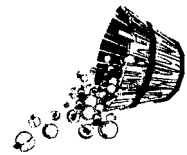
Birdie onu iyice inceledi. Kendini her an tuzağa düşecekmiş gibi hissediyordu. "Evet." Aslında babası bu konuyu göz önüne bile almıyordu. Acaba babası?

"Gitmemen için bir neden göremiyorum. Bunun senin için güzel bir hediye olabileceğini düşündüm."

"Gerçekten mi?" diye cıyakladı. Ellerini kollarına hâkim olmak için sıkıca birbirine kenetledi. Sandalyesinden fırlayarak babasına sıkıca sarıldı. Geri çekilince bir an için babası fikrini değiştirmeden yukarı koşup hazırlanmayı düşündü. Ancak Birdie açlıktan ölüyordu şu an.

Hemen yerine oturdu ve beraber yemek yemeye başladılar. Tam bir Amerikan ailesi fotoğrafıydı bu; bir baba, bir kız, Cynthia için ayrılmış boş bir sandalye, Poopie ve yeni moda bir Meksika yemeği ve Aziz Anthony, yolların ve gidilecek yerlerin koruyucu azizi.

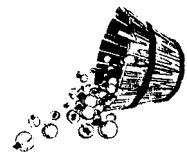
BELONGS TO KAKTÜS TEAM



1520 yılının sonbaharında bir yarasa sürüsü rutin gece avına başlamak için dikkatli bir şekilde mağaradan dışarı çıkmıştı. Geri döndüklerinde bir ağaç mağaranın tam girişine düşerek yolu kapamıştı. Öfkelenip çılgına dönen yarasalar tilkilere, yabandomuzlarına, kartallara, önlerine çıkan her şeye saldırmaya başlamıştı. Güneş doğduğunda yüz yirmi yedi hayvan telef edilmiş bir şekilde bulunmuştu ki o gün Georgia'da daha sonraları Kings County olarak bilinecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altı



"Onun bir vampir olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Murphy..."

"Vampir yarasalar hakkında hiç bilgin var mı?" diye sordu Murphy ağzındaki yanmayan sigarayı geveleyerek, yanında ateş taşımıyordu. Bu onun sigara bırakma tekniklerinden biriydi. "Her gece aynı kurbanı avlamaya çıkarlar. Salyalarındaki o şey yaranın kapanmamasına sebep olur, böylece ertesi gece geldiklerinde yemekleri bıraktıkları gibi hazır halde bekliyor olur. Bu, işte, senin annen. Gayet başarılı." Leeda'nın BMW'sinin şoför koltuğunun yanındaki koltukta oturan Murphy sigarayı ağzından çekip gerçekten içiyormuş gibi camdan dışarı doğru bir nefes bıraktı.

"Sen bir metafor dâhisisin Murphy. Gerçekten."

"Sevgili Lulu için daha bir sürü metaforum var," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy kafasını bilmiş bilmiş sallayarak sırıtıyordu. "Sülük, yok..." Sesli düşünüyordu. "Sivrisinek." Bir anda yüzündeki sırıtma kaybolarak ciddileşti. "Ama ciddi olalım, Leeda, sen bunu yapamazsın. Ne tür bir hastalığı olduğu umurumda bile değil."

Leeda direksiyonu sıkarak, "Tanrım!" dedi. Boğazında bir yumru vardı sanki. Murphy'nin bazen ne kadar katı yürekli olabileceğini görmek şok edici bir şeydi. Bazen onu tutup arabanın camından dışarı atmak istiyordu. "Murphy, o *hasta*."

"Nasıl hasta? Hiperhidrosis nedir bu arada?"

Doğrusunu söylemek gerekirse Leeda bunu bilmiyordu. Böyle korkutucu bir şeyin ne olduğunu öğrenmek istememişti. Duyduğu andan itibaren midesinde küçük bir rahatsızlık hissi oluşmuştu. Çok derinlerdeydi, sanki bir çukurun dibinde bir yerdeydi. Bütün bir gün boyunca bunun hakkında düşünmemeye çalışıyordu, ama gece olunca yatağındayken, içinde kımıldanan şeyi hissedebiliyordu.

Murphy bir filozof edasıyla, "Biliyorsun Lee," dedi. "Seninle ilk tanıştığım zaman senin burnu havada ve bencil biri olduğunu düşünüyordum. Tıpkı böyle görünüyordun işte." Murphy dudağını büzüp yüzüne ciddi ve anlamlı bir ifade vermeye çalıştı. "Ama biliyor musun, sen Birdie'den de kötü durumdasın. Cidden, tam bir saftiriksin."

Leeda bunun doğru olduğunu düşündü. "İnsanları yüz üstü bırakmaktan nefret ediyorum," dedi. Her kim olursa olsun. Kim olduğu fark etmiyor.

Leeda arabayı sürdükçe, şeftali bahçesindeki ağaçların

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hızla yanından geçip arkalarında bırakıyorlardı. Pencereler açık vaziyette arabayı park ettikten sonra havadaki çim ve küf kokulu çamuru soludu. Arabadan inip ambarın arkasına doğru yürüdüler. Yüksek kapıyı aralayınca büyük bir toz bulutu havalandı. Eşikten içeri girince yığınlar dolusu eski araç gereci, çiftlik giysilerini ve etrafa saçılmış onca eski eşyayı görünce bir an şok oldular. Birdie bunların tam ortasında, ayakta duruyordu.

"Lanet olsun Birdie!" dedi Leeda. "Eğer bütün bunları temizlersek, dünyanın merkezindeki cevheri mi bulacağız?"

Birdie uzun perçemlerini gözlerinin önünden aldı, elleri toz ve çürük otla kaplıydı. Bir koyun gibi gülümseyerek, "Size söylemiştim, bunu ben yapmalıydım," dedi. "Çok fazla iş var burada."

Birdie, Leeda ve Murphy'yi ambarın arkasındaki otlarla kaplı mağara girişini temizlemeye yardım etmekle görevlendirdi. Mağaranın ağzı Darlingtonların buraya yıllar boyunca attığı her türden çöple tıkanmıştı. Üzerini örümcek ağlarının kapladığı, tamamen toz ve hurdayla dolu tanımlanamaz bir kalıntı halini almıştı şimdi.

Demir bir testereyi kenara doğru çekerken, "Bu bahçenin bir sürü yerinde mağara var," dedi Birdie. Bunu Murphy için söylemişti, çünkü Leeda bu mağaraların varlığından zaten haberdardı. Birdie küçük bir kız çocuğuyken bu mağaralar onun için hep gizemli ve heyecan verici olmuştu. "Yatakhaneler de bu yüzden kokuyor zaten."

İfadesiz bir tonla, "Yatakhaneler ölüm tuzağı gibi," dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy parmağını eski pencere çerçevesindeki toz tabakasının üzerinde gezdirerek. "Yangın riski de taşıdıklarına iddiaya girerim. Ağaçların hepsi çürümüş."

"Tamamen. Babam hepsini yıkıp yeniden yaptırmak istiyor, artık buna yetecek paramız da var. Ama bunu yapabilecek cesaret ikimizde de yok sanırım."

Leeda çevresine bakındı. Benzer makine parçaları yıllar boyunca yerinden bile kımıldatılmamış, üstlerini kalın bir tabaka halinde kir kaplamıştı. "Bunlardan herhangi birini en son kullanan kişi kimdi?" diye sordu.

Umursamaz bir sesle, "Büyük ihtimalle... neydi adı... hah... Nebukadnezar," diye cevap verdi Murphy ahşap bir sandık dolusu kırık dökük tırmığı kenara çekerken. Birdie homurdandı.

Ambarın ön kapısının yanında, işçilerin yaz boyunca kullandığı ankesörlü bir telefon vardı. Bir anda çalmaya başlayınca hepsi telefona baktı.

"Bu Rex. Ben burada yokum," dedi Murphy. Çalan telefonu dinlemeye devam ettiler.

Leeda'nın kalbi hafifçe attı, ama azıcık. Rex ile ayrılmalarının ardından Murphy ile Rex hakkında hiç konuşmamıştı. Belki de Murphy onu elinden almıştı, neyse, olan olmuştu artık, her ne olduysa. Leeda, Rex'e âşık değildi, ama yaz boyunca onun için çalan telefon şimdi Murphy için çalıyordu ve içinde bir yerler acımıştı.

"Neden burada değilsin?" diye sordu Birdie.

"Ona babasıyla birlikte akşam yemeği için söz vermiş-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tim, kesin beni azarlamak için arıyor," dedi ellerini kalçalarına dayayarak. Arka tarafında topladığı kıvrımlı saçlarının arasından saman sarkıyordu. Rock müzik klibinde oynayan arsız bir çiftçi kızı gibi görünüyordu.

Birdie, "Peki, neden katılmadın onlara?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Murphy umarsızca omuz silkip.

"Babası, akşam yemeği... sıkıcı bunlar."

Leeda ve Birdie bakıştı. Bu gözdağı veren Murphy konuşmalarından biriydi.

Leeda kollarını kenetleyerek, "Binlerce örümcek var burada," dedi. Gözlerini kalıntıların üzerinde kaçmaya çalışan tüylerle kaplı büyük turuncu bir örümceğe dikti. Murphy altdişlerini çıkararak yüzünü bir örümceğinkine benzetmeye çalışıp parmaklarını da pençe haline getirdi.

Birdie gülümseyerek, "Bu Poopie'nin pekan ağacı taklidine benzedi," dedi. Leeda'nın korkusunu azaltmak için gülümseyerek ve sevecen bir bakışla söylemişti ki Leeda ona annesinden bahsettiği andan beri sık sık bu şekilde bakıyordu. Her zaman özenli olan Birdie bugün Leeda yanındayken daha da özenli davranıyordu. Ancak bu tutumu Murphy'nin ne kadar özen*siz* davrandığını vurgulamaktan başka hiçbir işe yaramamıştı.

Eşelemeye devam ettiler. Halen kurtarılabilir durumda olan ve çok pas tutmamış testere ve tırpan gibi ekipmanları birbirinin üzerine koymadan çimlerin üstüne bir kenara çektiler. Havaya karışan toz bulutlarının bir kısmı da saçlarına düşüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yarasalar meyve yemez mi?"

"Mega yarasalar yiyebilir, ama küçük olanlar böceklerle beslenir. Biz ufak olanları istiyoruz. Ama büyük olanlar da bize faydalı, sadece toplanma vakti geçmiş meyveleri yiyorlar ve bir yandan da polenlerin yayılmasını sağlıyorlar."

Leeda bir anda irkildi. Bu mega kelimesi nasıl bir büyüklüğü ifade ediyor diye düşündü. Kendini ne kadar zorlamış olsa da Murphy ve Birdie kadar iş çıkaramamıştı. Kolları onların kolunun yarısı kadardı, iki kolu bir araya geldiğinde ancak Murphy'nin bir koluna denk geliyordu. Fakat yine de elinden geleni yaptı.

"Buradaki bir sürü şeyi internetten satabileceğine iddiaya girerim," dedi Murphy etrafına göz atarken. "Mesela bu." Oval bir çerçeveyi kaldırıp diğer tarafını çevirdi, eskimiş kırık bir aynaydı bu. "İnsanlar kırık dökük şeyleri seviyor, eski püskü ama güzel bu."

Leeda kendi yansımasını görüyordu. Alnı uzun ve geniş görünüyor, incecik ağzı yüzünün her iki yanına doğru uzanıyordu. "Bunların hepsine bir gün sen sahip olacaksın Birdie."

"İkiniz de günün birinde Pekan Kraliçesi olacaksınız," dedi Murphy somurtarak. Leeda yardım istercesine Birdie'ye baktı.

Birdie'nin yüzü aydınlandı. "Hey, Sen Pekan Kraliçesi olacaksın," diyerek ellerini çırptı. Tanrı, Birdie'yi korusun…

"Evet," diye yanıtladı. "Ve Murphy bana kraliçelik görevlerimi icra ederken yardım edecek."

"Neye yardım edecekmişim? O tacını al da bir tarafına..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birdie son çöp yığınını çekince, "Bakın!" diyerek araya girdi. Oyuğa doğru eğildiler. Dışarı doğru yüzlerinde hissettikleri soğuk bir hava akımı vardı.

"Ürkütücü," diye fısıldadı Murphy.

Mağaranın girişinden geri çekilip yere oturdular. Çimlerin soğuğu terli vücutlarını serinletiyordu.

Leeda, Murphy'ye, "Bana şu kraliçelik işinde yardım edeceksin, değil mi?" diye sordu. "Mesela bazı davetlere beraber gideriz, kurdele kesmek, fotoğraf çektirmek ve bazen konuşmalar yapmak zorundayım."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Murphy umarsız bir ses tonuyla. Saçıyla oynuyordu.

Üzgün bir ses tonuyla, "Eğer yarasalara rastlarsak onların gazetede yayınlanmasını sağlayabilir miyiz?" diye sordu Birdie. "İnsanların onlar hakkında pek bilgisi yok."

Leeda dönmüş, arkadaşlarını gözlemliyordu. Sırtüstü çimlere uzanmış olan Murphy baştan çıkarıcı görünüyordu, sanki başının yukarısındaki dallarla flört ediyormuş gibiydi. Bunu hep yapıyordu ve Leeda onun bunu elinde olmadan yaptığını biliyordu.

Murphy yukarı doğru bakarak, "Lee, annenle birlikte olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi. "O taciz eden erkek arkadaş gibi, *Yatağımdaki Düşman* filmini hiç izledin mi?" Sadece Birdie kafasını salladı. Leeda, Murphy'yi görmezden gelmeye çalışıyordu. "Peki, Jennifer Lopez'in oynadığı *Yeter*'e ne dersin?" Birdie yeniden kafasını salladı. Murphy, Leeda'ya bakıp sinirlenmediğini görünce iç çekerek, "Bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, o kadar," dedi.

"Yine de o benim annem, hep yanımda olmayacak, biliyorsun." Leeda farkında olmadan dişlerini kenetlemişti. Bunu söylemek zorunda değildi, hatta bunu söylemek bile istememişti. Annesine bir şekilde uğursuzluk getiriyormuş gibi hissediyordu. "Amigo kızım olmana ihtiyacım var Murphy."

"Birdie olabilir."

Leeda, Birdie'yle göz göze geldi. Birdie mecburen gülümsüyordu. "Birdie'nin çiftliği idare etmesi gerekiyor. Tanrı aşkına Murphs!"

"Neden bir anda herkes bana takma isim koymaya başladı?"

"Seni hep Smurphy diye çağırmak istemişimdir," diye öneride bulundu Birdie. Murphy ona öldürücü bir bakış fırlattı. Birdie uğradığı hayal kırıklığını saklamaya çalışarak, "Smurphy ismini *seviyorum*, çok sevimli," dedi.

"Başka kim sana isim takıyor?"

"Rex beni ufaklık diye çağırıyor." Sessizlik. Leeda'nın bu konuda söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve Birdie'nin şu an yarasalarla ilgili hayal kurduğu apaçıktı. "Ona mezuniyetten sonra benimle New York'a gelip gelmeyeceğini sordum." Sessizlik daha da arttı.

"Bu iyi, değil mi?" diye sordu sonunda Leeda.

"Eğer *iyi* derken kastettiğin kalbini göğsünden çıkararak onun ezmesi için yolun ortasına bırakmaksa, evet iyi."

"Ne dedi peki?" diye sordu Leeda. Bir yanı Rex'in hayır demesini istiyor, ama nedenini bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy omuz silkti. Teslim oldum dercesine ellerini kaldırıp onlara bakarak, "Cevabını Şükran Günü'nde açıklayacak," dedi.

Birdie düşünceli görünüyordu. "Bunu neden bu kadar erken bilmek zorundasın? Daha gitmene çok vakit var."

"Sadece... bilmem gerekiyor işte."

Leeda birçok açıdan Murphy'ye imreniyordu. Bir kere o kendini koruma konusunda Leeda'nın tanıdığı herkesten daha hünerliydi. Bu şu demekti: Yabancılardan bütün güzel yönlerini saklayabiliyordu. Bir an Murphy'nin gideceği yerde insanların bunu göremeyecek kadar meşgul olacağını düşündü. Onlara bakan herhangi biri aralarında en güçlü, en cesaretli, en sağlam ve en dayanıklı olanın Murphy olduğunu düşünebilirdi. Ancak Leeda onu yapayalnız bir şekilde New York'ta hayal edince içinde şiddetli bir koruma isteği hissetti.

"Biliyor musun, seninle New York'a geleceğim. Rex senle gelse de, gelmese de seninle gelebilirim."

"Gerçekten mi?" Murphy tamamen ona doğru döndü.

"Evet." Leeda sıradaki sözcükleri seçmek için karar vermeye çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Evet, gelmemem için bir sebep yok. Okula nerede gideceğim de pek umurumda değil." Leeda istediği her okula girebileceğini biliyordu, ailesi de eğitimini Columbia'da tamamlaması için can atıyordu, burası babasının okula gittiği yerdi.

Murphy'nin kocaman gülümsemesi Leeda'ya kendini daha iyi hissettirdi. Birdie hüzünlü bir şekilde iç çekti. Leeda onun atkuyruğuna asılarak, "Ve Birdie bu güzel şeftali bah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çesinde kalıp kaleyi savunacak, tabii daha önce Meksika'ya kaçıp bir señora* olmazsa," dedi.

Birdie'nin alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Sizce onunla kaldığım için Enrico... *beklenti* içine girer mi?"

"Onun öyle bir insan olduğunu sanmıyorum, Bird," dedi Murphy.

"Annemle babamın gitmeme izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Hatta *Poopie'nin* bile gitmeme izin verdiğine inanamıyorum."

"Bird, erkek arkadaşını ziyaret etmen gerçekten bu kadar büyütülecek bir şey değil."

"Ama Poopie için öyle. Ne kadar dindar olduğunu biliyorsun. Bu günah sayılır."

Murphy omuzları üzerinde çimde yuvarlanarak, "Ben Poopie'nin ağzından bir kere bile *günah* kelimesinin çıktığını duymadım," dedi. "Yani eğer ona delicesine âşık olduysan, havadan kurbağa veya başka bir şey yağacağını düşünmüyorum."

"Bundan emin olamazsın," diyerek iç çekti Birdie. Ağaçtan düşen bir pekan cevizi omzuna isabet ederek tam önüne yuvarlandı. "Bak, *gördün* mü? Altında otururken düşündüğüm için bir pekan cevizi tarafından vuruldum."

"Ne?" dedi Murphy. Bir süre sessiz kaldılar. Batan güneşin ışığında hâlâ çevrelerinde uçuşan toz zerrelerini görebiliyorlardı. Şeftali ağaçlarında daldan dala uçuşan kuşların sesini duyabiliyorlardı. Leeda'nın aklına bir an annesi geldi. Üzerindeki ter kurumuş, üşümeye başlamıştı.

"Bu ağaç çok yaşlı görünüyor," dedi Leeda yukarı bakarak.

* *Bayan, hanımefendi anlamına gelen İspanyolca sözcük.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle zaten. O Methuselah."

Murphy, "Bana sanki dökülüyormuş ve hastaymış gibi göründü," dedi mırıldanarak.

"Bunların hepsi böyle görünür," dedi Birdie.

Murphy ağaçları izlemek için dirseklerine dayanarak oturdu. "Bu da hastaymış gibi görünüyor aslında."

"Eğer sen de o kadar yaşlı olsaydın öyle görünürdün." Köklerden biri Leeda'nın sırtına değiyordu. "Yerçekimi."

"Tamam ya. *Yerçekimini* anladım. Her neyse, ağaç uzmanı değilim sonuçta."

Birdie, "Bu ağaç hepimizden sonra ölecek," diyerek yanıtladı.

Leeda gülümsedi. "Kalbini Methuselah'ın altına göm."

* * *

Murphy'yle Birdie'den ayrıldıktan sonra Leeda şeftali bahçesinin güney tarafına doğru inmeye başladı. Cırcırböceklerinin sesini dinleyerek esen meltemin tadını çıkardı. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Ayakları onu Smoakey Gölü'ne doğru götürdü. Gölün güney tarafında genişçe bir kaya suyun üzerine doğru eğilmişti. Leeda onun üzerine tırmandı, ayakkabıları tırmanış sırasında kayıyordu. Burası oturmak için mükemmel bir yerdi, kayalar ve toprakla dekore edilmiş bir masa gibiydi. Murphy ona kış kayası adını vermişti, çünkü tam ortasında koca bir yarık vardı.

Leeda eline bir avuç çakıltaşı alıp sağ eliyle birer birer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göle doğru fırlatmaya başladı. Bu bağımlılık yapıyordu. Aklına annesi her geldiğinde yeni bir taş fırlattı. Aslında bulabildiği her şeyi suya fırlatıyordu. Yarığın içinde ne çeşit böcekler saklanabileceğini merak ederek kazdı. Kazacak bir şey kalmayınca açtığı küçük karanlık yarığın içine eğilip göz attı ve baktığı şeyin kaya olmadığını gördü; bu... başka bir şeydi. Merakla eline yakınında duran bir çubuğu alıp çukurun içindeki küçük taşları, ölü bitkileri dışarı doğru çekerek eşelemeye başladı. Birkaç dakika sonra eşelediği şeyin... küçük, plastik bir bacak olduğunu gördü.

Birkaç didiklemeden sonra iki küçük bacak tamamen açığa çıkmıştı. Gördüğü şey minyatür bir CSI sahnesi gibiydi. Leeda çubuğu bir kaldıraç gibi kullanarak gördüğü şeyi parmaklarının ucuyla erişebileceği yüksekliğe kadar getirdi ve sonra da onu çekip delikten çıkardı.

Bulduğu şey eski ve yıpranmış bir Barbie bebeğiydi. Uzun siyah saçları vardı. Üzerinde kancayla tutturulmuş siyah bir pantolonla kısa bir body vardı. Gözleri çamurla kaplanmıştı, saçlarıysa hasır gibi sert ve tel teldi. Şehirlilere özgü retro tarzındaki kıyafetleriyle gülümsemesi ona hiçbir şeyi umursamaz bir Barbie görünümü veriyordu.

Leeda da gülümsedi. Poopie her zaman uğur getiren eşyalara inanırdı. Eğer bu inanışı doğruysa, elindeki bebek bu duruma uygun, hatta mükemmel bir adaydı. Belki de ona endişelenmemesini söylüyordu. Her şeyin ötesinde şu ana kadar kıyafet olarak annesininkine bu kadar mükemmel benzeyen başka bir şeye rastlamamıştı. Ender bulunabilecek bir

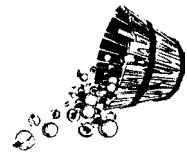
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyi bulmuş olduğunun farkında olarak sahte kocaman bir gülümsemeyle Barbie'ye baktı ve inanmayı seçti.

Ardından da kendisinin hiçbir zaman yapmayacağı bir şey yaptı; Leeda çamurlarla kaplı, kirli ve eskimiş olmasına rağmen onu yanında götürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedi



"Affedersiniz, saat kaç acaba?"

"¿Perdón, a qué hora es?" Birdie İspanyolca olarak tekrarladı. Mağaradan çıkarıp temizlediği hurdaların çoğunu kamyonete yüklemiş olan Birdie bol kot pantolonuna iliştirdiği iPod'undan İspanyolca dersini dinliyordu. Hâlâ yarasalara dair bir işaret yoktu, hurdaları taşırken çıkan gürültünün onları korkutmuş olabileceğini düşündü. Boynunu eve bakmak için yukarı uzattı, ev şeftali ağacı sıralarının arkasında kalıyordu, gözleri Poopie'yi aradı. Bunu birkaç kere daha tekrarladı, Poopie iki saat önce ona yardım edeceğine söz verdiği için, yeşil plastik botlarını ayağına geçirip şeftali sıralarının arasından kendisine doğru gelirken onu göreceğinden emindi.

Birdie iç çekip köpeklerine baktı. Honey Babe, Kleo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

patra gibi sırtını ahırın kapısına dayamış, hiçbir şeye aldırış etmeksizin göbeğini sergileyerek uzanıyordu. Majestic de aynen onu taklit ediyordu. İkisi de süveterini giymişti. Birdie onlara bakıp sırıtarak ağır paslı bir bahçıvan tarağını tutup bedenini bir kaldıraç gibi kullanarak sesli bir şekilde kamyonetin içine yuvarladı.

"*Elbiselerim kirli.*"

Birdie, "Mi ropa esta sucia" diyerek uyum içinde tekrar edip eliyle alnını kaşıdı. Honey Babe ona meraklı gözlerle bakıyordu.

"*Elbiselerimi yıkamak zorundayım.*"

"*Tengo que lavar mi ropa.*"

"*Gömleğin çok güzel.*"

"Eee… *tu camisa es muy bonita.*"

"*Bu pantolonların fiyatı ne kadar?*"

Birdie birazcık düşünüp pat diye söyledi. "*¿Cuántos dólares son los pantolones?*"

Hava kararmaya başlamıştı ve Birdie güneşi göremiyordu. Saat neredeyse altı olmuştu.

"Altıncı dersin sonu. Yedinci ders…"

Birdie duraklatma düğmesine basıp hayal kurmaya başladı. Enrico'ya tişörtünün ne kadar güzel olduğunu söylediğini hayal etti. Onu Meksika'da evin girişindeyken düşlüyordu.

"*Tengo que lavar su ropa,"* dedi hayali olarak. *Kıyafetlerini yıkamalıyım.*

Enrico hafifçe utanarak gömleğini çıkardı.

"¿Puedo llevar tus pentolones también?" diyerek ısrar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etti Birdie. *Pantolonunu da alabilir miyim lütfen?*

Birdie yüzünün yandığını hissetti. Gözlerini Poopie'yi kontrol etmek için eve doğru çevirdi.

Son birkaç parça çürümüş ahşap kalıntısı ve eski bir tekerleği de kamyonetteki diğer çöplerin üzerine koyarak kasanın kapağını kapattı. Kamyonetin içine girerek geriye doğru sürdü ve ahırın hemen yanına park etti. Çöplerin işi bitmişti artık, yarın her şeyi götürecekti.

Kamyonetten dışarı çıkıp aşağıya doğru, şeftali ağaçlarının arasından eve yürümeye karar verdi. Böylece yaprakların nasıl renk değiştirdiğini görebilecekti. Birdie için ekim ayının son günleri ağaçları seyretmek için en favori zamanlardan biriydi. Yürüdükçe aklına yeniden Enrico geldi. Yüzüne bir gülümseme yerleşti; ona söyleyeceği İspanyolca kelimeleri düşünüyordu; elbiseleri kururken yatakta uzanarak beklemesini isteyecekti.

Birdenbire Birdie'nin gözü Methuselah'a takıldı. Murphy haklıydı, ters giden bir şeyler var*dı*. Dalları kesinlikle iyice sarkmıştı ve kökleri toprağı delerek dışarı fırlamış, karmakarışık görünüyordu. Babasının ofisindeki kitaplara bakarak sorunun ne olduğunu ve onu nasıl tedavi edeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Birdie eski günleri hatırlayarak ağacı sevgiyle okşayıp eve doğru yürümeye başladı. Teri üzerinde soğuduğundan üşümeye başlamıştı.

İçeri girdiğinde Birdie'nin karnı zil çalıyordu, üst kattaki Poopie'nin sesi duyulabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ceketini çıkarıp ayağını sallayarak ayakkabılarından kurtuldu. Poopie'ye akşam yemeği için ne hazırladığını sormak üzere koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. İçeri göz attığında yatağın üzerinde saçılmış fotoğraf yığınlarıyla yarıya kadar mektup ve biblolarla dolu olan kutuyu gördü. Birdie onları endişeyle inceledi, kendini bir röntgenciymiş gibi hissediyordu. Poopie arkasını dönmüş, camdan dışarı doğru bakarak oturuyordu. Bir elinde telefon ahizesi vardı, bekleme sesi geliyordu; diğer eliyse pencerenin eşiğinde duran küçük bir biblonun üzerinde, bekliyordu. Birdie bir anda onun Aziz Anthony olduğunu anladı. Poopie elindeki bibloyu, sanki o da konferans aramasına dahilmiş gibi Birdie'ye doğru çevirdi.

"... on yedi yıl..." dedi. Birdie sövenin hemen yanında duruyor, Poopie'nin İspanyolca kırıntılarını bir araya getirerek az da olsa anlamaya çalışıyordu. Sesi çok ciddi geliyordu, Birdie de kulak misafiri olmak istemedi. Tam geri dönüyordu ki telefonun meşgul sesini duyunca olduğu yerde kalarak bir süre daha odanın kapısında oyalandı.

"İyi misin Poopie?"

Poopie yerinden sıçradı, omzunun üzerinden ona gülümseyerek, "Evet," dedi. Aziz Anthony'ye bakıp utanarak, "Oh, özür dilerim, sadece ödünç almıştım," deyip onu geri verdi.

"Teşekkürler," dedi Birdie kafası karışmış bir halde. Poopie merdivenleri yarıya kadar indiğinde, ona neyi sormak için yukarıya çıktığını hatırladı. Tekrar odaya dönüp kapının önüne geldiğinde donakaldı.

Bu kez Poopie pencereye yüzünü vermiş, sessiz hıçkı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıklarla sarsılıyordu. Burnunu çekerek öne eğilmiş, ellerini alnına dayamıştı.

Birdie ne yapacağını bilemeden ayakta bekledi. Anne ve babasıyla bir arada yaşarken bir iki şey öğrenmişti; bazen bir şeyleri görmezden gelmek herkesin yaşamını kolaylaştırabiliyordu, özellikle de o an herhangi biri çok acı çekiyorsa. Eğer sakin bir hayatı hak eden biri varsa, o da kesinlikle Poopie' ydi. Birdie sessizce odasına çekilip kapısını kapadı. Aziz Anthony'yi dolabının üzerine koyup ona baktı. Gidilecek yerlerin koruyucu azizinin ona bir ipucu vermesini bekliyordu.

Poopie nereye gidiyordu?

* * *

Ertesi gün Enrico ve Birdie telefonun başında karşılıklı sessizce durdular. Birdie onun nefesini saatlerce dinleyebileceğini düşünüyordu. Onun not defterine bir şeyler karaladığını duyabiliyordu; manolya çiçekleri, yıldızlar, şeftaliler ki bunları bir sonraki mektubuyla birlikte kendisine gönderecekti. Ön kısmında *Hola* yazan süveterinin üzerindeki ipliklerden birini çekti. Enrico'ya Meksika'ya geleceğini haber verdiğinden beri karşılıklı olarak susuyorlardı. Onu Meksika'da ziyaret etme fikri keyifli bir şey olmaktan hazır olunması gereken korkutucu bir şey olmaya doğru gidiyordu. Peki, ya işler yazın olduğu gibi olmazsa? Ya aralarında uyum açısından kapanamayacak bir boşluk varsa? Ya yabancı bir yerde Birdie onunla karşılaşmaktan hoşnut olmazsa?

Birdie en sonunda, "Bugün bana hiç bakmadı bile," di-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerek sessizliği bozdu. Odasındaki pencerenin tam önünde, dışarıda çimlerin üzerinde sıralar boyunca uzanan şeftali ağaçlarını izleyerek oturuyordu. Poopie, "yapacak çok işi olduğundan" çimlerin üzerine oturmuş, bir eli belinde, birasını içiyordu. Şeftali ağaçlarının rengi şimdi tamamen değişmişti; üzerinde küçük yeşil benekler bulunan yapraklar bir mandalina kadar turuncu olmuştu. Birbirini keserek ilerleyen sıralar çimlerin üzerine sıçrayan ateş kümeleri gibi görünüyordu.

"Ona sor Birdie, ne olduğunu sor." Enrico bunu şu ana kadar üç kez demişti.

"Hazır olduğunda bana söyleyecektir. O bana her şeyi söyler."

"İyi de belki bu kez senin sorman gerekiyordur." Birdie, Honey Babe'in kulaklarını avuturcasına okşadı. "On yedi sene gibi bir şey dedi." Aslında sesli düşünüyordu, ama bunu dile de getirmişti, çünkü bunu Enrico'ya daha önce de söylemişti. "İspanyolca konuştu." Aziz Anthony'yi düşünerek, "Acaba bir yerlere, çok gizli bir yolculuğa çıkmaya hazırlanıyor olabilir mi?" diye sordu.

Enrico uzun bir süre sessizliğini korudu. Birdie onun nefesinin sesine tutunmaya çalıştı. Neredeyse uzansa ona dokunabilecekmiş gibi hissediyordu.

"Birdie, sence Poopie ne zaman emekli olacak?"

Birdie aşağı, telefon kablosuna baktı, parmaklarını kıvrımların arasına geçirerek sinirlice kabloyu sıktı. "*Emekli* olmak mı?"

Enrico nazikçe güldü. "Bazen emekli olmayı isteyebilir, bazen *evine* de gitmeyi isteyebilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ev. Birdie yutkundu. "Burası evi zaten." Birdie bir anda bunu söylerken nasıl tonladığının farkına vardı. Bunu... gayet *benmerkezci* bir tonla söylemişti. Taraflı konuşmuştu. Sanki bütün bir hayat Darlingtonların çevresinde dönüyormuş gibi ifade etmişti. Ancak Enrico onun üzerine gitmedi. Elbette onun *ev* dediği yer de Poopie'nin de yaşadığı yer olan Meksika'ydı. Ama bunu söylemesi gerekmezdi.

Yumuşak bir sesle, "Sizin için ne kadardır çalışıyor?" diye sordu.

"Eee... ben doğduğumdan beri burada," diyerek cevapladı Birdie süveterinin üzerindeki bir potu tutarak.

Enrico özür dilercesine,"On yedi yıl," dedi, yavaşça söylemişti.

Bir an için Birdie'nin nefesi kesildi. Pencereden dışarı, çimlerin üzerinde seyredildiğinin farkında olarak oturmakta olan Poopie'ye bakıyordu. Düşünceler bir anda aklında dönmeye başladı, eğer bu doğruysa diye düşünüyordu, eğer Poopie olanları böyle görüyorsa?

"Biz onun için sadece... yanlarında çalıştığı insanlardan ibaret değiliz," dedi Birdie içi acıyarak. Poopie her zaman onu kaldırmak için oradaydı, ona öğüt vermek için, yanlış yaptığı zaman onu doğru yola sokmak için hep oradaydı. Birdie'nin tüm hayatı boyunca orada olmuştu.

"Sizi seviyor. Bu kesinlikle doğru."

Poopie ikinci bir anne değildi. Çok daha fazlasıydı. Eğer Birdie'nin tüm hayatı birinin etrafında dönüyorsa, bu kişi Poopie'ydi. "Evet, seviyor," diyerek doğruladı Birdie. Ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dini çok kötü hissediyordu. Poopie onu seviyordu. Sevdiğinden kesinlikle emindi.

Ama evi gibi olmayabilirdi burası. Belki Birdie'nin Poopie'yi sevdiği şekilde sevmemişti.

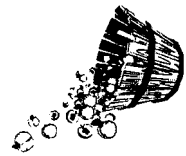
Enrico nazikçe, "Belki de sebep bu değildir Birdie, birçok şey olabilir," dedi.

"Belki," dedi Birdie. Sesi yumuşaktı. Yeniden Enrico'nun nefesinin sessizliğindeki huzuru dinlemeye başladı.

Birbirlerine en sonunda hoşça kal dediklerinde, Birdie hâlâ penceresinin karşısında oturuyordu. Güneş artık daha erken doğuyor, alabildiğine uzanan şeftali ağaçlarının arkasında turuncu bir fon oluşturuyordu. Poopie yavaşça birasını bırakıp gayesizce şeftali bahçesine doğru yürüdü. Bir yere gidiyormuş gibi değil, kilerden bir şey almak veya domates toplamak için değil veya kamyonetine binip şehre gitmek için değil de sadece yürümüş olmanın vereceği haz için yürüyormuş gibi görünüyordu. Hafifçe süzülerek ağaçlarla rengi atmış çamurların arasında, sanki kırmızı bir halıda yürüyormuşçasına ileri geri dolaştı, şu haliyle Birdie'ye keyfi yerinde olan bir hippiyi anımsatıyordu.

Neden daha önce farkına varamamıştı? Kesinlikle Poopie gidiyordu. Çoktan gitmiş olan biri gibi görünüyordu şimdiden.

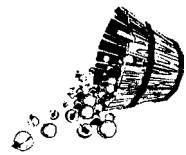
BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Cadılar Bayramı'nın sabahında, beş yaşındayken Birdie kilerin duvarına Poopie'nin portresini yapmaya karar vermişti. Kırmızı bir pastel boya alarak Poopie'nin uzun eteğinin dış konturlarını, uzun siyah saçlarını ve her zaman bir şeyler yapmakla meşgul olan ellerini çizdi. Poopie'ye armağan edilebilecek kadar mükemmel bir şey çizdiğini düşünüyordu, ancak bir adım geri çekilip çizdiği şeye bakınca onun Poopie değil, Bakire Meryem olduğunu gördü. Dehşet içinde bir mucizeye tanık olduğunu düşündü. Bütün gücüyle kaçarak oradan uzaklaştı ve bu hatırasını da bir daha hiç hatırlamamak üzere unuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekiz



"Onun üzerine şöyle kalın bir şeyler almalısın," dedi Lucretia. "Sıradan bir geceye gitmiyorsun, sen kraliçesin."

Leeda bunu çoktan hatırlamıştı. Annesinin verdiği her öğüdü hatırlıyordu. Ne olursa olsun gülümseyecekti, çökmesi yasaktı, ağır bir makyaj yapmalıydı.

Birdie, Lucretia'nın yatağında ölü bir balık gibi uzanmış, yerdeki kilimi incelemek için kafasını yatağın kenarından sarkıtıyor, tam olarak anlayabilmek için parmaklarını üzerinde dolaştırıyordu. Leeda'nın ebeveynlerinin yatak odası Ethan Allen'in kataloğundan aynen sipariş edilmişti; karyola başlığı, yan sehpalar, yazı masası; her şey pürüzsüz, temiz, uyumlu ve tüm yatak neredeyse Birdie'yi yutacak kadar yumuşaktı. Yatağın annesinin yattığı tarafında Patricia

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cornwell'in romanı, babasının yattığı tarafındaysa John Adams'ın biyografisi vardı. Leeda, ebeveynlerinin burada, yumuşak yastıkların üzerinde otururken konuştuğunu hayal etti. Annesinin ılık nefesini yüzünde hissediyor, onunla aynı anda nefes almaya çalışıyordu. Bu senkronize ve yavaş ritim kedi yavrusu gibi uykusunu getiriyordu.

"Onu arayacağım," dedi Leeda. "Sadece bana telefonu ver, onu arayacağım."

Birdie zemini yoklamaya devam ederek, "Belki bunu bana söylemeye hazır değildir," dedi.

"Ama bunu zaten biliyordun," diye devam etti Leeda. Birdie bütün bir gün boyunca ölmekte olan bir çiçek gibi solmaya devam ediyordu. Murphy, New York Üniversitesi'ne başvuru formunu tamamlama bahanesiyle gelmediğinden, Leeda'nın Cadılar Bayramı futbol gecesine hazırlanmasına yardım etmeye gelmişti.

"Tamam, Poopie gitse bile onunla iletişimini sürdürmeye devam edersin. İstediğin zaman onu arayabilirsin." Leeda ses tonunu endişeli görünmemek için ayarlamaya çalışıyordu, bunu tamamen Birdie'nin kaygılarını gidermek için yapıyordu. Ama gerçek şuydu ki Birdie'nin Poopie olmadan yaşayabileceğinden emin değildi. Leeda, Birdie'yi o koca çiftlik evinde babasıyla bir başına hayal edemiyordu.

Birdie, "Ve sonra siz ikiniz de gideceksiniz," diyerek çaresizce elini kilime vurdu. "Ve ben sadece şeftalilerle sohbet edebileceğim."

"Sadece şeftalilerle konuşmak zorunda değilsin," dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda tekdüze bir sesle. Kaşında duyduğu acıdan dolayı elinde cımbızla işine konsantre olmuş olan annesine dikkatini yeniden yöneltti. Leeda kendini avutmak için iç çekti. Makyajının ne zaman biteceğini çekindiği için bir türlü annesine soramıyordu. Bunun yerine kafasında annesine nasıl hissettiğini sorduğunu düşünerek oyalandı, ama gerçek hayatta bunu yapmamaya karar verdi. Bugünlerde annesini sadece *görüyor* olması bile Leeda'nın kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

"İşte," dedi Lucretia onu aynaya doğru çevirerek. Leeda kendini iyice inceledi. Üzerine hâlâ elbisesini giymemiş, yüzündeki makyaj, üzerindeki kot pantolon ve süveteriyle komik görünüyordu. Buna rağmen annesinin yüzünün sevinçle parladığını gördü. Bu yüzden iyi göründüğüne karar verdi. Eğer annesi bu derece memnun görünüyorsa, sorun yoktu ve nasıl görüneceğinin de bir önemi yoktu.

Birdie yatağın üzerine çıkarak, "Nasıl el sallayacağını hiç çalıştın mı?" diye sordu, yüzü biraz aydınlanmıştı, en azından bunun için çaba sarf ediyordu. Leeda ona el salladı; zarifçe taklit etti.

Birdie cesaret verircesine güldü. Yataktan kalkarak onu içtenlikle kucakladı. "Lee, seni seviyorum. İşemem lazım."

Leeda'yı annesiyle birlikte bıraktı. Leeda duyduğu sevgi sözcükleri hakkında bir an garip hissetti. Annesinin ona onu sevdiğini en son söylediği an ne zamandı diye düşündü. Bazı insanlar bunu kolayca söyleyebiliyordu.

* * *

Cadılar Bayramı gecesi mevsim göz önüne alındığında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

anormal şekilde soğuktu. Futbol sahasının arka tarafında yükselen kocaman kırmızı bir güz dolunayı vardı. Leeda'nın giydiği topuklu ayakkabılar kısa kesilmiş çimlerin arasından çamura saplanıyordu. Kutlama hafiften bir pagan ayinini andırıyordu: Leeda, arkadaşı Dina Marie ve başka bir kızı daha yanına almış, kendisi tam ortada kraliçe koltuğunda oturuyordu. Yanındaki kızlar da yarı tanrıçaymışçasına rengârenk elbiseler giymişti. Dikkatli bir şekilde tribünü izlerken boynunda asılı duran kuğu kolye ucuyla oynuyordu; Murphy ve annesi şu an baş başa olduğundan endişeleniyordu. Leeda, Murphy ve annesi için tribünde yer ayırmıştı. Onları dördüncü sırada yan yana otururken gördü en sonunda, görünüşe bakılırsa birbirlerini görmezden geliyorlardı. Leeda rahat bir nefes aldı, ancak bu sefer de garip bir şey gördü. Murphy annesinin termosunu elinde tutuyordu. Muhtemelen içine zehir koymuştu.

Merasim uzadıkça uzadı. Leeda gülümsedi, el salladı ve çiçekler aldı. Hem Pekan Kraliçesi hem de mezuniyet balosu kraliçesiydi.

Nihayet yarım saat kadar soğukta oturduktan sonra Leeda rahatlamış, tribünlere doğru ilerliyordu. İnsanlar ona dokunup onu tebrik ediyordu. Titreyerek annesiyle Murphy'nin arasına oturdu, Murphy elinde tuttuğu sıcak termosu verip kavraması için ona iyice yanaştı.

Leeda termostan bir yudum aldı. İçindeki sıcak elma şarabıydı. Annesi de kırmızı renkteki başka bir termostan içiyordu, daha kendini kaybetmemişti.

Bridgewater Lisesi futbol takımının gösterisi çok sıkıcı görünüyordu, ancak Lucretia erkenden ayrılmanın iyi yorum-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanmayacağını söyleyerek sonuna kadar oturması için üsteledi. Leeda, Oscar törenine katılmış bir aktris gibiydi; etrafında oturan hemen herkesi tanıyor, hepsine el sallıyor, göz kırpıyor ve gülümsüyordu. Orkestranın durduğu yere gidip doğru parçayı çalıp çalmayacağını öğrenmek için önceden onlarla konuştu. Tören tacınıysa büyükannesi Eugenie'nin tacıyla değiştirtmişti. Herkesin istekleri karşısında kolayca boyun eğmesini sağlarken, yüzündeki soylu gülümsemeyi hiç bırakmamıştı.

Leeda tribünleri inceledi. Yargıç Miller Abbott'la oğlu hemen yakınlarında, okuldan bir grup çocuğun önünde oturuyordu. Dina Marie kendi oturdukları sıranın en arkasına geçmiş, o çocukların arkasına oturmuştu. Leeda, Dina'nın flört edercesine her gülüşünde Murphy'nin irkilerek gözlerini devirdiğini görebiliyordu. Erkeklerin gözleri her an üzerlerindeydi, durmadan gözlerini Leeda'nın üzerine dikiyor, ama ondan daha da çok Murphy'ye bakıyorlardı. Leeda bir porselen kadar kıymetli görünüyorsa, Murphy de ağzına kadar leziz meyvelerle dolu bir meyve tabağı gibi görünüyordu. Gerçi erkekler her ikisinden de çekiniyordu. Leeda'dan çok soğukkanlı göründüğü için, Murphy'dense ısırabileceği için çekiniyorlardı.

Rex beraber çalıştığı arkadaşlarından bazılarıyla birlikte biraz yukarılarında oturuyordu.

"Rex, neden bizimle beraber oturmuyor?" diye sordu Leeda.

Murphy omzunun üzerinden baktı. "Bilmiyorum. Ona oyundan sonra onu bulacağımı söyledim." Bunları söylerken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda'nın yüzüne bakmadı.

"Murphy, o kadar soğuk davranıyorsun ki..." dedi Leeda.

Murphy ona sanki bir geri zekâlıymış gibi baktı. "Neden?"

"Çünkü onun seni özlemesini istiyorsun." Murphy, Leeda'ya ne kadar insafsız olabileceğini göstererek her seferinde onu şaşırtıyordu.

"Peki, Şükran Günü neredeyse bir ay sonra ve ben de ona neden benimle gelmesi gerektiğini..." derken Murphy yumruklarını sıktıktan sonra gevşetti, "az da olsa hatırlatmak istedim." Leeda arkasını dönerek Rex'e baktı. Onun kendilerine nasıl baktığını görünce göğsünde bir acı hissetti. "Murphy, onun üzerine fazla gitme."

Murphy onu duymamış gibi yaparak saçlarıyla oynadı. Leeda ona iğneleyici bir bakış fırlattı. Rex, Leeda'ya hiçbir zaman bu şekilde bakmamıştı. Soğuktan dikilen tüylerini eliyle ovalayarak indirdi.

"Ee, Bird, üzülüyor, öyle mi?" diye sordu.

Leeda yutkundu. Bu akşamdan önce, Birdie onun elbisesinin fermuvarını çekerken en az bin kere futbol gecesine katılmazsa bunun sorun olup olmayacağını sormuştu. Ardından kırmızı sandaletlerini halının üzerinde sürüyerek eve gitmek üzere yola koyulmuştu.

"Gel, tatlım." Lucretia üzerindeki ağır siyah kaşmir paltoyu çıkararak Leeda'nın omuzlarına koydu. Leeda'nın bileğini tutup sallayarak, "Kolların incecik," dedi ve tekrar paltonun altına yerleştirdi. "Küçük insanlar daha çabuk üşürler, ben de öyleyim." Lucretia titreyerek kollarını balıkçı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaka kaşmir kazağıyla örttü. Leeda şaşırarak gülümsedi. Normalde Lucretia boğulan bir insana can simidi bile atmazdı.

Bridgewater bir gol atmıştı. Herkes sevinç çığlıkları atarak notasız bir şekilde bir ağızdan "We will rock you" diye tezahürata başladı.

Yargıç Abbott, Murphy'nin koluna doğru eğilerek, "Annen nasıl Murphy?" diye sordu.

"İyi," dedi sakızını balon yapıp patlatarak.

"Mezun olduktan sonra nereye gitmeyi düşünüyorsun?" Murphy çenesini ellerine dayadı. "Burası dışında her yer olabilir."

Yargıç Abbott güldü. "Tamam, çok da büyütme," dedi sırtına teselli eder gibi vurarak. Kasabanın sayılı otorite figürlerinden biriydi, hatta belki de tekti ve bu adam aslında Murphy'yi seviyordu. Murphy yanındayken eğlendiği belli oluyordu ve hep onu koruyacak şekilde davranıyordu. "Peki, sen ne yapacaksın Leeda?"

Lucretia termosunun kapağını kapatarak onun yerine cevapladı. "Leeda geçen hafta Columbia için erkenden başvurusunu yaptı. Teyzesi de yaz tatilini geçirmesi için San Francisco'ya davet etti, vermesi gereken bir sürü karar var."

Leeda bunlara bir şeyler eklemek zorunda olduğunu biliyordu, ama eklemedi. Sessizce başvurusunu göndermişti, ama yaz tatilini San Francisco'da geçirmesi mümkün değildi. Şimdi bütün yazını meyve bahçesinde geçirecekti ki orada olmayı da özlediğine hiç şüphesi yoktu. Sadece bunu annesine söyleyip canını sıkmak istememişti. Bunları düşündüğünde en-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dişelenmeye başlıyordu, belki de endişelenmemesi gerekiyordu. Annesi meyve bahçesinden nefret ediyordu. Orasını kızı için çok da uygun olmayan bir yer olarak görüyordu.

"Ama o istediği her şeyi yapabilir, istediği yere de gidebilir," dedi Murphy sakızını yeniden patlatarak.

Leeda, annesine Murphy'nin attığı yemi yutmamasını umarak baktı. Neyse ki Lucretia başka bir konuda konuşuyordu şu an; konu Cawley-Smithlerin aldığı oteldi.

"Biliyorsun Miller, eşini bir süredir spa salonunda görmüyorum. Bir sonraki seansta bize katılmasını söyle, tamam mı?" Murphy'ye baktı, çılgın kahverengi saçları ucuz yün beresinden dışarı çıkıyordu. Kafası sanki bir tuzakmışçasına yılanlarla dolu bir ceviz sepetine benziyordu. Annesi, Yargıç Abbott'a sanki aralarında bir şakaymış gibi göz kırparak, "Murphy, sen de görüşmelerin başlamadan bize saçını kestirmeye gelmelisin," dedi.

Murphy abartılı bir şaşkınlıkla kaygılanıyormuş gibi aşırı bir ilgiyle, "Acaba ağda da yapıyorlar mı? Görünüşe bakılırsa bıyıklarını alma vaktin gelmiş," dedi. Lucretia'nın yüzü buz kesti ve Leeda'ya baktı. Leeda, Murphy'ye annesini rahat bırakmasını ifade eden bir bakış fırlattı. Ardından annesi yeniden önüne dönüp sıcak şarabından bir yudum daha aldı.

Birkaç dakika sonra kalabalık dalga hareketi yapmaya başladı. Ayağa fırlama sırası kendilerine geldiğinde Murphy, Leeda'nın üzerinden uzanarak Lucretia'nın elini yakalayıp onu kaldırdı. Leeda bakakaldı, ama sonrasında masumca silkindi. İkinci dalga kendilerine ulaşmak üzereydi. Murphy ay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nısını yaptı, Lucretia bu sefer neşeyle ona katıldı. Bir sonraki dalgada Lucretia kendiliğinden ayağa fırlayıp kollarını kaldırdığında Leeda endişelenmeye başladı.

"İçkisine bir şey kattın, değil mi?" diye mırıldandı. Murphy gözlerini oyundan ayırmadan sadece başını eğdi.

Oyun üçüncü çeyreğe geldiğinde Leeda, annesinin çok daha eğlenceli biri olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Murphy, Lucretia'yı top bitiş çizgisine her vardığında "Zarttt" diye bağırmaya ikna etmiş, Lucretia da bunu aynen keyifle yapmıştı. Uzun ince kollarını "Zarttt!" diyerek havaya kaldırıyor, sınıfın maskotuymuş gibi kendisine eşlik eden olup olmadığını görmek için bir de arkasını dönüp kalabalığı kontrol ediyordu.

"Lucretia," dedi Murphy sanki akıl hastanesinde yatan bir hastayla konuşuyor gibi. "Oyun bitince herkes sahaya koşacak, sen de geliyor musun?"

"Murphy, o bir kukla değil," diyerek tısladı Leeda. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bence halinden memnun."

"Ben çok eğleniyorum," diye mırıldandı Lucretia, Leeda'nın paltodan çıkardığı kolunu yumuşak bir şekilde arkadaşça tutarak. Leeda kolunu bir milim bile yerinden oynatmayarak dinlendirdi.

"Murphy senin şarabına alkol kattığı için bu durumdasın anne," diyebildi sonunda.

Lucretia gözlerini vurgulamak için açarak, "Oh, biliyorum zaten," dedi ve gülmeye başladı. Leeda'nın kucağına eğilerek Murphy'ye baktı. "Düüön doğmuş gibi mi görünüyom?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Aman Tanrım, konuşamıyor bile," dedi Leeda.

"Ben *uzaylı* değilim," dedi Lucretia parmağını gökyüzüne doğru tutarak. Uzayı kastettiği kesindi. "Ben *tamamen* sıkıcı bir insan da değilim." Saçındaki kusursuz topuz dağılmış, topuzun sağından solundan tutamlar çıkmış, birkaç tutamsa kulaklarına kadar inmişti.

"Öyle olduğunu zannediyordum," dedi Murphy. "Ama gayet eğlenceliymişsin sen."

Leeda biraz utanarak, biraz da sinirlenerek Murphy'yle annesinin arasındaki mesafeyi açmaya çalışıyordu. Lucretia arkasına dönerek, "Kızım Pekan Kraliçesi oldu, ne kadar güzel görünüyor, değil mi?" diye sormaya devam ediyordu. Leeda'nın gelecek yaz Columbia'ya gideceğini söylüyor, yaptığı tüm şeylerden bahsediyordu. Mesela anlattığına göre, Leeda eskiden Kings County küçük güzeli seçilmişti ve o günden beri de model olma yolunda ilerliyordu.

Maçtan sonra Lucretia otomobile doğru giderken Leeda'nın koluna girerek yürüdü. Sol taraftan gelen bağırma sesine dönen Leeda, elini Rex'in omzuna atmış, sallamakta olan Murphy'yi gördü.

"Ben bu fıstığı yanımda götürüyorum," dedi teklifsiz bir sesle. Kollarını Murphy'nin baldırlarının arkasına dolamış ve Murphy'nin üst yarısı Rex'in omzunun arkasında kaybolmuştu. "Sorun olur mu? Anneni eve götürmen için yardım edelim mi?"

"Hayır, gerek yok," dedi yürürlerken. Bu sırada Leeda, eliyle Murphy'ye kabul ettiğini ifade eden bir işaret yaptı. Murphy gözlerini devirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

* * *

Lucretia'nın yatak odasına kadar gidememişlerdi. Lucretia, Leeda'nın odasının kapısının kasasını tutup kendini içeri attı ve Leeda'nın yatağına düştü. "Ben burada kalacağım," dedi.

"Ama saat daha sekiz buçuk. Odama ihtiyacım var anne..." Leeda, Lucretia'nın beyaz boyun atkısını çıkarışını izlerken bir süre ayakta bekledi. *İyi*. Yatağın köşesine otura-rak biçimsiz bir şekilde annesinin ayakkabılarını çıkardı. "Su ya da başka bir şey ister misin? Anne?" O ana kadar annesi-nin sarhoş olmasının hiçbir sorun çıkarmayacağını düşünm-üştü, belki de içmek annesine çok iyi gelmiyordu.

Lucretia başını kaldırarak Leeda tam gitmek üzereyken, "Teşekkürler tatlım, istemiyorum," dedi. Mırıldanarak, "Sa-nırım arkadaşlarını nasıl seçtiğini hiç anlayamayacağım," diye ekledi. Ses tonu şimdi annesinin o bildik ses tonuna daha çok benziyordu. "Benim yaşıma geldiğinde kız arka-daşlarını daha iyi tanıyacaksın."

"Murphy benim için iyi," diyerek iç çekti Leeda. Şaşır-mamıştı. "Belki de senin hiçbir zaman doğru arkadaşların ol-mamıştır."

"Peki, Rex konusunda ne diyorsun?"

Annesinin sözcükleri Leeda'da haince atılmış bir çimdik etkisi bırakmıştı. Rex ve Murphy'nin birbirlerine ait oldu-ğuna inanıyordu. Böyle düşünüyordu, ama bu durum ara sıra da olsa halen canını yakıyordu. Ayrıca bunun da ötesinde, annesinin Rex ve Murphy'yi kendisine karşı koz olarak kul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanmasından nefret etti.

Lucretia, "Özür dilerim," dedi nefesini bırakırken, Leeda bu durum karşısında şok oldu. Annesinin bu kelimeyi kullandığını o ana kadar hiç görmemişti. Bu konuşmanın sarhoş *olduğu* bir anda gerçekleşmesi üzücüydü. "Belki de herhangi birinin seni hak edecek kadar iyi olduğunu kabullenemiyorum." Leeda kalakaldı; annesinin kendisini pohpohladığına mı şahit olmuştu, yoksa bunları gerçekten böyle hissettiği için mi söylüyordu?

Birden gözleri büyüdü. "*Bu* nedir?" diye sordu Lucretia. Parmağıyla Leeda'nın masasını, bulup temizleyerek masaya oturttuğu Barbie'yi gösterdi.

"Barbie mi? Onu buldum."

"Nerede?"

Leeda omuz silkti. "Şeftali bahçesinde, gölün kıyısında."

"Bir kayanın içinde mi buldun?"

Leeda'nın bunu anlayabilmesi biraz uzun sürdü, bakışlarını annesinden Barbie'ye, sonra tekrar annesine çevirdi. "Evet?"

Lucretia güldü. "O Barbie *benim*."

"Ne demek istiyorsun?"

Lucretia sadece kafasını salladı. "Buna inanamıyorum. Milyonlarca sene önce kaybetmiştim neredeyse. Bu inanılmaz."

Leeda tekrar Barbie'ye baktı. O an hiç de iyi şans getirecek bir şeye benzemiyordu, sanki... ürkütücüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geri alabilir miyim?"

Leeda üzüldü. *O* bul*muştu* onu. "Imm... Belki?"

Lucretia şaşırmış gibi kızının yüzüne baktı, onay bekliyordu.

"Peki. İyi geceler anne."

Ama annesi cevap vermedi. Kapının arkasındaki aynaya bakıyordu, ikisinin de görüntüsü yansıyordu o an; Lucretia yatakta, Leeda'ysa gece kıyafetiyle ayakta.

"Biliyor musun, sen ve ben tamamen aynı omuzlara sahibiz. Bu yüzden bu elbiseyi giymeni istedim. Tamamen güzelliğini açığa çıkarıyor."

Leeda arkasını dönüp aynaya baktı. Hiç gözüne çarpmamıştı; gerçekten de omuzları annesininkiyle aynıydı; çıta kadar düzgün, çıkıntılı ve küçük bir kuşun kemikleri kadar narin görünen köprücükkemikleri her iki yana doğru mükemmel bir biçimde uzanıyordu.

"Bizim omuzlarımızı yaparken kalıbı kırmış olmalılar."

* * *

Her ihtimale karşı Leeda mutfaktan bir bardak su aldı. Pencereden dışarı baktığında iskelet kostümü giymiş birkaç kişi, bir peri ve verandaya bırakılmış olan şekerlemeleri alan bir hortlak gördü.

Merdivenlerden çıkıp geri döndüğünde bir süre annesini seyretti; çıplak kolunu alnının üzerine koymuş, uyuyordu, çok insancıl görünüyordu. Çok uzun zaman önce, daha ço-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cukken Leeda annesini bu şekilde bir kez görmüştü, baktığı şey dünyadaki en güzel, en nadide yaratıktı.

Leeda bardağı komodinin üzerine bıraktı. Barbie'yi masanın üzerinden alıp annesinin yanına, yatağa yatırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuz



Country Mutfağı'nın dışında iskelet kostümü giymiş bir sürü kişi bütün kapıları sincaplar gibi istila etmişti. Murphy, Rex'in kamyonetinin yolcu koltuğundan inerken yanından koşturarak geçen bir cadı ve örümcekle göz göze geldi.

Rex kollarıyla onu sıkıca sardı, ona yaslanarak boynuna bir öpücük kondurdu. Birkaç adım kadar Murphy'yi önünde tutarak yürüttü.

Nereye doğru yürüdüklerini görünce, "Beni götürdüğün bütün yerler çok güzel," dedi Murphy. Rex kendisine sarıldığında, ona böylesine ait olmadığını ima edebilmek için bazen kollarının arasından sıyrılıp uzaklaşmak istiyordu. Ancak kapıya kadar kendisiyle birlikte yürümesine ve kapıyı ona açmasına izin verdi. İlk oturma yerinde kimin oturdu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu görür görmez içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Rex'in babası ayağa kalkarak gülümsedi. Rex onu arkasından dürtünce ilerlemeye devam etti.

"Sonunda seninle tanışabildik Murphy, hoş geldin," derken Bay Taggart elini Murphy'ye doğru uzattı. Murphy bir an kısa kesimli süveterini hatırlayıp üzerine göz attı. Ardından Rex'e öldürücü bir bakış fırlattı, buna karşılık Rex gülümsedi. Sanki ona *Rex 1, Murphy 0* diyordu.

"Selam, yani... merhaba Bay Taggart," dedi kendisine uzatılan eli sıkarak.

Koridorun karşısında, tezgâhta cızırdayan yağların sesi geliyor, aşçılar telaşla koşuşturuyordu. Kuntry Mutfağı arka arkaya dizilmiş beş oturma yeri ve altı çeşit kızarmış yemekten oluşan mönüsüyle her cuma küçük sahnesinde bir bluegrass* grubuna ev sahipliği yapan küçük bir işletmeydi. Bridgewater'daki en kötü kahvaltıyı hazırlıyordu, ama Georgia eyaletinin en iyi banjo çalan grubuna sahipti. Bu yüzden cuma günleri müzik dinlemeye gelen müşterilerle tıkabasa dolu oluyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, ama olan biten Murphy'nin çok hoşuna gitmişti.

Hep beraber oturma yerine geçerek bir süre sessizce oturdular. Bay Taggart'ın yüzünde anlamsız bir gülümseme vardı. Oturdukları yerin yanından sıkışık bir vaziyette ilerleyip arkalarındaki yere doğru yönelen bir çifti izlediler. Grup ilk parçasını çalmaya başladı.

"Ee, Murphy, Rex senin hakkında bir sürü şey anlattı," dedi Bay Taggart en sonunda.

* *Geleneksel bir country müzik türü.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy, Rex'e baktı, bu bakışın grubun *Butter Beans* adlı parçayı çalmasını seyrederken yüzündeki ifadesiz bakışla aynı olması için çaba harcadı. "Rex'in hakkımda bir şeyler anlattığını bilmiyordum."

"Mesela annen Jodee, değil mi?"

Murphy başını eğdi.

"Geçen hafta bahçe hortumu almak için uğramıştı, çok nazik biri."

"Teşekkürler." Murphy'nin içi rahatlamıştı. Genellikle kibar davranmak isteyen insanlar onunla konuşurken annesinden bahsetmezdi. Bir süre banjo çalan adamı izledi. Parmakları enstrümanın üzerinde inanılmaz bir hızla hareket ediyordu.

Siparişlerini verdiler; Murphy kızarmış patates, Rex çizburger, Bay Taggart'sa hamburger istedi. Bay Taggart oğluna bir anne gibi ışıldayan gözlerle sevecenlikle bakıyordu. Mütevazı, insanlardan hoşlanan, sırada beklerken diğerlerinin önüne geçmesine izin verecek karakterde biri gibi görünüyordu ve sanki saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi görünen insanlar hep Murphy'nin sinirine dokunurdu, çünkü o bu insanların kaburgalarının altında gizlenen kapkara bir kalp olduğuna inanıyordu. Buna rağmen Bay Taggart garip bir şekilde ince biri gibi görünüyordu ve Murphy'nin bir şey söylemesi gerekiyordu. Bay Taggart'ın Ace Donanım Şirketi'nde çalıştığını biliyordu. "Aletler hakkında çok şey biliyor musunuz?" diye sorabildi en sonunda. Bir geri zekâlının sorabileceği türde bir soru sor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu için kendini tekmelemesi gerektiğini düşündü.

"Elimden birkaç iş gelir," diyerek tamamen nazikçe yanıtladı Bay Taggart. Murphy onun verdiği yanıttan şüpheliydi, birkaç işten fazlasını bildiği kesindi. "Ama yemek pişirme konusunda daha iyiyimdir. Bu yüzden Rex'e seni akşam yemeğine getirmesi gerektiğini söyleyip duruyorum." Bay Taggart'ın yüzündeki gülümseme Murphy'ye içten ve umut verici geldi. "Rex de iyi bir aşçıdır. Sana hiç bundan söz etti mi?"

Murphy kafasını salladı. "Bundan hiç bahsetmedi."

Bay Taggart yutkundu. Az da olsa Murphy'den çekiniyormuş gibi görünüyordu, sanki Murphy'nin ondan biraz daha hoşnut kalmasını bekliyordu. Bu durum Murphy'yi şaşırttı.

"Saçmalama, o kesinlikle tevazu göstermez," dedi Bay Taggart çenesini kaşıyarak Murphy'ye. "Sadece onu pohpohlama işini diğer insanlara bırakır. Böylesi daha çok işine geliyor."

Murphy geriye doğru yaslanan ve rahatlamış görünen Rex'e baktı.

"Kızlar bu numarayı hep yiyor," dedi arsız bir gülümsemeyle.

Murphy iki sıra ötede oturan Maribeth McMurtry'yi fark etti; dev cüsseli, Protestan ilkelerine aşırı bağlı bir kadındı; birkaç arkadaşıyla beraber oturmuş, kızarmış biftek yiyordu. Cuma günleri kilise ayinlerinden sonra Maribeth, kasabanın merkezinde, kurtarılamayan insanların kendi kafalarını keserek nasıl göktaşı yağmurundan sağ çıktığını an-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

latan tuhaf el ilanları dağıtırdı. Bir keresinde Birdie, daha Murphy ile araları iyi değilken bu ilanlardan almış, ilüstrasyonları gördüğündeyse neredeyse bayılacak gibi olmuştu. Peder Michael bile nazikçe Maribeth'i bir kenara çekip konuşarak daha makul davranmasını istemişti. O an Maribeth' in kıstığı kahverengi gözleri Murphy'ninkilerle buluştu. Murphy kafasına taş düşmüş gibi hissetti o an.

Maribeth McMurtry'yle olan problemi onun yaşça daha genç olan kocasını geçen yılki Paskalya Bayramı'ndaki çıplaklık gösterisinden sonra baştan çıkarmış olmasıydı. Sadece Patsy adındaki bir adamla Fransız usulü öpüşmeyi düşünmüştü ki bu komik bir hikâyeydi. Onun birinin kocası olduğundan haberi yoktu. Bu olaydan sonra Patsy, ona liseden mezun olunca Outreach Center'da baş sekreter olabileceğini söylemişti. Bütün bu olanlar bir hataydı ve bununla birlikte bunu sadece kendisiyle Patsy'nin bildiğini varsayıyordu.

Ama Maribeth hâlâ kendisine doğru bakıp arkadaşlarına da bir yandan bir şeyler mırıldanıyordu. Arkadaşlarının da dönüp kendine doğru baktığını gören Murphy sakin olmaya çalıştı.

Bir anda, "Kuntry Mutfağı'nın eleman aradığını duydum," dedi Rex'e dönerek. "Böylece istediğin bütün kızlarla tanışabilirsin."

"Ha!" Bay Taggart gülmeye başladı. "İddiaya girerim istediğin zaman onu böyle köşeye sıkıştırabiliyorsundur Murphy." Beyefendi bir Güneyli gibi göz kırptı.

Rex elini Murphy'nin arkasına götürerek nazikçe sırtını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırnaklarıyla çizer gibi yaptı. Bay Taggart sırtını oturduğu yere yaslayarak arkasını dönmüş, ayağıyla gruba ritim tutuyordu.

Bu durum Murphy'ye çekiçle vurulmuş gibi bir etki yaptı. Rex'in babası ondan nefret etmiyordu. Kendisi de ondan nefret etmiyordu. Aslında onu çok sevmeye başlamıştı ki bu onu korkutuyordu.

Yemekler geldiğinde Murphy ve Rex masanın altından birbirinin ayağını tekmelemekle ve Bay Taggart'ın esprilerine gülmekle meşguldü. Her seferinde daha eğlenceli şeyler söylüyor, Murphy'yi gözlüyor, onu eğlenceye dahil ettiğinden emin olmak istiyordu. Murphy duvara sırtını yaslayarak Rex'ten birkaç santim uzakta oturuyor, elini tutmasına izin veriyordu.

"Umarım bizimle Destin'e gelirsin," dedi Bay Taggart. "Biz her yaz gidiyoruz."

Murphy yaz geldiğinde buralardan zaten gitmiş olacağını düşündü, ama bunu söylemek istemedi. "Bu mükemmel olur," diye cevap verdi, çünkü gitmeyecek olsa, orada onlarla beraber olmayı isterdi.

Müzik bir saatten biraz daha uzun sürdü. Murphy her bir dakikasını keyifle dinlemişti. Tanışmanın verdiği gerginliğin artık geçmeye başladığını hissediyordu. En sonunda garson kız hesabı linolyum masanın üzerine bıraktı. Murphy cebini karıştırmaya başladı.

"Şimdi saçmaladın işte," dedi Bay Taggart hesabı eline alarak. Murphy koyun gibi gülümseyip geriye yaslandı. Bu sırada Maribeth ve arkadaşlarının masadan kalkmakta oldu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğunu fark etti. Murphy başını başka bir yöne çevirerek onları görmemeye çalıştı.

"Kaltak!" diye tısladı Maribeth yanlarından geçerken, bunu herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle söyledi.

Rex, Murphy'ye baktı. Murphy'yse karşısındaki kızartma tabağına dikti gözlerini. Gergin bir şekilde kollarını tutuyordu. Eğer Rex ve babası orada olmasaydı, "Ruhlarınızı emeceğim," diye bağırarak dans ederdi. Patsy'nin nasıl salyalı öpüştüğü hakkında bir şeyler söyleyebilirdi. *Bir şeyler* yapmalıydı. Ama bunun yerine başını eğerek kucağına bakıp ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı.

Bay Taggart hiçbir şey duymamış gibi suyunu yudumladı ve kalan kızartmadan cesurca son bir ısırık aldı.

* * *

Rex'in babası yanlarından ayrıldıktan sonra bir süre dışarıdaki kaldırımda ayakta dikildiler. Murphy kendini bir şey söylemek zorundaymış gibi hissediyordu.

"Sen iyi misin ufaklık?" diye sordu Rex. Yüzünü nazikçe yukarı, kendi yüzüne doğru kaldırdı.

Murphy, Rex'e baktı, başka bir yöne baktı ve sonra yeniden Rex'e baktı. "Bir şey düşünmüyordum, düşünmem genelde." Murphy'nin yaptığı ve yapmadığı bir sürü şey vardı. Yeniden doğmak istiyordu, ama bir Hıristiyan gibi değil. Yaptığı şeylerin gerçekte kim olduğu hakkında herhangi bir şey ifade etmediğini düşünüyordu, Bridgewater'daki herkes bunun aksini iddia etse bile. Her şeyi özetleyebilmeyi uma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak, "Ben masumum," dedi, ama bunun pek bir şey ifade ettiğine de inanmıyordu.

Rex onu bol pantolonunun kemer yuvalarından yakalayarak kendine çekti. "Senin kim olduğunu biliyorum Murphy," diyerek dudaklarından öptü ve bukleli saçlarına hafifçe asıldı. Yine kendisini çıplak hissettiren ve sevdiğini gösteren bakışlarla baktı Murphy'ye.

Murphy ona bu bakışları için onu sevdiğini söyleyebilmeyi istedi. Belliydi ki Rex de bunu söylemesini bekliyordu. Sevdiğine dair herhangi bir işaret. Ama onu sevdiğini söylemek poker oyununda iyi bir elden vazgeçmek gibi bir şey olurdu. Rakibinde ne bir çift, ne bir flaş, ne de bir kare as varken yenilmek gibi olurdu.

"*Kaltak* kelimesini kullanan birini de ciddiye alamam zaten. Her neyse."

Murphy ağzını utanmış gibi büzerek gülümsedi ve uzağa baktı.

"Yani en azından 1890 yılında yaşamadıkça," diye ekledi. "Belki *sürtük* dese olurdu, *kaltak* pek umurumda değil."

"*Sürtük* çok daha iyi bir kelime, gerçi onun da modası çoktan geçti," diyerek onayladı Murphy.

Rex ona bakıp ciddileşerek, "Babam seni sevdi," dedi.

Murphy inanmadığını anlatmak istercesine çok kısa güldü. Ama inanıyordu ve bu bir şekilde korkutucuydu. Hortlak maskesi takmış bir çocuk ona çarpıp yürümeye devam etti. Rex ellerini cebine soktu.

"Bridgewater'dan gittiğimde," derken her bir kelimeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vurguladı, "ben... şu anki... ben olmayacağım. Ben daha büyük bir şey olacağım."

"Pavuryanın kabuğunu atıp yeni bir kabukla olması gibi yani," derken uzanıp Murphy'yi yanağından öptü. "Demek istediğini anladım Murphy, söylemek zorunda değilsin."

* * *

Murphy toz toprak içinde eve doğru dönerken, Anthill Acres Trailer Park ona özellikle daha bir iç karartıcı gelmişti. Saat on olmak üzereydi ve evde mutfağın ışığı dışında hiçbir ışık yanmıyordu. Park alanının dışında Yellowbaby, yani Murphy'nin canı çıkmış arabası işe yaramaz durumda bekliyordu. Otopark alanı Murphy için vazgeçmekte bir an bile tereddüt etmeyeceği birçok anının toplamına eşitti. Bu durum aslında Bridgewater'daki hayat hakkında ne hissettiğini de gayet iyi açıklıyordu. Bridgewater, arkasında bırakmak için bir an bile beklemeyeceği çöplerin toplamıydı. Bahçeden içeri girerken posta kutusuna elini daldırarak gelen gönderiyi aldı.

"Merhaba anne," diyerek masada oturan Jodee'ye doğru başını öne eğdi, Jodee de ağzı tıkabasa patatesle dolu bir halde ona el salladı.

Murphy gelen gönderileri türlerine göre ayırdı ve gereksiz olanları geri dönüşüm sepetine boşalttı. McGowenların posta kutusu çoğu zaman faturalarla, reklam ve el ilanları gibi lüzumsuz gönderilerle dolu olurdu. Her iki haftada bir Jodee'nin maaş ödeme çeki gelirdi. Annesinin aldığı çeklere oranla bir hayli fazla sayıda gelen faturalar Murphy'ye her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman bir haksızlık olarak görünürdü.

Bazıları haftalardır posta kutusunda bekleyen gönderilerin hepsini masanın üzerine yaydı; bunlardan bazıları yaz boyunca ve sonbaharın başında okullardan gönderilmiş olan broşürlerdi. Jodee, Murphy'ye eve daha yakın bir okul seçtirebilmek için bunları mutfağın tam ortasında masanın üzerinde bir araya toplamıştı. Bütün eyalet okulları birbiriyle yarışırcasına birbirinden iddialı broşürler bastırmıştı; görünüşe göre Georgia eyaletinde birçok mükemmel okul bulunuyordu.

Jodee işten döndüğünde elbisesini değiştirmekle uğraşmamış, dizlerine kadar inen Village Thrift'ten aldığı eteği ve beyaz polyester bluzuyla oturuyordu. Murphy annesine bakarak onu Leeda'nın annesiyle kıyasladı. Jodee'nin yüzünde çizgiler, dudaklarında parlak ruj ve bir türlü ehlileştiremediği sevimli uzun saçları vardı. İşyerinde değilken, bazı arsız zamparalar dışında etrafındaki hemen herkesi mutlu edecek şekilde çok seksi giyinirdi. Hiçbir zaman Murphy'ye içki içmemesini söylememişti ya da sokağa çıkmasını engellememişti veya derslerine çok çalışması için baskı yapmamıştı. Ve her seferinde olduğundan on yaş daha genç görünmek için çaba harcamıştı. Murphy'nin babasının onun çok yaşlanmaya başladığını ileri sürerek onu terk ettiğini söylemişti. Murphy o zamanlar bebekti, fakat büyüdükçe bunun annesi tarafından hazırlanmış bir gerekçe olduğunun farkına varmıştı; aslında annesinin kendi gerçek babasının kim olduğunu bile bildiğine emin değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşyerinde günün nasıl geçti?" diye sordu mırıldanarak.

Jodee gülümsedi. "İyiydi tatlım. Muhasebede çalışan kadınla biraz dalaştık. Ama..." Jodee omuz silkti. "Patronum çok sevimli biri."

Murphy'nin annesi ne kadar yorgun olursa olsun mutlaka işyeri olan Ganax Isıtma hakkında sevimli diyebilecek bir şey bulurdu. O işyerinde kendisinden önce çalışan diğer kadını da seviyordu. Onun yüzünden birçok e-mail ayıklamak ve birçok kez fazladan mesaiye kalmak zorunda kalmıştı. Her seferinde Murphy'ye orada bir part time iş ayarlamaya çalışıyordu. Bu fikir Murphy'nin aklından birçok kez geçmiş, fakat Murphy birden çok kez Ganax'ta çalışmak yerine gözlerinin yerinden çıkarılmasını tercih edeceğini düşünmüştü.

"Başvurularını tamamladın mı?"

"Başvurumu tamamladım, evet. New York Üniversitesi'ne." Murphy masanın arkasındaki plastik banka oturmuştu. "Bir tek başvuru. Onu da yarın yollamam gerekiyor." Bir an düşündüklerini ve hissettiklerini tam olarak annesine iletemediği duygusuna kapıldı.

Jodee'nin yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. "Sadece bir tek okula mı başvuruyorsun?"

Murphy başını eğdi ve mutfaktaki televizyonu açmak için öne eğildi.

"Murphy, bu yaptığın çok saçma."

"Bunlar sadece erken başvurular anne," diye açıkladı. "Her neyse, ben başvuracağım."

Jodee ona bir şey daha söylemek ister gibi baktı. Murphy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortada söylenmesi gereken bir şey bulunduğunu düşünmüyordu. İçinde, istediği yerden başka bir yere başvurma konusunda, çok esaslı bir nefret taşıyordu. New York'a, New York Üniversitesi'nde okuyor olmadan gitmek bir işi yarım yapmak gibi olurdu. Ezelden beridir hayalini kurduğu fotoğrafın içinde başka hiçbir okul bulunmuyordu. "Biliyor musun, Leeda'nın annesinde bu cam yumurtanın aynısından var. Leeda değerinin dört bin dolar olduğunu söylüyor." Murphy konu değiştirme konusunda her zaman becerikliydi.

"Hımm." Jodee başını eğdi.

Murphy, annesinin Cawley-Smithlerin yumurtasından alabilmek için, beş yüz saat mesai yapması gerektiğini aklından hesapladı.

"Rex nasıl?" diye sordu Jodee.

"Rex işte." Annesinin Rex hakkında böylesine coşkulu konuşması bazen Murphy'ye fazla geliyordu. Bu soru, bir tür baskıya neden oluyordu. Kızının Bridgewater'a yerleşerek gitmemesini her şeyden çok istediğinden de emindi. Annesinin kafasında durmaksızın dönüp duran soruyu hissetti: *Seviliyordu, bu yeterli değil miydi?*

Bir süre televizyon izledikten sonra Jodee'nin kafası oturduğu koltukta geriye düştü ve kestirmeye başladı. Murphy kendi odasına süzülerek başvuru formunun üzerinden son bir kez daha geçti. Yatağının ayak tarafında, uzağındaki duvarda, daha önceleri magazinlerden kestiği bir düzine kadar sayfa asılıydı. Bunların hepsi de New York şehrinin siyah beyaz fotoğrafıydı. Şehrin havadan çekilmiş bir fotoğrafı, şehrin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldırımlarında biriken suyun üzerine yansıyan binaların fotoğrafı, bir diğeriyse Çin mahallesinin önünde oturan bir adamın fotoğrafıydı. Murphy derin bir nefes alarak başvuru formunu incelemeye koyuldu.

Murphy Jane McGowen

Yaş?

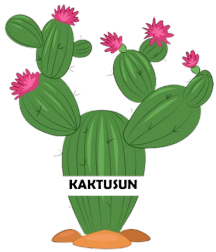
17

Bu iki satırı yazım hatalarını kontrol etmek için yeniden okudu. Heyecan ve sinir karışımı bir duygu vücuduna yayıldı.

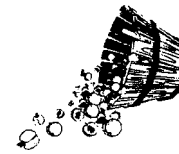
Rex'e bunu tam olarak söylememişti. New York'a gitmek onun için sadece olmak istemediği bir şeyi arkasında bırakarak çekip gitmek değildi. Bu, asla sahip olamayacağı şeyleri elde edebilmesi için bir şanstı.

New York onun cam yumurtasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



On



"Hazır mısın?"

"Evet Bird."

"Emin misin?"

"Evet Birdie."

Cadılar Bayramı gecesinin sabahında, bomboş geniş bir caddede, Birdie postanenin dışındaki mavi posta kutusunun hemen yanında ayakta duruyordu. Yanakları kızarmış, kahverengi gözlerini kırpıştırıyordu. Elinde Murphy'nin büyük beyaz bir zarfın içine konulmuş New York Üniversitesi'ne başvuru formu vardı ve bunu posta kutusunun deliğinden birkaç milim uzakta tutuyordu.

Vuuuu. Birdie zarfı tamamen deliğe iterek elinden bırakıp çıkardığı boğuk hışırtıyı dinledi. Daha sonra posta kutu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sunun etrafında ayaklarını bir elf gibi birbirine vurarak gezinmeye başladı. Bu şekilde posta kutusunun etrafında daire çizdi, hem de üç kere.

"Ne yapıyorsun Birdie?" Rex'in kolu Murphy'nin boynundaydı.

Birdie durakladı. Onlara hayret bir şey der gibi baktı.

"İyi şans dansı yapıyorum. Bu erken kabul için..." Posta kutusunu ayak topuklarıyla ayak parmakuçlarına vurarak tamamen turladı. "Ve bu da burs için..." dedi hoplayıp zıplarken.

"Vay, senin bir para desteği perisi olduğunu hiç bilmiyordum."

Birdie, Abba'dan *Money Money Money* şarkısını söyleyerek dans etti.

"Sen şanslısın, gideceğin kasaba yüksekokulu ucuz," dedi Murphy.

Birdie dans etmeyi bıraktı, tükenmiş görünüyordu.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Rex.

"Taşkınlık." Başvurusunu sonunda yollamış olmak bir yönden rahatlatıcıyken, diğer bir yönden de başka bir tedirginlik yaratıyordu. Şimdi kendisini bekleyen haftalar boyunca formunun nerede olduğu, onun kim tarafından okunduğu ve bu okuyanların neler düşündüğü üzerine kafa yoracaktı. Leeda'ya imreniyordu, başvurusunu bir hafta önceden Columbia Üniversitesi'ne göndermişti. Ama bu zaten beklenen bir şeydi.

Birdie endişelenmiş bir yüz ifadesiyle ona dönerek, "Neyin var Smurphy?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Murphy Jane kontrolü elden bırakmayı hiç sevmez," diye yanıtladı Rex, Murphy'nin elini öpmek için dudaklarına götürürken. İkinci adını bu sabah başvuru formunda görmüştü. Murphy formu ortalıkta bıraktığı için kendini iyice tekmelemesi gerektiğini düşünüyordu.

Murphy, "Bu lakap takma zımbırtısı beni sinir ediyor," dedi soğuk bir sesle.

"Büyük şehre gittiğinizde ona iyi bakacak mısın Rex?" diye sordu Birdie masumca. Murphy gözlerini devirdi, ama yeniden Rex'e döndüğünde nefesini tutmuş, onun vereceği cevabı bekliyordu.

Rex ona gülümsedi. Sakince, "Eğer şanslıysa ve yeteri kadar dua ederse," dedi.

Murphy kuru bir şekilde sırıttı, ama içinde bir yerlerde bir sızı hissetti. Çok, ama çok fazla Rex'ten onunla geleceğini söylemesini duymayı istiyordu. "Şans benim göbek adım," dedi ukalaca.

Rex güldü. "Tamam M. J."

Murphy şakayla karışık gürledi, sonra onu görmezden gelerek, "Hadi, Leeda'yı da alıp bunu kutlayalım," dedi.

Murphy içindeki duygusuz divayı ortaya çıkararak Lucretia'yı taklit etti ve Leeda'yı okulun dışına çağırdı ki zaten neredeyse o da çıkmak üzereydi. Leeda okulun park alanında, arkadaşlarına Bridgewater'ın en güzel kızı olduğunu hatırlatırcasına yumuşak sarı saçlarıyla belirdi.

Birkaç dakika sonra hepsinin doluştuğu Birdie'nin kamyoneti 75. Otoyol'a doğru ilerlemeye başladı. Birdie sağ şe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ritten giderek aracın hızını tam hız sınırında sabitlemiş, yavaşça ilerliyordu. Yolcu koltuğunda oturan Murphy diğer araçların sırayla yanlarından geçişini izliyordu. "Bird, biraz daha yavaş sürersen Bayan Daisy hepimizi yakalayacak."

Mertie Creek'teki ağaçların dalları turuncu yapraklarla yumuşak kavisler çizerek barın üzerine doğru eğiliyordu. Rex gidip herkes için bir bira aldı. Barın arkasında, kızlar kabaca yontulmuş banklara doğru ilerlediler. Hep beraber Murphy'nin başvurusuna içtiler. Ağaçlar yapraklarını dökmeye başlamıştı ve koy ağaçların arkasından görülebiliyordu. Murphy ve Leeda çakılların arasından kazarak çıkardıkları eski şişe kapaklarıyla oynamaya başladılar, elleriyle yaptıkları kalelere gol atmaya çalışıyorlardı. Birdie kamyonetin arkasından aldığı vatandaşlık bilgisi ders notlarının üzerinde oturuyordu.

"Hey, Bird, Laurens Community Koleji kazanılması o kadar zor bir okul mu?" diyerek dürttü Murphy.

Birdie kırılmıştı. "O sırada gerçekten evde yapmam gereken işlerim vardı."

Murphy gözlerini kısmış, Leeda'nın parmaklarına bakıp aralarındaki mesafeyi ölçmeye çalışıyordu. Leeda o sırada başparmaklarını alay edercesine salladı. "Poopie işleri mi?"

Birdie omuz silkti.

Murphy, Birdie'yi her çağırdığında Birdie ya perdeleri yıkıyor, ya camları siliyor ya da yeri cilalıyordu. Bunlar Poopie'nin yaptığı işlerdi. Yeni şeftali fidanlarını yeşil gübreyle gübrelemiş ve yarasalar için yeni meyveler hazırlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki Poopie senin büyüdüğünü ve artık ona ihtiyacın olmadığını düşünüyordur," diye öneride bulundu Leeda. "Belki de ona hâlâ yanında olmasına ihtiyacın olduğunu söylemelisin?"

Birdie başını ellerinin arasına aldı. "Yarasalar hâlâ tünemeye gelmedi. Poopie'nin Aziz Jude heykelciğini girişe koymayı bile düşündüm, ama onu bulamadım. O hariç her şeyi denedim."

"Belki Kont Chocula gibi giyinmeyi denemelisin," dedi Murphy.

"Ben doğa koruma bölgesine yarasaların yanına gidip kurdele kesmeyi düşünüyorum," dedi Leeda.

Birdie sinirlenmiş görünüyordu.

"Bak, işte, bunu iyi dedin Lee," diyerek arkasına yaslandı Murphy. "Bu Birdie'nin yarasına tuz basmak gibi oldu."

"Ben kurdele kesmekten keyif almaya başladım bu arada." Leeda, Murphy'nin iğreniyormuşçasına bakmasına karşın kaşlarını çatıp baktı. "*Ne*? İyi vakit geçiriyorum sadece."

"Palavra."

"Söylüyorum işte." Dizlerine kadar inen Burberry marka eteğinin pilelerini elleriyle düzeltti. "Annem... değişmeye başladı. Belki yanından ayrılacağım için. Belki de hasta olduğundan. Veya başka bir nedenden. Beni günde üç kere arıyor. Artık eskisi gibi kötü davranmıyor."

"Şeytanın yaptığına bak, hiç fena değil," diyerek cevap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ladı Murphy. Birdie ağzını kapayarak bir homurtu çıkardı. Ve bir anda sanki bir yıldırım tarafından çarpılmak üzereymiş gibi gülmeyi kesti. Şeytan kelimesinden her zaman çekinirdi.

Leeda o andan itibaren ifadesiz bir şekilde oturup ağzını kapadı. Ama Murphy kendine engel olamıyordu. Lucretia'nın milyonlarca değişik şekilde Leeda'nın kalbini kırdığına tanık olmuştu. Bu da Leeda'nın hareketlerine farklı şekillerde yansıyordu. Saçıyla saatlerce uğraşıyor veya etrafındaki herkes dinlenip gevşerken bir anda gerginleşiyordu. Bütün bunlar Murphy'ye göre şunu ifade ediyordu: Leeda hiçbir şekilde annesine karşı nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

Murphy, ağzını açmış bir şekilde gökyüzüne bakarak geri zekâlı gibi gözlerini kırpıştıran Birdie'ye baktı. "Şeftalileri mi sayıyorsun Bird?"

Birdie kızardı. "Hayır," dedi ve saçlarından bir tutamı eliyle tutarak masaya doğru dirseklerinin üzerine eğildi. Ardından kendini ileriye doğru savurdu. Yattığı yerden Rex'e doğru dönerek, "Ben ölüyorum burada," diye mırıldandı.

"İşte, yine başlıyoruz," dedi Leeda.

"O çok... ama çok..."

"O kafelerde servis edilen bir aşk bisküvisi," dedi Murphy. Hepsi de Birdie'nin suratındaki aptal ifadeyle Enrico'dan söz ettiğini biliyordu. Rex kendini tutamayıp küçük bir kahkaha saldı.

Ama Birdie daha da derinlere dalmıştı. "Biliyor musunuz, E harfini bile daha çok seviyorum artık," dedi kederle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her zaman onun sıkıcı bir harf olduğunu düşünmüştüm. Bilirsiniz işte, Q veya X gibi değil o. Onu elli dört gün sonra göreceğime inanamıyorum."

Murphy kendinden geçermiş gibi Rex'e doğru yığıldı. Birdie umutsuzluğunu iyice belli etmek için kollarını ileri doğru uzatmış, cansızca sallıyordu.

Saat dört olduğunda asmaların altındaki hoparlörlerden müzik çalınmaya başladı. Rex, sözlerinin kendisini güldürdüğü aptal bir şarkıda Leeda'yı dansa kaldırdı. Murphy geriye doğru uzandı ve halinden memnun bir şekilde onları izlemeye koyuldu. Rex, Leeda'nın omzunun üzerinden arada sırada onunla göz göze geliyordu.

Ve onu hissetti. Bir acı. Bir anda gökyüzünden kendi üzerine düşmüş gibi hissetmişti. Ne olacağını bilmeyi çok istiyordu. Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyor ve bu canını çok yakıyordu. Yutkundu ve boynunun bitimindeki çukura dokundu.

"Eğer Enrico ikinci üsse girmek isterse, ona izin vermeli miyim sizce?"

"İkinci üs ne be?" Murphy gülüyordu. "Birdie sen nereden geldin, 1950'lerden mi?"

Birdie düşünceli bir şekilde dudağını ısırıp omuz silkti, her zamanki gibi boş boş bakmaya devam etti. Saçı, tam tepesinde topladığı yerden bukleler yaparak sarkıyordu. Murphy hayretle kafasını iki yana salladı. "İkinci üs dedi ya," diye mırıldandı ve birasından yeni bir yudum aldı.

"Poopie'ye Şükran Günü yemeğini pişirebileceğimi söylemiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok korkutucu," diye yanıtladı Murphy. Birdie adı çıkmış çok kötü bir aşçıydı. Aklı her zaman bir yerlerde olduğundan yemekleri hep unutur, yanana kadar ocakta bırakırdı.

"Düşündüm de ilk çocuğumun ismini Myrtle koyacağım, böylece onu kısaca Mertie diye çağırabilirim," dedi Birdie.

Leeda yanına oturdu. "Lanet olsun, bunu yapabilmen için önce beni dövmen gerekir." Rex, Murphy'nin yanına oturup onu kendine doğru çekti.

"Eminim ki Stepford kadınlarından biri olan annen doğacak bütün çocuklarının ismini şimdiden kararlaştırmıştır," diyerek şaka yaptı Murphy.

Birdie güldü. Leeda onu görmezden geldi.

O gün cennette geçen bir gün gibiydi. Güneş onları önünden geçen bulutların arkasından dikizlemeye devam etti ve böylece Murphy melekler tarafından öpücükler alıyormuş gibi hissetti. Gerçi bunu hiçbir zaman itiraf etmeyecekti.

Leeda, Birdie'nin saçlarını düzeltirken, "Birdie, saçların çok karışık, ama ben onları çooook seviyorum," dedi Enrico'nun kaba aksanını taklit ederek. Sonra saçlarını örmeye başladı. Birdie sırtını ona yasladı.

Uzun bir sessizlik oldu. Murphy hakkında konuşmak üzere eğlenceli bir şey bulmaya karar verdi. "Yıldırımlar; güzel mi, korkutucu mu?"

"Güzel," diye cevapladı Birdie.

"Güzel," diye katıldı Leeda.

"Güzel çünkü korkutucu," diye yanıtladı Rex.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy oturdukları masadaki kıymıkları yoluyordu. Başını eğerek, "Kendinizde en çok sevdiğiniz üç şey ne?" diye sordu.

Herkes sessizleşti. "Ben başlıyorum," dedi Murphy. "Lüle saçlarım, müzik zevkim ve lanet olası eğlenceli kişiliğim."

Birdie dudaklarını ovuşturarak düşündü, "şeftali bahçesi, çocuksu olmam ve saçlarım," dedi.

Leeda, "Ben pas hakkımı kullanacağım," diyerek cevap verdi.

"Pas geçmek yok, erkekler hariç, çünkü onlar hiç ilginç değiller," diyerek Rex'i çimdikledi.

Leeda bakışlarını Birdie'nin omzuna dikti. Ciddi ciddi düşünüyor gibi gözüküyordu. Birkaç dakika cevapsız geçtikten sonra Rex sırayı alarak Birdie'ye üslerin hepsinin ne anlama geldiğini öğrenmeyi isteyip istemediğini sordu. Sonra da en anlaşılır kelimeleri kullanarak hepsini birer birer açıkladı. Birdie kızararak ve şaşkınlıkla kafası gömleğine yarıya kadar gömülü bir şekilde dinledi. Murphy, Leeda'ya bakmaya devam ediyordu. Sanki aklı başka bir yerdeydi.

Akşamüstü yavaş yavaş yerini karanlığa bıraktı ve hava sıcaklığı düşmeye başladı. Leeda kendini yarıya kadar hırkayla, diğer yarısını da Birdie'yle örtmüştü. Beraberce biralarını yudumlamaya devam ettiler. Rex elini masanın altından Murphy'nin dizine koymuştu. Kot pantolonu üzerinde olmasına rağmen Rex'in avucunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Murphy de elini Rex'in elinin üzerine koymuştu.

Eve dönmeye karar verdiklerinde park alanı tamamen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

karanlıktı. Rüzgâr yaprakları otoyol boyunca sürüklüyordu. Yolda ilerlerken Leeda, Murphy'nin omzunda uyuyakaldı. Birdie kamyonetin ısıtıcısını sonuna kadar açmıştı, ancak ısının çoğu sağdaki soldaki çatlaklarla deliklerden uçup dışarı çıkıyordu.

* * *

Anthill Acres'te Birdie ve Leeda kamyonetle uzaklaşırken Murphy kızlara el salladı, bu sırada Rex kendi kamyonetinin römorkuna sıkışmış çakılları merdivenlere doğru süpürüyordu.

Murphy kollarını kavuşturarak kamyonetin kapısına baktı.

"Bak," diyerek seslendi Rex. "İlk sis."

Murphy bir görünüp bir kaybolan sise doğru baktı. "Çok güzel," dedi ileri geri sallanırken ısıtmak için kollarını ovuşturarak. Rex onu izlemek için bir süre ayakta durdu.

Her baş başa kaldıklarında Murphy'nin dudaklarına aynı soru hücum ediyordu. İleri geri sallanırken, Rex'in kesin bir karar verip vermediğini sorabilmek için, aslında bir yandan da kendisiyle kavga ediyordu.

"Bence bunu söylemelisin," dedi Rex onu şaşırtarak.

"Neyi söylemeliyim?" diye sordu Murphy. Kesinlikle biliyordu. Bu yüzden anlamadığını gösteren en masum halini takındı.

Rex omuz silkti. "Sen söyle."

"Neyi söyleyeyim?" Murphy sinirli bir şekilde sırıtı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu ve avuçlarının içi ıslanmıştı.

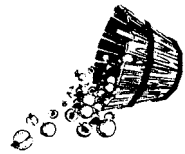
Rex yutkundu. Utanmış görünüyordu. "Bunu duymaya ihtiyacım var Murphy."

Murphy gözlerini onun yüzünden yere doğru indirerek çakıllara baktı. "İyi geceler?" diye sordu şakaya vurarak. "Yatakta böcekler seni ısırmasın?"

Rex ona bir dakika daha baktı, gözleri üzerindeydi ve bu haldeyken Murphy asla onunla göz göze gelemezdi. Sonra dudağının kenarından öperek uzaklaştı. Murphy onu geri çevirecek sözleri bulamadan kamyonetine binip kapıyı çekmişti bile. Murphy onun ağaçların arasında kayboluşunu izledi. Kayboluşuyla ortaya çıkan huzur onu nefessiz bıraktı.

Belki o bunu anlamıyordu, ama söyleyememesinin bir sebebi vardı. Çünkü Rex'i seviyordu ve bunun da ötesinde onu kendine tamamen bağlayamazdı, çünkü Rex bunun için emin olunamayacak kadar büyük ve gerçekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



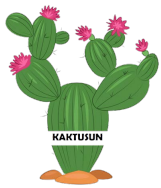
Georgia kışı her zaman gelişini belli ederdi. Yargıç Miller Abbott, Balmeade Country Kulübü'nde kasım ayının on beşinde, yaz gününe yaraşır bir havada o sezon son kez golf oynadı. Dokuzuncu deliğe sıra gelip de topunu şeftali bahçesinin çitlerinin öte yanına kaçırana kadar çok isabetli vuruşlar yapmıştı. Top çitin hemen arkasına düşmüştü ve en yakın şeftali ağacı üç yüz metre uzağındaydı.

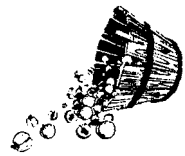
O gece soğuk bir meltem Bridgewater'ı boydan boya süpürdü. Yapraklar kelebekler gibi uçuştu ve Yargıç Abbott daha sonra adına "meyve bahçesi sanrıları" diyeceği rüyalar görmeye başladı.

O sene boyunca rüyasında her gece Jodee McGowen'ın Smoakey Gölü'nün kıyısında, sanki dünyanın en eski bahçesindeki Havva gibi, sazlıkların arasında çırılçıplak uzandığını görmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Bir





Cynthia Darlington, kasım ayına bir hafta kala arabasını Liddie's Tea Room'un park alanından dışarı doğru sürüyordu. "Bu gece bende kalmak istemediğine emin misin?"

"Evet, yine de teşekkürler." Birdie camdan dışarısını, meyve bahçesi yolu boyunca sıralanmış olan, hızla arkalarında kaybolan çam ağaçlarını seyrediyordu. Birdie güne geç kaldığını hissetti, akşamüstü olmak üzereydi. Yaz mevsimi geldiğinde günler hep tahmin ettiğinden uzun sürüyordu, ama kasım ayı geldiğinde günler aniden kısalıyor, tıpkı ağızda eriyen bir bezelyenin kayboluşu gibi gün ışığı bir anda yerini karanlığa bırakıyordu.

Elleri direksiyonun üzerinde gevşekçe duran annesini izledi, tırnaklarını parlak pembe ojeyle boyamıştı. Birdie

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kendi tırnaklarına baktı, kısacık kesilmişlerdi ve altlarında yer yer küçük kir birikintileri vardı. Şeftali ağaçlarını izledi, çoğu yapraklarını dökmüştü. Cynthia evin önüne geldiklerinde arabayı durdurdu.

Arabadan çıkarken arkasından, "Perşembe günü görüşmek üzere tatlım," diye seslendi.

"Tamam." Birdie annesine el sallamak için eğildi. Bir yandan koca bir Şükran Günü yemeği masasını nasıl tek başına hazırlayabileceğini düşünüyordu.

Eve doğru çakıllı yoldan yürürken yapması gereken işlerin listesini çıkardı. Aklına bir anda Methuselah geldi ve koruya doğru yöneldi. Bu ağacı kontrol etmek listedeki maddelerden biriydi. Durumu kötüleşmeye devam eden yatakhanelerin arasından geçerek sola doğru döndü. Yürürken ayaklarına bakıyor, ama bir yandan da Poopie'yi düşünüyordu. Birdie ona ayrılmak isteyip istemediğini sormayı düşünmüştü, hem de yüzlerce kez. Ama bu soruların hepsi de içinde kalmıştı. Eğer sormuş olsaydı bir cevap almış olurdu ve içinde onu kemiren yüzde beş oranında bile olsa şüphe duyacağı bir olasılık kalmazdı. Neden soramamıştı ki? Başını kaldırdığında birisinin kendisine yaklaşmakta olduğunu görünce bir anda durdu.

Babası kafasını ona bakmak için çevirmişti. Ellerini ceplerine sokmuş, tam Methuselah'ın karşısında duruyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu ağacın ölmek üzere olduğunu gördün mü?" diye sordu babası, çenesini eliyle ovuşturuyordu ve ağaçla arazi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sinin sınır çizgisi arasındaki mesafeyi kestirmeye çalışıyordu, sesinde endişe yoktu.

Birdie, Methuselah'a baktı. "Bu ağacı tedavi etmek için araştırma yapacağım."

Walter başını hayır dercesine salladı. "Artık çok yaşlandı, sorunu bu. Bence yıkılacak."

Birdie boğazında küçük bir yumru hissetti. "Zaten bu konuda okumaya başlamıştım," diyerek bir anda karşı çıktı. "Bir yara yüzünden olabilir veya bir kök tümörü, belki de çinko yetersizliği." Google'dan yaptığı aramaların sonuçlarını sıralıyordu.

"Ben öyle olduğunu düşünmüyorum tatlım. Birilerini çağırıp onu kestirmeliyiz."

"Hayır." Birdie korkarak bağırdı.

Walter ona şaşırarak baktı. "Birdie, bu ağaç yola çok yakın. Eğer yola doğru devrilirse zarar verebilir." Birdie birbirine dolaşan çimlerin arazinin bitiminde kara asfaltla buluştuğu yere doğru baktı. Yutkundu.

"Bırak da bunu ben halledeyim," dedi. "Lütfen?"

Walter onu bir süre inceledi. Omzunu silkerek, "Tamam, sen artık koca bir kızsın," dedi.

Birdie derin bir nefes aldı, rahatlamıştı. Bu ağacı kurtarabileceğine emindi, zihninde en ufak bir şüphe bile yoktu. Walter arkasını dönerek yola doğru yürümeye başladı.

Eliyle işaret ederek, "Ben kasabaya doğru gidiyorum," dedi.

"Ne için?" Ama babası soruyu duymamıştı. Eve doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yürürken yola koyulan kamyonetin sesini duydu.

* * *

İçeri girdiğinde ev terk edilmiş bir ev kadar sessizdi. Birdie köpeklerin üzerine atlayıp ellerini yalamasına izin verdi. "Poopie!" diye seslendi. Kimse cevap vermedi. Atkısını çıkarıp yanaklarını ovuşturarak not panosuna baktı. Kimse mesaj bırakmamıştı. Honey Babe ve Majestic, Birdie'yi odadan odaya takip ettiler. Birdie kendini iyice yalnız hissetmeye başlamıştı. Posta kutusunu kontrol etti ve LCC'den bir gönderi vardı. Zarfta doldurması gereken formlar olduğunu biliyordu. İşin şaşırtıcı tarafı, bu zarf ona daha başvurusunu bile yapmadan gönderilmişti. Başvuru belgelerinin babası tarafından gönderilebilmiş olacağını düşündü. Kendi geleceğinin parmağını bile kımıldatmadan nasıl şekillendiğini görebilmek onu şaşırtıyordu.

Mutfaktaki taburelerden birine çöktü ve etrafı seyretmeye başladı. Yapılacak milyonlarca işin kendisini beklediğini biliyordu, ama nereden başlayacağına bir türlü karar veremiyordu.

Sonunda telefonu aldı ve Enrico'yu aradı. "Alo?"

"Enrico!" derken bir anda sırtını kaşınmıştı. "Hey!"

"Birdie!" dedi. Sanki nefessiz kalmıştı. Birdie arkadan gelen gürültüyü duyabiliyordu, insanlar konuşuyor ve gülüşüyordu.

"Hey, kusura bakma. Seni bir süredir arayamadım. Burada işler biraz karışık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enrico endişesiz ve biraz da ilgisizce, "Sorun değil," dedi. Birdie parmaklarıyla ahizeyi biraz daha sıkı bir şekilde kavramaya başladı. Enrico'nun soğuk davrandığını hissediyordu. Birbirlerinden soğumaya mı başlamışlardı?

"Sen iyi misin Birdie?"

"Evet," diye cevapladı Birdie tırnağını muşambaya bastırarak. "Sanırım."

Enrico güldü. "Sesin durgun geliyor." Onun sesiyse eğleniyormuş gibi geliyordu. Mutluydu, hatta fıkır fıkırdı.

"Ben..." Bir anda Enrico'nun arkasındaki sesler yükseldi ve birkaç kızın sesi duyuldu.

"Birdie, şu an kapatmalıyım. Seni bu akşam arayacağım."

"Tamam."

"Gerçekten üzgünüm. Kapatmam lazım. Seni ararım."

"Tamam."

Birdie telefonun kapanış sesini dinledi. İçinde kabaran kıskançlığı bastırmaya çalıştı. Alt kattaki bütün odaları Poopie'ye bakmak için bir kez daha dolaşarak kontrol etti. Köpekler hemen arkasında onu takip ediyorlardı. Sonunda arka kapıya giderek küf kokan kilerden şeftali reçeliyle dolu olan sandıklardan birini aldı. Bu sandıkları buraya Şükran Günü sabahı kaldırmıştı ve Pekan Festivali'nde meyve bahçesindeki kulübede satacaktı. Daha sonra eline beyazlatıcı ve büyük bir tel fırça alarak verandayla uğraşmaya başladı. Poopie'yi her zaman bunu yaparken görürdü, ancak yılın hangi gününde yapılması gerektiğinden emin değildi. Yine de bir zararı olmaz diye düşündü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Verandayla işi bittiğinde, herhangi bir hayat belirtisi görebilmek için, yorgun adımlarla yarasa mağarasına doğru yürüdü. Hiçbir şey olmadığını görerek satın aldığı kutuyu eline aldı ve kapağını açarak içindeki kötü kokan malzemeleri etrafa serpiştirmeye başladı. Kokudan yüzünün şekli değişmişti. Serpiştirdiği şey yarasa dışkılarıyla gizli birkaç maddenin karışımıydı ve satan firma işe yarayacağını garanti ediyordu. Üzerine yetmezmiş gibi eve giderek iki kâse portakal suyu aldı ve bunları da mega yarasaların gelme ihtimaline karşı mağaranın ağzına yerleştirdi. Sadece mega yarasaları mağaraya çağırabilseler bile hiç yoktan iyi sayılırdı.

Çamaşırları da yıkayıp kendisi de yıkandıktan sonra bir eline fön makinesini alarak kimya kitabının başına oturdu. Fön makinesi hem odayı ısıtıyor hem de kitabın sayfalarını titreştiriyordu. Babasının kasabadan geri döndüğünü ve üst kata çıkmakta olduğunu fark etti.

Saat on bir sıralarında ön kapının açıldığını duydu ve Poopie'yi görme umuduyla evin girişine doğru koştu. Bu sefer gelen oydu.

"Hoş geldin," diyerek karşıladı onu.

"Merhaba tatlım." Poopie üzerindeki kaşkolü çıkararak ellerini ısıtmak için radyatöre uzattı. Bu her zaman yaptığı bir şeydi. Sanki hiçbir şey olmamış, Poopie alıp başını gitmemişti.

Birdie nereden başlayacağını bilmiyordu. Birisine, senin hâlâ küçük bir çocuk olduğunu nasıl anlatabilirdin ki? Eğer biri seni terk ederse darmadağın olacağını nasıl anlatabilir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

din? Öylece pat diye söyler miydin? Ocağı yakarak, "Çay içmek ister misin?" diye sordu Birdie.

"Teşekkürler tatlım, ama içmeyeceğim." Yine gitmeye hazırmış gibi görünüyordu. Geriye doğru yöneldi.

Birdie telaşla, "Poopie!" diye seslendi. "Senle bir şey konuşabilir miyiz?"

Poopie ihtiyatlı bir bakışla karşılık verdi ve ardından masanın üzerindeki peçeteleri düzenlemekle meşgulmüş gibi göründü. "Belki yarın tatlım, çok yorgunum."

Birdie daha ne olduğunu anlamadan Poopie merdivenlere doğru aceleyle yöneldi. Hayır, acele etmiyor, düpedüz *koşuyordu*.

Gece yarısından uzun bir süre sonra elbiseleri kuruduğunda Birdie yukarı, odasına çıktı ve saatinin alarmını altıya kurdu. Honey Babe ve Majestic'i yanına alarak onlara sarıldı. Sıcacıktılar ve ona yaslanmışlardı. Karanlıkta birçok düşünce, ardı ardına aklından geçiyordu. Murphy, Leeda, annesi, Enrico, Poopie... herkes hızla kendinden uzaklaşıyordu, Birdie bir arabanın dikiz aynasından görünen yol işareti gibiydi. En azından köpekler yanında kalmıştı.

Gece yarısı bir rüyanın ortasında uyanana kadar Enrico'nun kendisini aramadığını anımsamadı. Gözlerini kısarak karanlıkta nerede olduğunu kestirmeye çalıştı; bir anda gördüğü rüyayı hatırladı. Bir Meksika çizgi filminde, taşlı tozlu bir zeminde karşısında açmakta olan bir şeftali çiçeğini izliyordu.

Birdie onu takip etti, ancak çiçek çok hızlıydı. Uçarak hızla kendisinden uzaklaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On İki



"Benden çok *korkmuştu*," dedi Lucretia, Leeda'ya Şükran Günü'nün bir gün öncesinde, arabayı Buck's Doğa Koruma Alanı'ndaki otoparkta boş bir yere çekerken. Leeda can kulağıyla dinliyor ve ona bakıyordu. Annesinin yanakları kızarmış, yüzü canlanmıştı. Babasının nasıl evlenme teklif ettiğini anlatıyordu. Leeda bu hikâyeyi ilk kez dinliyordu.

"Kesinlikle korkmuştur." Leeda'nın gülmekten karnı ağrıyordu. Herkes annesinden korkardı. Lucretia, kendisine âşık olmanın nasıl dehşet verici bir şey olduğunu hayal bile edemezdi. "Yani, tatlım şunu demek istiyorum," derken Lucretia uzanıp Leeda'nın parmaklarını yakaladı. "Elleri titriyordu, deprem oluyormuş gibi sarsılıyordu." Leeda'nın ellerini nasıl olduğunu göstermek için sallamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda annesinin elinin nemli olduğunu fark etti ve kaliteli bir fondötenle makyajını yaptığı yüzünü incelemeye başladı. Endişeleniyordu, ama yine de gülmek için çaba sarf etti.

Arabadan inip üstlerini silkelediler. Leeda koyu yeşil bir hırka ve kot pantolon giymişti. Saat beşte yeni doğa gösterisini onurlandırması ve ertesi gün yapılacak olan Pekan Festivali için eve gidip hazırlıklarını yapması gerekiyordu. Leeda ertesi gün Pekan Kraliçesi olacağına inanamıyordu. Leeda, annesinin mükemmel biçimde makyajının yapıldığı yüzüne bakıyor ve annesiyle aralarındaki ilişkinin festivalden sonra değişip değişmeyeceğini merak ediyordu.

Festivali ayakta izleyen küçük gruba doğru yürürlerken, hava açık, ama hissedilir derecede soğuktu. Park görevlisi olan Mindy bu sırada yeni patikanın, hindi sığınağının ve akşam karanlığında uçuşan yarasaların sağladığı yararlar üzerine konuşmasını yapıyordu.

Lucretia, Leeda'ya sıkıldığını belirten bir bakış attı. Leeda da aynı şekilde karşılık verdi. Aslında yarasalar hakkında duydukları ilgisini çekmişti. Duyduklarını daha sonra Birdie'ye anlatabilmek için aklında tutmaya çalıştı.

Konuşma bittiğinde Leeda gülümseyerek kurdeleyi kesti. Fotoğraf çekimleri yapıldı ve kalabalık yavaş yavaş dağıldı. Mindy park alanının köşesindeki tahtadan yapılmış geniş bölge haritasının yanında ayakta durarak ziyaretçilere el sallıyordu.

"Yarasa mağarasını görmemiz için izin veriyor musu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nuz?" diye sordu Leeda. Kendisini Birde tarafından yollanmış, ortalığı kolaçan eden bir casus gibi hissediyordu.

Mindy omuz silkti. "Eğer isterseniz. Sadece patikayı takip edin. Dümdüz aşağı inin, iki yüz metre kadar aşağıda." Leeda ümitle annesine baktı. Lucretia yüzünü ekşitmişti. "Hadi, gel. Bence eğlenceli olacak." Bu kelimeleri söylediği an Leeda üzerinde bir baskı hissetti. Eğlenceli olup olmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu çünkü.

İhtiyatlı bir şekilde kurumuş yaprakların içinden beraberce yürüdüler. Leeda önlerine çıkan dalları eliyle kenara iterken, Lucretia tüm dikkatiyle elbiselerini kontrol ediyordu. Sanki her an annesi bu işten vazgeçip arabaya geri dönecekmiş gibi hissediyordu ve bir yandan da örümcek ağlarından birine takılmamış olmayı umuyordu.

Mağara keskin çıkıntıları olan bir yarık görünümündeydi ve kara bir mücevher gibi ağaçların arasında eğimli bir yüzeye mıhlanmıştı. Sol tarafta arazi mağaranın ağzına doğru bükülerek içeri kıvrılıyordu. Leeda yavaşça mağaraya buradan tırmandı ve çok dikkatli bir şekilde içeri göz attı. Ardından annesine dönerek, "Görmek ister misin?" diye sordu.

Lucretia başını salladı. Gergin ve sıkıntılı görünüyordu. "Burası çok sessiz."

Leeda, sanki çevrelerindeki kilometrelerce genişlikte bomboş arazide kendilerinden başka hiç kimse yokmuş gibi hissetti. Annesiyle bu denli baş başa kaldıklarını hiç hatırlamıyordu.

"Birdie eğer doğru zamanı yakalayabilirsen, bebek ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rasaları da görebileceğini söylemişti. Ama galiba bahar mevsimini kastediyordu."

Birden etraf kararmaya başladı. Tedirgin bir şekilde yerlerinden kımıldadılar. Leeda sanki bir ses duyduğunu düşündü. Ama herhalde yanılıyordu. Ama kısa bir süre sonra aynı sesi yeniden duydu ve bu sefer yükseliyordu. *Tıram tıram tıram.*

Leeda korkmaya başlayarak bir adım geri çekildi. Bir anda yarasalar mağaranın ağzından adeta dışarı fışkırdı. Leeda annesinin üzerine doğru geriledi, bu sırada annesi onu omuzlarından yakalayıp kendine doğru çekti. Yüzünün biraz ötesinde kanat çırparak yukarı doğru uçan yüzlerce yarasayı hissedebiliyor, kanat seslerini ve cıyaklamalarını ayrı ayrı duyabiliyordu.

Onlar olan biteni seyrederken yarasa sürüsü kısa ağaçların üzerinden gökyüzüne doğru süzüldü. Sanki yüzüyorlarmış gibi görünüyordu. Leeda yarasaların vadiye doğru süzülüşünü seyredebilmek için arkasını döndü. Lucretia yürümesi için omuzlarını bıraktı ve eğimden aşağı inişini izledi.

Ve Leeda o an gülmeye başladı.

Eğlendiği için gülmüyordu. Gülüyordu, çünkü korkmuştu, rahatlamıştı ve yarasaların kanatlarının rüzgârda çırpışını görmüştü. Arkasında duran annesi de gülüyordu.

* * *

Eve doğru dönerken arabada sessizce, konuşmadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oturdular. Leeda Buck's Doğa Koruma Alanı'yla evleri arasında uzanan yol boyunca yanlarından hızla geçen evleri, ağaçları ve uzun otları seyretti. Aracın ısıtıcısı doğrudan dizlerine sıcak hava üflediği için parmaklarını ısıtabilmek amacıyla elini üflenen sıcak havanın önüne doğru kaldırıyordu. Isıtıcının kokusu tüm aracı sarmıştı.

Arada bir Leeda annesine dönüyor, ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi aralıyor, ama yeniden cama doğru dönerek yolu seyretmeye devam ediyordu. Sonunda sessizliği sona erdirecek cesareti topladı ve konuştu.

"Anne?" Neredeyse Bridgewater kasabasının sınırına varmışlardı.

"Hımm?"

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tamam."

"Bir zamanlar, yani önceden ben bir şey mi yaptım? Yani yanlış bir şey?"

Lucretia gözlerini yoldan ayırmadı. Alnı hafifçe kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Leeda ellerini kucağında tutuyor, pencereden dışarı bakıyordu. "Biliyorsun… eskiden aramızda hep… bu şey vardı. Yani Danay ile aranız daha iyiydi. Onu bakarken yüzündeki ifade farklıydı, bana bakarken daha farklı. Sadece buna sebep olacak bir şey yapıp yapmadığımı öğrenmek istedim."

Sıcaklık aracın içinden sanki bir anda uçup gitti. Lucretia oturuş şeklini dikleştirdi. Leeda bir anda, söylenebilecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en yanlış şeyi söylediğinin farkına vardı.

"Neden bahsettiğine dair bir fikrim yok."

Eve doğru ilerlemeye devam ettiler. Leeda dışarıyı seyrederken tırnaklarını avuçlarına geçiriyordu. Evin sokağına girdiklerinde Leeda boğazını temizleyerek derin bir nefes aldı. Annesi arabanın kapısını daha aracın kontak anahtarını yerinden çıkarmadan önce açtı. Soğuk hava içeri doldu ve Leeda hırkasının önündeki fermuvarı kapatarak eve doğru yöneldi.

Evin girişindeki uzun yürüme yolunda ilerlerken Leeda annesini takip etti, yolun her iki yanında küp şeklinde kesilmiş yeşil ağaççıklar vardı. Onunla beraber yürüyebilmek için yeterince hızlı hareket edemiyordu. "Anne, lütfen. Sadece dürüst olmanı istiyorum. Bunu kaldırabilirim. Anne? Anne?"

Lucretia anahtarları arıyordu, birden kapının önünde durup Leeda'ya doğru döndü. Hayal kırıklığına uğramış ve çok üzülmüş görünüyordu. Bu Leeda'nın görmeye en alışık olduğu bakışlardan biriydi. Ama eski günlere dönmek için artık çok geçti. Buna izin veremezdi.

Leeda zorlukla yutkunarak, "Anne beni *seviyor* musun?" diye sordu.

"Bu çok saçma bir soru." Lucretia anahtarı çevirerek kapıyı içeri doğru itti.

"Anne, lütfen dur. Seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Hayır, çalışmıyorsun ve bu konuşma burada bitmiştir."

"Ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır."

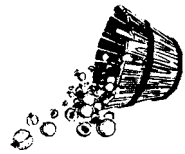
Krik.

Ön kapı açılmıştı. Kahverengi saçlarını ince bir taçla toplamış olan Danay, Pamuk Prenses gibi evin girişinde bekliyordu. Bembeyaz dişleriyle kocaman gülümsedi ve dünyanın en kolay şeyiymiş gibi sarılmak için annesine doğru atıldı.

"Glu glu glu." Hindi taklidi yapıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üç



Murphy, "Gelmeyecek mi?" diye sordu, dramatik bir şekilde başını iki yana salladı Şükran Günü'nün sabahında. Leeda'yı anacadde boyunca takip ediyordu. Dunkin Donuts'tan aldığı kabak aromalı kahveden bir yudum aldı.

"Elbette gelecek. Tam arkamdaydı. Bence bir yerlerde kahvaltı yapıyordur."

Murphy'nin karnı *kahvaltı* sözcüğünü duyunca guruldadı. Sanki Lucretia bir anda kalabalığın arasında ortaya çıkacakmış gibi, arkasını dönüp kontrol etti.

Her zaman olageldiği üzere Georgia'daki soğuk hava, yerini tam kış gelmek üzereyken ılık bir havaya bırakmıştı. İnce mont giyilebilecek bir hava vardı ve bu Murphy'nin ca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nını sıkıyordu. Ağız tadıyla gerçek bir *kış* geçirmeyi özlemişti. Bunu her zaman istemişti.

Şafak sökerken insanlar festival alanına doğru akmaya başladılar. Şu an saat sekiz buçuktu ve Bridgewater Lisesi'nin öğretmenleri tarafından pişirilen yemeklerle Curious Cottage adlı hediyelik eşya mağazasından getirilmiş çelenkler, el yapımı sabunlar, şamdan mumları ve kilisenin el yapımı yorganlarıyla tıkabasa dolu olan kulübeler anacaddenin her iki yanında yerini almıştı. Murphy özlemle hazır yiyecek satan kulübelere bakarak, "Sence kızarmış Mars çubukları satan kamyon da burada mıdır?" diye sordu.

"Tıpkı erkek gibisin," dedi Leeda. Koluna astığı bez çantasını daha sağlam tutabilmek için düzeltmişti.

Murphy, "Erkeksi tavırlarımı seviyorum," dedi kalabalıkta Rex'i görmemeye çalışarak. Genelde olduğu gibi Rex'ten uzak durmaya çalışıyordu. Üç hafta boyunca sadece birkaç kere onunla görüşmüştü; bunlardan birisi park alanında masa tenisi oynamaktı, diğeri gece geç saate kadar annesi ve Rex'le televizyon izlemekti, iki kere de babası evde yokken Rex'in odasına girip onunla oyalanmaktı. Murphy, Rex'in bir dahaki sefere kendisini görebileceğinden emin olamaması için bunu bilerek yapıyordu. Leeda'nın da dediği gibi onun kendisine sahip olmadığını iyice hissetmesini istiyordu. Diğer taraftan bugün Rex, New York'a onunla beraber gelip gelemeyeceğine dair kesin kararını bildirme sözü vermişti.

"Festivalde dağıtacağın hediyeleri yanında getirdin mi?" diye sordu Murphy. Pekan Festivali hediyelerini dağıtma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görevi Pekan Kraliçesi'nin festivale attığı imza gibiydi. Festival yeni yıldan hemen önce yapılıyordu ve Bridgewater kasabasında yeni yıl sezonu havada uçuşan Pekan Festivali hediyeleri birinin gözüne çarpmadan başlamazdı.

"Annem onları yanında getiriyor."

"Biliyorsun, eğer gelmezse ve oraya çıktığında elinde kalabalığa fırlatacak hediyelerin yoksa çocuklar isyan çıkarır."

Leeda gözlerini devirdi.

Beraberce Leeda'nın büyükannesine doğru koştular, Eugenie kuaförünün yanında duruyordu. Kafasına eski tacını takmış ve kuaförüne içki kartını arattırıyordu. Leeda'nın kıçına bir şaplak atarak, "Dik oturmayı unutma," dedi ve kalabalığa karışarak gözden kayboldu.

Her yıl olduğu gibi ortaöğretim okulunun arkasındaki otopark alanının ortasında sergilenen eşyalar ve ziyaretçiler iki ayrı saf olacak şekilde bir araya toplanmıştı. Leeda ve Murphy, Evcil Hayvan standının, Elk's Club standının, Duck Carvers Club standının, Genç Sürücüler standının ve Bridgewater Lisesi müzik grubunun yanından dolaşıp kalabalığın arkasına geçtiler. Leeda en ünlü olan son gösteri standında dağıtacağı hediyelerle birlikte yer alacaktı.

Rex sahnenin hemen bitişiğinde, Dina Marie ve göz kamaştırıcı Melisa Gentian'la bekliyordu. Bu kızlar törende Kraliçe Leeda'nın yanında olacaklardı. Dina Marie, Rex'in anlattığı bir şeye anırarak gülüyordu, ama Murphy manzara karşısında kıskançlığın ötesinde duygular besliyordu. Her ikisi de erkek arkadaşından çok hoşlandığını belli etmeye ça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lışıyordu. Bir anda Murphy'nin onları izlediğini fark ettiler ve Rex'in arkasından Murphy'ye doğru bakmaya başladılar. Murphy, Dina Maire kendisini görmeden önce üstdişlerini tehdit edercesine ortaya çıkarmıştı, Rex onu bu halde gördü, kafasını salladı, ama gülümsemedi. Kesinlikle Murphy'yi beklemek için oradaydı. Murphy'nin kalbi güm güm atmaya başladı.

Leeda giyinmek için tuvalete kaçarak gözden kayboldu ve Murphy ağır ağır Rex'e doğru yaklaştı. Acaba cevabını şimdi mi verecekti, yoksa daha sonra mı? Ne zaman?

"Hey!" Ellerini Murphy'nin boynunun iki yanına koydu ve onu öptü. "Ben de seni arıyordum."

"Kraliçe hazretleriyle meşguldüm," diyerek gözlerini devirdi Murphy. Abartılı bir yorgunlukla tuvaletin olduğu tarafı işaret ediyordu. "Nasılsın?"

"Nasıl mıyım? Biz biraz önce mi tanıştık yoksa?" Murphy omuz silkti. Rex'in elleri hâlâ boynundaydı. "Kız arkadaşımla bu kadar sık görüşebileceğimi bilmiyordum, bu an o nadir anlardan biri."

Murphy yutkundu. Daha fazlasını söylemesi için bekledi. Ama Rex sustu. Şimdi dördü birden sessizliği birilerinin bozmasını bekleyerek birbirine bakıp duruyordu, Murphy gözucuyla Leeda'nın tuvaletten kendisine el salladığını gördü. "Majesteleri beni bekliyor," diyerek geri geri yürümeye başladı.

Leeda yarı giyinik, yarı telaşlı bir vaziyette, "Annem buraya gelene kadar saçımı yapmaya başlar mısın?" diye sordu.

Murphy saçının tepesindeki karışmış yumağı eliyle göstererek, "Benimkini gördün mü?" diye sordu.

Leeda, Murphy'nin başını işaret eden eline bir saç ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şası sıkıştırarak, "Hadi, sar şunu," dedi.

Murphy saç maşasını isteksizce eline aldı ve yeteri kadar ısınıp ısınmadığını kontrol etti. Leeda'ya dikkatlice bakarak saçına yapacağı şeyi kestirmeye çalıştı. Sonra arkasına dönerek açık olan tuvaletin kapısına doğru göz attı.

"Lee, eğer annen seni satarsa ne olacak?" Murphy, Lucretia'nın Cawley-Smith spa salonunda iki kaşının birden ağdayla neden hâlâ sökülmediğine dair geçerli bir neden bulmaya çalışıyordu, çünkü bunu gözünü kırpmadan yaptırabileceği insanlar tanıyordu. Lucretia'nın yanında çalışan estetisyenlerden bazılarının Murphy'ye borcu vardı.

"Yakında burada olur," dedi Leeda saatine bakarak. "Benim sıram yarım saatten önce gelmez."

Murphy, Leeda'nın saçını yapmaya başladı, işi bitince ardından makyaj için kolları sıvadı. "Annem makyajın biraz abartılı olması gerektiğini söyledi, uzaktan bile fark edilmesini sağlamalıymışız," dedi Leeda.

Murphy makyajı da bitirdiğinde Leeda yetmişli yıllardan kalma ucuz fahişelere benzemişti. Onun aynada kendisine bakmasına izin vermeden önce bir an tereddüt etti. Leeda sadece yarım saat öncesinde, kendisini Anthill Acress'in köşesinden aldığında yüzünde bu makyajdan eser yoktu ve bir menekşe gibi taze görünüyordu. Ayağa kalkıp aynadaki yansımasına baktığında tüm kalan özgüven kırıntıları da uçup gitti. "Tıpkı Elvira gibi görünüyorum," dedi.

* * *

Uzunca bir süre tuvaletin kapısında ayakta beklediler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda kalabalığı dikkatle izliyordu. Beş kez kendi kendine, "Festival hediyeleri onun yanında," diyerek mırıldandı. Gösteri yürüyüşü başlamıştı ve en ön sıra harekete geçmişti. Artık sahneye çıkması an meselesiydi; ayağının tersiyle sahneye bir tekme attı. "Belki bir şey olmuştur, belki de kendisini iyi hissetmiyordur."

Murphy'nin göğüskafesi ağrıyordu. Altdudağını ısırıp arada sırada yan gözle Leeda'yı kontrol ediyordu. Kendini yarım ağızla, "Belki yola çıkmıştır..." derken buluverdi.

Leeda kafasını sallayıp kollarını vücuduna doladı. Pekan Prensesleri gelmesi için ona el sallıyorlardı. Dina, Marie' nin yüzünde dramatik bir şekilde endişe vardı.

Murphy dokunmak veya sarılmak için Leeda'ya uzanmadı. Kollarını kendine sarmış, sopa gibi dikiliyordu, Leeda sanki çevresinde onu görünmez kılan bir duvar varmış gibiydi ve Murphy bu duvarda bir delik açmayı istemiyordu. Leeda'nın sakin görünmesi üzüntülü görünmesinden daha kötü bir şeydi ve Murphy bunu biliyordu. Leeda ancak aşırı üzüntüden hissizleşmişse bu hale gelirdi.

"Acele etsen iyi edersin. Bu iki fıstığı yüz üstü bırakamazsın," dedi Murphy, sesini önemsiz bir şeyden bahseder gibi tonlamaya çalışarak. Ancak Leeda söylediğini onaylamadı.

Gri gözleriyle Murphy'ye doğru bakarak, "Bunu benim için yapacak mısın?" diye sordu.

Murphy ona baktı. Bağırsaklarına doğru yayılan paniği hissetti. Leeda elbisesini inceliyordu.

"Neyi yapar mıyım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda ellerini elbisesine doğru aşağı indirdi ve arkasındaki fermuvara ulaştı.

"Yoo... olmaz, yapamam!" diye inledi Murphy.

"Orada olmak istemiyorum Murphy," derken yakasını çözmeye başlamıştı.

"Ben de yapamam." Murphy önce sahneye, ardından prenseslere baktı. Onlardan biri gibi giyinmesi demek Maribeth McCarthy'nin şeytan kılığına girmesiyle aynı şeydi. Murphy'nin ömrü boyunca karşı çıktığı ne kadar şey varsa kendisine sunuluyordu şu an. "Çıkmayıverirsin, olur biter," dedi umutsuzca. "Zaten Pekan Kraliçesi'ne de ihtiyaçları yok."

"Lütfen." Leeda, Murphy'nin bileğini yakaladı. "Lüt... fen... lütfen, lütfen."

"Leeda!" Murphy yutkundu tiksintiyle bir kez daha sahneye bakarak. "Boşuna uğraşma!"

Leeda soyunmayı bıraktı. Murphy'nin gözlerine acı acı baktı. Yüzünde yumuşak, ama belirgin çizgiler oluşmuştu. Ve fermuvarı kapatıp tuvaletten dışarı çıktı.

* * *

Birdie yuhalama seslerini Pekan Kraliçesi'ni sahnede görmeden önce fark etti. Gösteri yürüyüşünün son ayağına gelinmişti ve kalabalığın içindeki çocuklarda bir hareketlilik vardı. Birdie sebebini öğrenebilmek için parmakuçlarında yükseldi. Kimi yuhaladıklarını gördüğünde nefesi kesilerek sersemledi.

Leeda dağınık ve yumuşak bukleli saçlarıyla, üzerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kahverengi elbisesiyle sahnede ayakta duruyordu; omuzları düşmüş, kolları iki yana sarkmıştı. Gözlerine koyu gri makyajla gölge vermişti ve yanakları bir Kewpie bebeğinin yanaklarını andırırcasına kırmızıydı. Yüzünde gergin ve titrek bir gülümseme vardı. Leeda ellerine bakıyordu; kavga eden iki kedinin patileri gibi birini diğerine sıkıca kenetlemişti. Birdie, Leeda'nın bomboş ellerini gördüğünde yuhalamanın sebebini sonunda anlayabildi.

Hediyeler neredeydi?

* * *

Leeda hiçbir zaman bu kadar çok kişinin bakışına maruz kalmamıştı. Kalabalıktaki yüzler şaşkınlık, hayal kırıklığı ve endişeyle ona bakıyordu. Keşke Murphy makyajı biraz daha koyulaştırsaydı diye düşündü.

Kalabalıkta Birdie'yi gördü ve sanki Birdie'nin yardımına koşup onu kurtarmasını beklercesine, ona doğru çaresizlik dolu bir bakış fırlattı. Birdie de ona baktı ve ellerini çaresizliğini gösterircesine kaldırdı. Leeda titreyerek derin bir nefes aldı. Yapabileceği en kötü şey kendini hissettiği gibi göstermek olurdu. O an, her şeyden fazla Murphy'ye kızgın olduğunu hissediyordu. Murphy onu kurtarmak için yerine geçse ne olurdu ki! Eğer durumları şu an olanın tersi olsaydı, Leeda bir kalp atışından daha kısa sürede bu işi hallederdi. Leeda şu an bir barut fıçısı gibi kızgındı, dişlerini kenetledi.

Platformun üzerindeyken, durduğu yerden birkaç ilginç şeyi kuşbakışı görebiliyordu. Büyükannesi kalabalığın ön

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saflarına doğru korkusuzca ilerlerken, küçücük yumruğunu gururla havada sallıyordu. Lucretia'nın onun yakınlarında olmadığını görebiliyordu. Daha da önemlisi, elinde dağıtacağı festival hediyelerinin olmayışının kalabalıkta nasıl bir öfkeye sebep olduğunu gördü. Hiçbir zaman bu kadar insanı yüz üstü bırakmamıştı.

Ancak yüzüne yapıştırdığı gülümsemeyi hiç bozmadan korumayı başardı. Bir anda omzuna küçük bir şeyin çarptığını hissetti, ne olduğunu daha idrak edemeden aynı şeyi kafasında yüzünde ve sırtında hissetti. Gülümsemesi kayboldu. Yüzünü elleriyle örtüp etrafına göz atmaya çalıştı. En sonunda anlamıştı; çocuklar isyan başlatmış ve onu cevizle şişliyorlardı.

Leeda yerin dibine geçmek istedi sahnedeyken. Varlığına son vermek istedi. İçgüdüsel olarak Rex'i görmek için bakındı, çünkü yıllarca bunu yapmıştı. Onu kalabalığın gerisinde bir yerlerde görebildi, tabii ki Murphy ile beraberdi. İkisi, yani Leeda'nın eski erkek arkadaşı ve en iyi arkadaşı konuşuyor, gülüşüyor ve kızarmış Mars gevreklerini paylaşıyordu. Görünüşe göre yaygarayı fark etmemişlerdi. Leeda onları izlerken kalbi buz gibi oldu. Bir an sahneden aşağı sarkarak inmek veya arkasındaki dev fındığın içine kaçmak arasında tereddütte kaldı.

Maruz kaldığı aşağılanma bir yana, büyükannesi Eugenie'nin küçük adımlarla yalpalayarak koştuğunu görebiliyordu; isyan çıkaran çocuklardan birini kulağından yakalamıştı. Eğer ağlamaya bu kadar yakın olmasaydı büyük ihtimalle olana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bitene gülebilirdi. Öyle görünüyordu ki onu korumak için sadece bu yaşlı ufaklık kolları sıvamıştı.

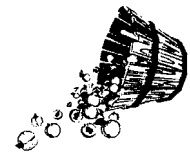
Leeda vücudundaki kasların taş gibi katılaştığını hissetti. Annesine, Murphy'ye, kendine karşı içinde kabaran öfke dalgası bir an onu yutmaya çalıştı. Çok şiddetli bir dalgaydı, ancak onu gafil avlayamamıştı, daha doğrusu öngörülemeyen bir öfke değildi, bir adım ötesinde durduğu için onun gelişini bekliyordu.

Leeda ellerini kaldırdı ve kalabalığa el sallamaya başladı. Her ceviz sağanağında gözlerini kapatıyordu. Çok eski bir numaraya başvurdu, olan biten hiç umurunda değilmiş gibi davrandı.

Ve elbette ki gülümsemeyi de sürdürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dört



Şükran Günü'nün akşamüstünde Birdie birinin yardıma gelmesi umuduyla merdivenleri gözetlemeye devam etti. Ne yazık ki batmakta olan *Titanic* gibiydi, kimse yardıma gelmiyordu.

Masada, Walter'ın yanındaki sandalyede, Birdie'nin annesi oturuyordu. Bu sandalye onlar ayrılmadan önce kendisine aitti. Annesi çok güzel görünüyordu. Film kurgusunda yer alan astronotlar gibi, sanki uzaya gidip geri dönmüş, geri döndüğünde de dünyadaki herkes ya yaşlanmış ya da ölmüştü. Kocası ve kızından daha geçen sonbaharda ayrılmış gibi gençleşiyordu.

Cynthia evde olduğundan dolayı Walter biraz sessizdi, ancak Cynthia bu durumu gayet huzur verici olarak yorumladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walter'a dönerek, "Bahçe çok şirin olmuş," dedi. "İçeri girmeden önce etrafta biraz turladım."

"Orayı Murphy düzenledi," diyerek araya girdi Birdie. Dolabın içinde bir şey arıyordu ve bir yandan kendi kendine "Maydanoz, maydanoz..." diye mırıldanıyordu. Cynthia mutfağa yürüyüp Birdie'nin omzunun üzerinden dolaba baktı ve kurumuş maydanozu dolaptan alıp tezgâhın üzerine tam karşısına koydu. Annesinin her şeyin yerini tam olarak bilmesi, artık o evde yaşamadığını vurgulamaktan başka bir şeye yaramamıştı. Birdie'yi içtenlikle çimdikledi ve sonra yerine oturarak Walter'a çay evindeki yeni işinden söz etmeye başladı.

Birdie boğazındaki düğümle işleri yapmaya devam etti. Yüzündeki teri silerek lavabonun üzerindeki cama yansıyan suretine baktı; kumral saçları alnının her iki yanına terle yapışmıştı ve karmakarışık görünüyordu. Gözleriyse buhar ve ısıdan yaşarmıştı. Bu anın hayalini şöyle kurmuştu; kendisi güzelce giyinmiş olarak kapıyı açıyordu, masada şamdanlar vardı ve mutfak iyice temizlenmişti. Bunları eskiden annesi ve Poopie'nin beraberce hallettiğini göz ardı etmişti. Şimdiyse karşılamayı yaparken kapıyı açan eli tavuk suyuna bulanmıştı ve gözlerinden uyku akıyordu. Annesi yanından kayıp geçmiş, köpekler ayaklarına dolanmış, sevinçle havlıyorlardı. Majestic eski aile köpeği olan Toonsis'i gördüğünde sevinçten yere işemişti, Birdie bunu da temizlemek zorunda kalmıştı. Patatesler fazla kaynamış ve yapışkan kalıntıları fırının üzerine bulaşmış, soğan kabuklarıysa bu kalıntıların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerine yapışmıştı. Hindiyse fırında yarı pişmiş bir durumda beklemekteydi ve hiç pişmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Birdie'ye kalırsa olan biten her şey Poopie'nin kabahatiydi. Bütün sabahı festivalde dolaşarak geçirmiş (Birdie onu kızarmış Mars gevreklerini yerken ve Elks Club'ın standında Amerikan bayrağı sallarken görmüştü) ve garip bir şekilde tüm akşamüstü ortadan kaybolmuştu. Birdie istemese de her zaman ona tavsiyede bulunan, hamurun kıvamının tutup tutmadığını sorduğunda onaylamakla yetinmeyip işin geri kalanını da kollarını sıvayarak kendi başına halleden Poopie tamamen gitmişti. Poopie firar ediyordu!

Pencereden görüldüğü kadarıyla meyve bahçesi çok hoş ve davetkâr görünüyordu, soluk gri renkteki çalılar, çıplak ve bir hizada dizilmiş ağaçlar; her şey durağan ve huzur içindeydi. İstisna olarak birkaç sincap koşuşturuyor ve nadiren de dallarda kardinal kuşları ötüşüyordu.

Birdie buzdolabından kornişon dolu turşu kavanozunu çıkararak annesinin cam kâsesine biraz döktü. Kâseyi masaya ses çıkaracak bir şekilde bıraktı; masaya yakışır şekilde olan tek şey bu kâse gibi görünüyordu.

"Sadece birkaç dakika daha sabredin, az kaldı." Birdie patates köftelerinin üzerine eğildi, sakin olmaya çalışıyordu, ancak bir anda duman alarmı çalıştı. Ruloları gereğinden uzun hazırlamıştı. Bir eline kurulama bezini alarak tavayı ateşten aldı. Pencereyi iterek açtı ve kasım ayına göre oldukça sıcak sayılabilecek temiz hava içeri doldu. "Tamam,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ben iyiyim, hiçbir sorun yok..." dedi masaya doğru bakarak.

Cynthia ve Walter, donmuş bir şekilde merdivenlere bakıyordu. Birdie neye baktıklarını görebilmek için birkaç adım attı. Kaçak Poopie merdivenlerden aşağı doğru süzülüyordu. Süzülüyordu; uzun düz çiçekli bir elbise giymiş ve *ruj* sürmüştü.

Poopie odaya adımını atınca mutfağa doğru bakarak, "Nasıl gidiyor tatlım?" diye sordu. Tanrı'ya şükür!

Birdie iğneleyici bir tonlamayla, "Kusursuz!" diyerek yanıtladı; bakışlarıysa yardım çağrısında bulunuyordu.

Poopie sözcükleri yayarak, "Cynthia nasılsın?" diye sordu. Birdie'nin imdat çağrısını görmezden gelerek USS Californian yolcu gemisi gibi tam Cynthia'nın karşısındaki sandalyeye çöktü.

Cynthia, "İyiyim Poopie, sen de gayet iyi görünüyorsun," dedi bocalayarak.

Birdie ne annesinin ne de Poopie'nin yardımını almadan akşam yemeği servisini yaptı ve sonunda masaya oturdu. Şimdi herkes kendi eski yerinde oturuyordu. Aziz Anthony ziyafet sofrasına memnuniyetle gülümsüyordu. Hindi çıtır çıtır pişmişti, patates köfteleri hafifçe yanmıştı. Dolma içinin tuzu biraz fazla kaçmıştı. Herkes gülümseyip Birdie'yi tebrik etti, sonra da sessizce yemeğe başladı; lokmaları dikkatle çiğniyorlardı.

"Walter şu kamyoneti neden hâlâ değiştirmediğini anlayamıyorum. Borçlarından kurtulur kurtulmaz, ilk işinin o kamyonetten kurtulmak olması gerektiğini düşünüyorum,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Cynthia. Birdie'nin annesi oldum olası o kamyonetten nefret ediyordu.

Walter dostça omuz silkti. "Tamam, olur."

Poopie önündeki yemekle oyalanıyor, bir yandan da kaşlarının altından Cynthia'yı izliyordu. Fırın tüm mutfağı sıcak ve ağır bir havayla doldurmuştu, bu yüzden temiz havanın en çok olduğu yerler pencere kenarlarıydı. Birdie tavandaki vantilatörü çalıştırdı ve bağdaş kurarak yerine çöktü. Poopie mırıldanarak, "Bence hâlâ çok iyi çalışıyor," dedi.

Cynthia ellerini dramatik bir şekilde sallayarak, "Poopie, kamyonet korkunç durumda," dedi, ancak Poopie bir taş gibi tepkisizce oturmaya devam etti. "Her an patlayabilir."

"Senin için yeteri kadar iyi olmayabilir, ama Walter'ın işini görüyor."

Viyk!

Birdie arkasını döndü. Toonsis, Honey Babe'i ensesinden yakalamıştı ve ikisi birlikte muşamba zeminin üzerinde ayakları kayarak dönüp duruyordu. Majestic buzdolabının arkasında ufacık bir yere sıkışmıştı ve görünmez olmaya çalışıyordu. Birdie ileri atılarak Toonsis'i arka ayaklarından yakaladı.

"Birdie, onu o şekilde tutma, hayvan psikologları böyle yapmaması için konuşman gerektiğini söylüyor. Çünkü aksi halde kızmaya başlıyormuş. Toonsis, lütfen, Honey Buns ile böyle şakalaşma."

"Honey Babe," diyerek düzeltti Birdie, o sırada Toonsis kollarında delirmiş gibi debeleniyordu. Majestic, Walter'ın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kucağına atlayarak tiz sesiyle bir kere havladı.

"Haklısın Poopie," dedi Cynthia, sesi soğuktu. "Walter, kamyonet gerçekten çok mu iyi çalışıyor?"

Walter, Birdie'ye baktı ve boğazını temizledi.

Hev Hev!

Birdie bağırarak, "Aman Tanrım!" dedi. Ayağa kalktı, iki köpeğini kollarının altına aldı. Ön kapıyı hızla çekerek açtı ve köpeklerini dışarı bıraktı. Derin bir nefes aldı, hava kuru yaprak kokuyordu ve buna sobanın bacasından tüten dumanlar karışıyordu. Acıklı gözlerle kendisini izleyen köpeklerine doğru baktı, kapıyı yüzlerine çarpmadan önce, "Size gıpta ediyorum," dedi.

Poopie ve Birdie'nin annesi arasındaki kamyonet hakkındaki tartışma giderek alevlenmişti. Poopie acımasızca tabağındakileri eşeliyor, çatalını dolma içinin etrafında döndürüyordu. Bir an çatalın gümüşü parıldadı ve birdenbire bir parça yemek masanın karşısına doğru uçtu.

Herkes olduğu yerde donup kalmıştı. Uçan yemek Cynthia'nın kısa sarı saçlarına inmiş ve kulağının yanından küpe gibi sallanıyordu.

"Sen demin bana yemek mi fırlattın?"

Poopie geri yaslanıp kollarını kavuşturdu. Kibirli bir şekilde masadakilere baktı, kendini savunarak, "Kazaydı," dedi.

"Pekâlâ." Cynthia ileri doğru atılarak kornişon dolu kâseye vurdu ve kornişonlar Poopie'nin kucağına yuvarlandı. "Ay, çok özür dilerim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne!" dedi Birdie, nefesi kesilmişti. Güzelim kornişonlar, yemek masasına en yakışan ve masada berbat olmayan tek şey. Ancak artık çok geçti.

Poopie hindiyi bacağından yakalayarak Cynthia'ya doğru savurdu. Ardından da "Ay, çok özür dilerim," diyerek onu taklit etti.

Tak tak tak.

Bir trans durumundan çıkmışçasına herkes gelenin kim olduğunu görmek için kapıya doğru baktı.

Birdie içten içe titreyerek masadan kalktı. "Ee..." diye mırıldandı. "Ben bakarım." Kapıya doğru yavaşça yürüdü, sinirleri gerilmişti. Omzunun üzerinden arkasına bakarak mutfağı kontrol etti. Herkes sakince oturmuş, birbirlerine değil, ona bakıyordu. Kapının kolunu tuttu ve çekerek açtı.

En üst basamakta sırt çantasını omzuna asmış duruyordu, gelen Enrico'ydu.

"Sürpriz!" dedi, ellerini kucaklamak için Birdie'nin beline doğru uzatmıştı. Birdie vücudunu ona doğru yönlendirdi. Enrico şeftali çiçekleri gibi kokuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beş





Leeda evin antresine doğru yürüdü. Pişen hindinin kokusu havada süzülüyordu, ancak yemek odası boştu ve hiçbir şeye dokunulmamıştı.

O akşamüstü hava sıcaklığı günbatımıyla birlikte düşene kadar Bridgewater'da dolaşmıştı. Şimdi Lucretia'nın Pekan Kraliçesi olduğu zaman çektirdiği imzalı fotoğrafının karşısındaydı. Leeda elbisesini çıkardı, üzeri büyük toz lekeleriyle kaplanmıştı. Görünüşe göre bazı çocuklar ceviz cephanesi bittiğinde onu toz şekeri serpilmiş tartlarla şişlemeye devam etmişti. Cep telefonunu titreşime aldı ve arayanın Birdie olduğunu görünce yok say düğmesine bastı. Murphy hiç aramamıştı. Birdie, tabii ki beş kez aramıştı. Leeda telefonu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapatarak üzerini silkelemeye başladı. Film odasındaki televizyonun sesini duydu ve oraya doğru yöneldi.

Danay ve Brighton televizyon koltuklarından birine oturmuş, patlamış mısır yiyerek köpek şovunu izliyorlardı. Leeda koltuğun kolçağına doğru çöktü.

"Hey, bunu sana kim yaptı?" Cevap gelmemişti. "Şükran yemeğini kaçırdın. Annem çok kızdı."

Leeda ağzını açtı, ama tekrar kapadı. Boğazına doğru acı bir zehir dalgasının yükseldiğini fark etti. "Beni festivalde yalnız bıraktı," diyebildi cılız bir sesle.

Danay omuz silkti.

İnsan hani rüyasında durmadan bağırıp durur, ama sesini hiç duyuramaz ya, Leeda şu an kendini öyle hissediyordu işte. Danay'ın bunun ne kadar önemli olduğunu anlamasını istemişti. Ancak Danay patlamış mısırlarını ardı ardına çiğnerken son derece nüfuz edilemez ve pervasız görünüyordu. Leeda'nın tüm diyebildiği, "Beni o platformda görmek istediğini söylemişti. Hiperhalitosis yüzünden belki..." oldu. Leeda'nın sesi gittikçe alçaldı, neredeyse sonsuz bir sessizliğe kadar ulaştı. Çünkü kendini inanılmaz küçülmüş ve küçük düşmüş hissediyordu.

"O dediğin şey hiperhidrosis. Bunun festivalle ne ilgisi var ki?"

"Her neyse, eğer annem *ölürse*?" diye kustu Leeda içindekini. Danay ona aklını kaçırmış birine bakıyormuş gibi bakıyordu ve Leeda da bu bakışa bir anlam veremiyordu. Hatta ölmek sözcüğünü ağzından kaçırdığına bile inanamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki bir çeşit büyü yapmıştı.

Danay, Brighton'a inanabiliyor musun dercesine baktı. "Lee, *hiperhidrosis* olduğunda en fazla durup dururken terlersin. Annemin egosundan başka hiçbir şeyi tehlikede değil." Leeda odadaki oksijenin çekildiğini hissetti. Kapıya doğru yöneldi. "Sana inanmıyorum."

Danay elini alnına vurdu. "Bu kadar dramatize etme. Brighton o hastalığın ne olduğunu biliyor."

Geçen yıl Kızılhaç örgütünde staj yapmış olan Brigton, "Bu doğru," dedi. Gözlüklerinin camından dev televizyonun ışığı yansıyordu.

Danay gözlerini ekrana çevirdi, ama Leeda ablasını seyretmeye devam etti. Galiba bir tüyle nakavt edilmişti.

Sonunda Danay ona doğru baktı ve olanın farkına vardığını belirten bir bakış attı. "Tanrım, yoksa sen ona inandın mı?" Başını salladı.

Leeda ağır ağır geriye çekildi.

Danay gözlerini devirerek Brighton'a döndü. "Annem de tam bir sıçanmış ha!" dedi, çok eğlenmişti. "Sana diyorum, istediği şeyi yaptırmak için mutlaka bir yol bulur, hem de *herkese*."

* * *

Üst katta Leeda eşyalarını parça parça topluyordu. Beyaz nevresimlerini yatağından çıkarmıştı. Gri valizinin içine tıkabildiği kadar giysi tıkmıştı. Murphy, Birdie ve babasının fotoğraflarını da valizin ön gözüne yerleştirdi. Aslında her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şeyi yıkmak istiyordu, duvarları bile.

Annesinin sesleri duyup ne yaptığını görmesi için gelmesini bekliyordu. Ama gelen olmadı.

En sonunda annesiyle babasının yatak odasına yürüdü. "Anne?"

Annesiyle babası kitap okuyordu. Annesi tam her zamanki yerinde, yatağın ona ait tarafında duruyordu, babası yatağın ortasındaydı. İkisi de şaşırarak ona doğru baktı. Bir yandan elmalı tartlarını yiyorlardı.

Leeda yutkundu. "Anlayamıyorum," dedi. Kalbi güm güm atıyordu.

"Akşam yemeğinde neden yoktun?" diye sordu Lucretia, saldırıya geçmek için hiç beklememişti. Sonra bakışlarını kucağına, pembe ipekten dokunmuş uzun geceliğine indirdi.

Leeda'nın sözleri bir seferde ağzından çıkıverdi. "Neden benim için oraya gelmedin? Sadece normal bir anne gibi neden gelmedin? Problem neydi?"

Lucretia gerildi. Ellerini kitabın üzerinde tıkırdattı. Kapana kısılmış gibi görünüyordu. "Leeda, özür dilerim, ama biliyorsun Danay buradaydı ve…"

"Zaman öylece akıp geçti, değil mi?" Lucretia bir anda ağzını kapayıverdi.

Leeda'yı çıldırtan şey annesi için kalbini ortaya koyup karşılığında böyle bir şey almasıydı. "Peki, benim gidebileceğimi hiç hesaba kattın mı? Senden olabildiğince uzağa..."

"Oh, gerçekten mi?" Lucretia gözlerini Leeda'nın babasına doğru çevirdi, babasıysa her zaman yaptığını yaptı,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başını kitaptan kaldırmadı bile. Leeda bu sefer neredeyse çığlığı basacaktı. Babası nasıl olur da böyle bir şeyi kabullenebilirdi? Böyle bir kadınla nasıl yaşayabiliyordu?

Leeda derin bir nefes alıp bir parça da olsa gururunu kurtarmak istedi. "Onu geri istiyorum."

"Neyi geri istiyorsun?" diye sordu Lucretia şaşkınlıkla.

"Barbie bebeği."

"Ne?"

"Barbie'yi geri istiyorum."

Lucretia okumaya kaldığı yerden devam edecekmiş gibi kitabını kaldırdı. "Saçmalama Leeda."

Leeda odayı gözden geçirdi ve masanın üzerinde oturan bebeği gördü. Bebeğe doğru yürüdü ve onu aldı. Lucretia yataktan sıçramıştı. "Sınırını aştın Leeda."

"Neden beni kaybederken bu bebek için gösterdiğin tepkiyi bile vermiyorsun?"

Lucretia hiçbir şey söylemedi. Görünüşe göre söyleyebileceği bir şey yoktu.

Leeda ortasında bir delik açılmış gibi hissetti. Kapıya doğru yürüdü. "Sadece bilmeni istiyorum..." diye konuştu, ağzından tükürükler saçıyordu, "yaşlandığınızda ve hasta olduğunuzda birine ihtiyacınız olacak, size bakmayacağım. Bundan sonra benim için yoksunuz."

Leeda aşağıya salona doğru ilerlerken kargaşayı duyup ne olup bittiğini öğrenmek için odaya gelen Danay'ın yanından onu iterek geçti. Odasından valizini alarak merdivenlerden aşağı aceleyle inmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evin giriş yolunu ardında bıraktığında Lucretia'yı geceliğiyle evin eşiğinde dururken gördü, ayrılışını izliyordu. Leeda onun yüzündeki ifadenin üzüntü mü, yoksa şok ifadesi mi olduğunu kestiremedi. Geri sürerek caddeye çıktı ve gaza bastı. Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Anjaco ve şeftali bahçesinin kesiştiği yerde Barbie'yi pencereden dışarı fırlattı ve sola dönerek sürmeye devam etti.

Şeftali bahçesi arazisinin sınırına geldiğinde özgürlüğü ve kurtulduğunu hissederek gaza daha fazla yüklendi. Soluna doğru bakarak evde yanmakta olan ışık olup olmadığını kontrol etti ve yeniden yola döndü. O sırada iki kahverengi nesne çalıların arasından önüne fırlayınca frenlere asıldı. Aracın altındaki dank dunk sesleri eşliğinde gözden kaybolduklarını seyretti.

O kısacık sürede kahverengi şeylerin süveter giydiğini fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altı



Murphy, Rex'in babasını uyandırmak istemediği için Pearl Gates Mezarlığı'nın yanına park etmişti. Arabadan çıktı, soğuktan titriyordu. Gerçekten de Pearl Gates adının hakkını veriyordu. Önündeki kauçuk kaplı bahçe çitleri, zincirlerle ve bir parça iple birbirine bağlanmıştı. Hele bu soğukta daha bir hastalıklı görünüyordu.

Yolun kenarına serpilmiş olan beyaz çakıltaşlarının üzerinden Rex'in bahçesine doğru yürüdü. Tek katlı açık kahverengi bir evdi ve kahverengi pencereleri vardı. Siyah posta kutusuna Amerika'nın simgelerinden biri olan Bluebird resmedilmişti. Murphy otları hışırdatarak evin arka tarafına geçti, gölgelerin arasında eski bir salıncak hâlâ duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pencereyi tıklattı, kalbi heyecandan kulaklarında atıyordu.

Festivalden sonra Leeda'ya bakındığında arabasının ortalıkta olmadığını görmüştü. Demek ki Leeda yalnız kalmak istiyordu ya da arabayı annesine teslim edecekti. Böylece Murphy telefonunu titreşim moduna alarak cebine attı. Eğer Leeda ararsa haberi olsun istiyordu. O gün telefon her titreştiğinde arayan Rex olmuştu. Başparmağı kabul düğmesine kadar uzanmış, ama bunun ötesinde bir şey yapmamıştı. Bunun yerine Bridgewater'daki sinemaya giderek Oz Büyücüsü'nü seyretti. Bu sinema her yıl şükran günlerinde bu filmi oynatırdı. Filmin ardından Şükran Günü akşam yemeğini annesiyle birlikte yemek için eve doğru yöneldi. Eve varınca telefonunu yastığının üzerine bırakmıştı. Koltuğa yayılıp beraberce on iki yıl önce VHS'e kaydettikleri Emmet Otter'in *Jug-Band Christmas* adlı kukla şovunu izlediler. En sonunda Jodee yatağına yattığında Murphy kendisiyle baş başa kaldı ve canı sıkıldığı için kendini arabaya attı.

Birkaç dakika sonra sürgü mandalın sesi duyuldu ve pencere yukarı doğru kaydı. Rex üst kısmı çıplak bir an karşısında durdu, gözlerini kısarak karanlığa alıştırıp gelenin kim olduğunu görmeye çalışıyordu. Sonra pencereden dışarı doğru uzanarak eğildi, ellerini Murphy'nin beline dolayarak onu yanağından öptü. Cildi soba bacası gibi sıcaktı. Murphy sesinin kaybolup gittiğini hissetti.

"İçeri gelsene."

"Imm..." Murphy onun omzunun üstünden uzanıp odayı kolaçan etti. "Biraz yürüyebilir miyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rex şaşırarak bir an sessizce durdu. "Tabii ki. Biraz bekle." İçeri girerek gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra eşofmanını ve uzun kollu tişörtünü ve kısa montunu giyinmiş olarak geri geldi. Ayakkabılarını giyiniyordu şimdi.

Beraberce caddenin aşağısına doğru yürüdüler. Murphy yürüdükçe kendisini korkutan şey her neyse ondan uzak durabilecekmiş gibi hissediyordu.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi çok kısık bir sesle. Murphy'yi endişelendiren bir ses tonuydu bu.

"Sen konuşmaya başlamadan önce bir şey söylemek istiyorum."

"Tamam." Rex durmuştu ve bütün dikkatiyle onu dinliyordu. Murphy'nin kalbi Rex'e bu kadar büyük bir alan verdiği için acıyordu. Ayağını ileri geri oynattı. Yüzünü Rex'in kollarına gömerek, "Senden çok hoşlanıyorum," dedi.

Rex gülerek buklelerini onun yüzünün önünden çekti. "Ne dedin?"

"Bir daha söyletme işte."

Rex alnını onun alnına dayamıştı. "Bunu biliyorum." Murphy rahatlamıştı ve gözlerini devirdi.

"Rex bunu bilmek zorundayım, benimle birlikte gelmeye var mısın, yok musun?"

Murphy onun bir şeyler söylemesini bekliyordu, ama Rex sessizliğini korudu. Murphy geri çekildi, ellerini cebine soktu. Önce etrafına, ardından da ona doğru bakarak, "Olay şu... eğer sana tamamen güçsüz... rezil halimle... yani her şeyimi açık açık paylaşacaksam... yanımda olup olmadığını bilmem lazım," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yanındayım ufaklık."

"Sonuna kadar."

İşte, bu Murphy'nin duymak istediğinden çok daha fazlasıydı. Başka bir yöne doğru bakıyordu, Rex ile göz göze gelemedi.

Rex uzanıp onu kendine doğru çekti. O da Rex'e doğru yönelmişti. Tanrı'ya şükür.

Ellerini saçının üzerinde dolaştırarak, "New York'un bana göre bir yer olduğunu düşünmüyorum Murphy," dedi.

Murphy bir anda dondu. Geri çekilerek gözlerinin içine baktı. Rex de şu an onun gözlerinin içine bakıyordu. Sözlerini dikkatle seçer gibi bir hali vardı.

"Babam burada," devam etti "Ve... senin hissettiğin gibi hissetmiyorum. Buradan kaçmak zorunda değilim."

Murphy bozguna uğramıştı. Rex'in ellerinden kayıp gitmekte olduğunu, parmakuçlarından sıyrılmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Yüzünü katılaştırarak konuştu. Belki doğru şekilde kendini ifade edememişti ya da Rex dediklerini tam olarak anlamamıştı. "Burada kalamam. Burada kalırsam kuruyup giderim ya da patlayıp ölürüm."

Rex uzakta duruyordu. "Biliyorum."

Murphy'nin kolları sallanıyordu. Buna karşılık ne söyleyebilirdi ki? Bir anda Rex'in babasını kıskanmaya başladı. Sessizliğin aralarında asılı kalmasına bir süre izin verdi, Rex'in bu sessizliği bozmasını ya da konuşmaya devam etmesini sağlayacak birkaç şey söylemesini bekliyordu. Ama Rex sessiz kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, eğer burada kalırsan, ikimiz için... nasıl bir gelecek planlıyorsun?"

"Bilmiyorum, tahminimce..." Rex tuzağa düştüğünün farkında gibi görünüyordu, "şu kısacık sürede birbirimizin tadını çıkaralım derim."

İşte, bunu duyunca kafasına tuğla yemiş gibi oldu. Murphy yüzünün şekline çok dikkat ederek yeni bir ifade takındı. Rex'e duyduğu tüm güven uçup gitmişti. Kendini yok olmuş hissediyordu.

"Bu kadar Zen felsefesiyle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Murphy, seni alıkoymak istemiyorum. Çok güzel günlerin olacak ve ben bugünlerini başka biriyle ve başka bir yerde olmayı dileyerek harcamanı istemem. Böyle bir şeyi senden almak beni öldürür."

"Haklısın," dedi Murphy. "Alıkonulmak istemiyorum." Arkasındaki zincirlerle tutturulmuş bahçe çitine yaslandı. Rex'in dünyasında "sonsuza kadar" kelimesinin ne anlama geldiğini merak ediyordu. Bundan sonra onu sevmek istemiyordu. Bir düğmeye basılmış ve her şey aksine dönmüştü. Zamanı geri sarmak ve bütün söylediklerini geri almak istiyordu. İçine bir şeyler gömmek yerine kalbinin ona verdiği kısmını tekrar geri almak istiyordu.

Murphy birçok şeyde iyiydi, ama en iyi yaptığı şey yürüyüp yoluna gitmekti. Sadece omzunu silkti. "Aslında, bence en iyisi şimdiden kendi yollarımıza gitmemiz. Bundan sonra görüşmek için bir sebep bulamıyorum."

Rex şaşırmış görünüyordu, hafifçe yer değiştirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," dedi Murphy'yi onaylayarak. "Eğer böyle daha iyi hissedeceksen, tamam."

"Nasıl hissettiğim umurunda bile değil Rex!" diye cıyakladı Murphy.

Rex karşılık vermedi, işte, bu her şeyden kötüydü. Sadece sakince onu izledi. Murphy onun ön takımlarına tekmeyi indirmemek için kendini zor tutuyordu.

"İyi geceler," diyerek uzandı ve Murphy'yi yanağından öptü. Ardından arkasını dönerek evine doğru yürümeye başladı.

Murphy eve dönüşünü izlemedi. Bu çok hastalıklı bir davranış olurdu. O da geriye döndü ve yürüdü, ancak arabasına değil, yakınlardaki ufak köprüye doğru yürüyordu. Rex onu izliyor olmalıydı. Arkasından geliyor olmalıydı.

Köprü Bridgewater'ın manzarasını gören ıssız bir yerdeydi. Altından azar azar çamurlu bir su akıyordu. Şehrin turuncu ışıkları ışıklı bir tabela gibi yanıp sönüyordu. Eğer biri buraya ilk kez gelmişse sevimli olarak adlandırabilirdi. Ancak Murphy için manzara bütün düş kırıklıklarının, yüz üstü bırakılmaların, özgürlüğünün kısıtlanmasının, alıkoyulmanın, yargılanmasının toplamını ifade ediyordu. Sıkışmış hissediyordu.

Murphy, Rex'in geri gelmesini bekledi. Duvara yaslanarak köprünün altından şırıldayarak akan suyu seyretti ve "sonsuza kadar" bekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedi



Duman renkli yaprakların kokusu kulübenin içine yayılmıştı ve bu yapraklardan birkaç tanesi de beton zemine kadar gelip saçılmıştı. Enrico bunlardan birini eline alarak damarlarını ayıkladı. Birdie gülümseyerek seyrediyordu. Yanlarında getirdikleri şamdan Enrico'nun elindeki yaprağın gölgesini duvara yansıtıyordu.

Her şey çok çabuk oluvermişti. Enrico onun yanına geleceğini söyleyip söylememek arasında kararsız kalmış, sonunda sürpriz yapmaya karar vermişti. Gece otobüse atlayıp yola çıkmış, otobüs durağından eve kadar da taksi tutmuştu.

"Yarın geri dönüyorum," dedi Birdie'ye. Yolculuğu yaklaşık yirmi dört saat sürecekti. Bunca zahmete, Birdie ile birkaç saat görüşebilmek için katlanmıştı. Bu Birdie'nin başını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

döndürmüştü. "Ama seni yılbaşında göreceğim ve nisan tatilinde ilaçlama için tekrar geri geleceğim." Utangaç bir şekilde parmaklarıyla oynuyordu. "Tabii eğer sen de istersen."

"Ben de mi istersem?" dedi Birdie gözlerini devirerek. Şeftali bahçesinin kasım ayında bu şekilde kokması, özellikle kilerdeyken ve özellikle evden pişmiş hindi kokuları geliyorken Birdie'nin hatıralarında birçok şeyi hızla canlandırıyordu. Ellerini saçına götürdü. Enrico tam karşısında duruyordu. Ona bakarken bir belirsizlik hissetmiyordu, aksine, geçmişten hatırladığı tüm o şeyler kadar tanıdık geliyordu.

Enrico hâlâ elinde sadece damarları kalmış yaprak kalıntısını tutuyordu. Birdie onun parmaklarını tutarak önce alnına, sonra omuzlarına değdirdi. Onun ertesi gün ayrılacağını ve ona hoşça kal diyeceğini düşündükçe kalbinde koca bir delik açıldığını hissediyordu. Ve görünüşe göre bunu Enrico da hissetmişti, çünkü şu an eli tam kalbinin üzerinde duruyordu.

Belli sebeplerden ötürü bu jest kendini tamamlanmış hissetmesine sebep oldu. Kalp atışı, nefes, kollar, bacaklar... her şeyin ritmini hissedebiliyordu. Bütün bunlar ihtiyacı olduğu an Enrico'nun koruyucu bir melek gibi kapıda beliriverme nedeniyle olmuştu. Ve belki de birçok başka sebebi de vardı. Enrico akılları durduracak kadar güzeldi.

Süveterini alt uçlarından tutup kafasının üzerinden kaldırarak çıkardı. Saçı bir çiviye takılınca Enrico şaşırarak ona baktı. Birdie ona sırıtarak karşılık verdi ve uzanarak boynundan öptü. Enrico kıvranarak gülmeye başladı.

"Ben biraz gıdıklanırım," dedi gülümseyerek, kısık sesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie'nin kulağında gümbürdüyordu, çünkü başını onun boynuna yaslamıştı. Bunu duyunca oturarak ona doğru baktı, ardından elma öğütme tezgâhına göz attı. Üzerine haşlanmış patates artıkları bulaşmış gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Enrico'ya tekrar baktığında, onun bu kez gülümsemediğini, kaşlarını çattığını gördü. Çok düşünceli ve ciddi görünüyordu.

"Lütfen, hayır deme," dedi Birdie.

Enrico ona doğru uzanarak sıkıca kucakladı. Tenleri arasındaki fark Birdie'yi büyülemişti. Bildiği her şey, Meksika, şeftaliler, kitaplar, kendisi, bu gördüğü kafasının içindeydi. Korkmuyordu.

* * *



Birdie doğruldu. Enrico'nun mavi süveteri çıplak gövdesini örtüyordu, sanki Enrico ona hiç dokunmamış ve hiçbir yerini görmemiş gibiydi. Enrico parmaklarını onun bileklerinde gezdiriyor, sanki ona şarap kilerinin tanrıçasıymış gibi bakıyordu. Bunu fark etmemiş gibi yaparak elinden geldiği kadar nazikçe ayağa kalkmaya çalıştı. Süveterini tekrar başına geçirmiş, aşağı doğru indiriyordu.

"Birdie, iyi misin?"

"Evet." İnanamıyordu. Ne yaptıklarına inanamıyordu. Sanki uçarak çatıdan dışarı çıkacakmış gibi hissediyordu. Ama aynı anda saklanabileceği en ücra köşeye kaçıp saklanmak da istiyordu. Artık aralarındaki giz ortadan kalkmıştı ve artık Enrico onun hakkında çok şey biliyordu. "İşemem lazım," diyebildi sonunda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enrico güldü. Birdie de bunun üzerine kahkahayı bastı. Utanıyordu ve çok mutluydu. Saçını dramatik bir şekilde düzeltti. "Hemen geri geleceğim."

Şarap evinin kapısından dışarı çıktı ve köşeyi dönerek hemen çöktü. Dönüşte kapıyı gıcırdatarak açtı, zıplayarak bir bale numarası yaptı ve Enrico'yu tekrar güldürdü. Çişini köşedeki çalılara yapıp aceleyle geri döndüğü için süveteri bir omzundan aşağı sarkmış, diğer yandan da kalçası açığa çıkmıştı. Poopie şarap evinin kapısının hemen dışında duruyor, gözlerini içeri dikmiş, şaşkın şaşkın bakıyordu. Sonra Birdie'yi fark etti ve ona doğru döndü. Bu kısacık an sanki sonsuzluk gibiydi.

"Köpekleri arıyordum," diye mırıldandı Poopie. Sonunda gözlerini dikebilecek bir yer bulmuştu. Girişin yanındaki manolya ağacını izliyordu.

Birdie gözlerini kırpıştırarak baktı. Sesi kısılmıştı. Aklına gelen bütün sözler, şarap evinin loş ışığındaki karanlığa karışıp yok olmuştu. Sakın veya bunu yapmak için biraz daha beklemeliyiz gibi sözler...

"Onları gördün mü?" diye sordu Poopie. Hâlâ Birdie'ye bakamıyordu. Aslında her ikisi de birbirine bakamıyordu. Birdie hayır anlamında kafasını salladı, o da manolya ağacına bakıyordu. Manolya ağacı sanki aralarındaki bir büyükelçi gibiydi.

Poopie başını iyice eğdi. Ardından topuklarının üzerinde eve doğru sert ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bir türlü istediği kadar hızlanamıyormuş gibi gözüküyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Sekiz



Kapının zili Birdie'yi uyandırdı. Yastığı yüzünden çekerek odasının penceresinden aşağı baktı. Daha güneş doğalı fazla olmamıştı. Oturdu, geçen gece gerçekleşen olayları düşündü ve derin bir suçluluk duygusu hissetti. Ve bugün, daha şafak sökerken biri kapıyı çalıyordu. Bir anda paniklemişti. Oturdu ve etrafı dinledi.

İçinden bir ses kötü bir şeyler olduğunu söylüyor, salona inmeye korkuyordu. Belki de Poopie polisleri çağırmıştı? Acaba Enrico ile seks yapması kanuna aykırı mıydı? Bunu bilmiyordu. Poopie'nin ayak sesini duydu, merdivenlerden iniyordu. Ardından ön kapının açılma sesini duydu. Bu sesi bir süre fısıldaşmalar izledi ve ardından Poopie'nin olabildiğince sessiz bir şekilde ağlaması. Birdie'nin midesi altüst olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parmaklarının ucunda yürüyerek ulaştığı kapıyı açtı. Kapıyı açmasıyla şoka girip yüzünü odasına dönmesi bir oldu. Yüzü ve yanakları utançtan kıpkırmızıydı, kapının hemen önünde her boyda ve her türden aziz ve azize heykelcikleri onu karşılamıştı; kısacık azizeler, uzun sakallı azizler, hastalıkların efendisi olan azizler, savaşların efendisi olan azizler ve Tanrı bilir hangi çeşit azizler. Ufacık boylarına rağmen Birdie üzerindeki etkileri çok büyüktü. Poopie hüküm vermekte hiç gecikmemişti.

Birdie suçunu sadece bu azizlerin görebileceği bir cüppe gibi üzerine giyerek parmakuçlarında onların yanından geçti ve merdivenlerden aşağı indi. Poopie kapının eşiğinde duruyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyor, altdudağı titriyordu. Birdie odanın içine bakındı. İçinde suçluluk ve karmaşa vardı. "Ne oldu?"

Poopie kafasını salladı ve verandanın önünde çöktü. Birdie yutkunarak kapıya doğru ilerledi, gün ışığı tam yüzüne vuruyordu. Gördüğü manzarayı algılayabilmesi biraz zaman aldı. Leeda sırtını dönmüş, verandada oturuyor, yaprakları dökülmüş olan şeftali ağacı sıralarına bakıyordu. Kucağında küçük kahverengi bir kütle, sanki bir beşikteymiş gibi yatıyordu, ön iki bacağı alçıya alınmıştı. Majestic Birdie'yi görür görmez acıyla uludu. Leeda'nın yüzü yaşlarla kaplıydı.

"Onları göremedim. Çok üzgünüm."

"Neyi göremedin?" Birdie neyi göremediğini hâlâ tam olarak anlayamamıştı.

"Onları hızla veterinere götürdüm. Acil servise... Laurens' teki kliniğe... ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie, Honey Babe'i görebilmek için çevresine bakındı.

Elini aniden kalbine götürdü. İçi acıyla burkuluyordu. "Ben gerçekten çok üzgünüm." Leeda kocaman yaşlar döküyor, hüngür hüngür ağlıyordu. "Annemle kavga etmiştik."

"Lee, lütfen..."

Birdie, Leeda'nın yanına yığıldı. Leeda yüzünü Birdie'nin omzuna gömmüştü. Kendine gelene kadar ağladı. Şimdi burnunu çekiyordu.

Birdie'nin yüzü yanıyor, söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Hızla olan biteni zihninde tarttı. Bu etki ve tepki ilişkisiydi. A olayı B olayına, B olayı da C olayına zincirleme olarak bağlıydı. Köpekleri dışarıya bırakan ve içeri almayı unutan kendisiydi. *Çünkü*...

Birdie kolunu serbestçe Leeda'ya doladı. Majestic bu sırada var gücüyle Birdie'nin kucağına geçmeye çalışıyordu. Leeda, Birdie'nin omzunda burnunu çekerek, "Size taşınabilir miyim?" diye sordu.

Olan biten şeyler mantık biliminin sınırlarının dışındaydı. Aslında azizlerin kapısının önünde dizilmesi de aynı sebeple olmuştu. Birdie'ye göre *Leeda'nın* yaptığı kaza Leeda'nın elinde olan bir şey değildi. Bu kaza olmuştu, çünkü Birdie yanlış yola sapmıştı.

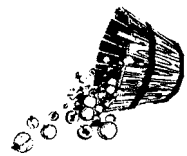
BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Poopie Pedreza uzun zaman önce meyve bahçesinin perili olduğuna ikna olmuştu. Akşam karanlığında verandada bir süreliğine kaldığı zaman, çiftliğe o zamana kadar uğramış olan herkesin hayaletini görebileceğine yemin edebilirdi. Bir tanesi Yargıç Miller Abbott'un on yedi yaşındaki haline, bir diğeri ise Lucretia Cawley-Smith'in on iki yaşındaki haline benziyordu. Diğerleriyse eski çiftlik fotoğraflarından hatırladığı insanlara. Onları gülerek izlese de bir yandan gözü hep kendi hayaletini arıyordu. Onlar arasında kendini göreceği günün gelmesinden korkuyordu. Çünkü o gün ayrılma vakti gelecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuz



Poopie rica ettiği için Leeda koruda bulduğu cevizleri kovasına dolduruyordu. Aralık ayının serin ve parlak bu ilk gününde, çitin öte yanındaki Balmeade Şehir Kulübü'nün çimenleri alabildiğine uzanıyordu. Leeda sıkça çalışmasını bölüp bu manzarayı seyrediyordu. Kovasını yere koydu ve pembe montuna yapışan soyulmuş boyalara aldırış etmeden çite yaslandı. Durduğu yerden işçilerin pencereleri takmakta olduğunu ve kulüp binasının neredeyse tamamlanmış olduğunu görülebiliyordu. Yazın büyük fırtınasından hasar gören kulübün onarımı hâlâ devam ediyordu. Görünüşe göre yeni bina eskisinden de büyük olacaktı.

Leeda arkasına baktı. Hâlâ bu meyve bahçesinde yaşadığına inanamıyordu. Dalları birbirine dolanmış iki sıra ağaç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kümesinin arasındaki çimenlerle kaplı yol dallardan düşerek ortalıkta yuvarlanan toplanmamış cevizlerle örtülüydü. Sıranın bitiminde yerini alan Methuselah yorgun gözüküyordu.

Bir ceviz dallardan seke seke bir çıtırtı sesi çıkararak zemine düşerdi. Leeda her bir çıtırtıyı belirgin bir şekilde işitiyordu. Kulakları kış kuşlarının sesleri, sincapların hışırtıları, yaprakları kemiren böceklerin sesine ve belli belirsiz tüm çıtırtılara aşina olmuştu. İnsan günlerce sessizliğin içine gömülüp kalınca böyle oluyordu. Birdie yatakhaneye yeni gelmişti, gerçi okul öncesi ve sonrasında, yemek yerken birbirlerini görüyorlardı. Masadayken bile Birdie düşünceli bir şekilde önündeki yemekle ilgileniyordu. Poopie ise son günlerde yemeğini yalnız yemeye başlamıştı. Walter Amca ise o güne dek hiç bu kadar konuşkan olmamıştı.

Leeda ne kadar üzgün olduğunu anlatacak kelimeleri bulamayacağını anlamıştı. En doğrusu, Birdie'ye ihtiyacı olan zamanı vermekti. Ama Murphy'nin durumu farklıydı. Pekan Festivali'nde en çok ihtiyacı olduğu sırada Leeda'yı yalnız bırakmıştı ve Leeda bunun için büyük bir özür bekliyordu. Ama beklediği özür gelmedi. Üstelik Murphy okulda Leeda'yı görmezden geliyor, öğle yemeklerinde ortadan kayboluyordu. Bunlar Leeda'yı şöyle bir döngüyü düşünmeye yöneltiyordu; Murphy ya affedilmek konusunda endişeliydi ya da akıl almaz, gizemli bir konu için Leeda'ya kızgındı. Ama her iki düşünce de Leeda'nın kızgınlığının artmasına neden oluyordu.

Balmeade arazisine tekrar bir bakış attı. Çitin üzerinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atlayarak bakımlı çimenlere uzanmayı düşünüyordu. Çitin öte yanındaki çimler cazip, bozulmamış ve yumuşak gözüküyordu. Bir ayağını çitin en alçak basamağının üzerine koyduğu sırada sırtına bir şeyin dokunduğunu hissetti.

"Ah!" Elini sırtına doğru uzatarak geri çekildi ve arkasını döndü. Birdie ve Murphy arkasında duruyordu. Murphy gülüyordu.

Onun yüzündeki ifadeyi gören Murphy'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Özür dilerim." Birdie ise kederli bir yüz ifadesiyle tam yanında duruyordu. Majestic için siyah kumaştan bir taşıma çantası dikmişti; Majestic bir yem torbasındaymış gibi sallanıyor, nemli burnuyla dışarıyı kokluyor, suçlayan bakışları Leeda'nın içinde delikler açıyordu. Leeda göz temasını daha fazla sürdüremedi.

Murphy'ye bir fırsat vererek, "Biliyorsun, dün festivalde bazı çocuklar ellerindeki çokonatlara kadar ne bulurlarsa fırlattılar," diye mırıldandı.

"Bridgewater güzellik kraliçeleri arasında en istenmeyen kraliçe oldun," dedi. Ses tonundaki iğneleme Leeda'yı az daha çileden çıkarıyordu.

Sakince, "Burada ne işiniz var?" diye sordu Leeda.

Birdie cebinden kırmızı bir kalem çıkardı. Önce Leeda, sonra Birdie ve Murphy çite yaslanarak oturdu. Majestic'se Birdie'nin kucağında başını onun göğsüne yaslamış, uzanıyordu. "Alçıyı imzalayacağız."

"Önce ben!" dedi Birdie. Kalemi çenesine doğru götürdü. Biraz düşündükten sonra yavaşça yazmaya başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen bir numarasın. Çabucak iyileş." Majestic'in yüzünü kendi yüzüne doğru tutarak yazdığı şeyi ona da söyledi. Anladığından emin olana kadar onun yüzüne baktı.

Daha sonra kalemi Murphy'ye uzattı. Murphy duraksamadan, "Sakın değişme," diye yazdı.

Kalemi Birdie'ye geri verirken suratındaki incinmiş ifadeyi fark etti ve "Ne!" dedi.

"Biraz daha içten bir şeyler yazabilirdin," dedi Birdie. Murphy memnuniyetsiz bir şekilde kalemi geri aldı. "Tamam, hepsini karalıyorum," dedi.

"Hayır, hayır! Artık çok geç," dedi Birdie. Kalemi aldı ve Leeda'ya uzattı. Leeda bu tür şeylerden nefret ederdi. Okul ödevleri de dahil bu tür kalıcı şeyler yazmayı sevmezdi. Çünkü ne zaman böyle bir şey yazsa iki ya da üç dakika sonra yazdığı şeyin daha iyisi aklına gelirdi. Biraz durdu. Kalemi çenesine doğru götürdü. O anda yüreğinden geçtiğini bildiği tek şeyi yazdı; Lo siento. Çok üzgünüm. Majestic'in birden fazla dil bildiğinden neredeyse emindi.

Birdie, Majestic'i taşıma torbasından çıkararak çimlerin üzerine koydu. "Hadi, git oyna," dedi. Majestic oynamak yerine durduğu yere uzanmış, Leeda'ya bakıyordu.

"Keşke bana bu şekilde bakmayı bıraksa," dedi Leeda.

"Sanırım 'Lo siento' pek yeterli olmamış," dedi Murphy.

Birdie ve Leeda birden dönüp ona baktı. Şaşırmışlardı.

Nasıl bu kadar kaba olabiliyor diye düşündüler. Murphy'nin bukleli saçları çitin çıkıntılarından birine sıkıştı. Leeda o ana kadar onun yüzünün ne kadar solgun olduğunu, gözle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinin altındaki karartıları ve ne kadar yorgun göründüğünü fark etmemişti. Sanki tüm yüzü, aslında anlatamadığı bir şeyi göstermeye çalışıyormuş gibiydi. Belki de festivalde olanlar yüzünden kendini kötü hissediyordu. Leeda bir anda onu affetmek istedi.

Bir süre sessiz kaldılar.

"Karmaya inanıyor musunuz?" diye ortaya sordu Birdie.

"Sanırım," diye yanıtladı Leeda. Aslında cevabından pek emin değildi. Bu konu üzerine çok düşünmemişti.

Birdie derin bir nefes aldı ve ellerini başının arkasına koydu. "Peki, günahlarınızın karşılığında evrenden gelecek bir cezaya inanıyor musunuz?"

Leeda bunun hakkında da pek düşünmemişti. Omuzlarını silkti ve "Hayır," dedi. "Sokaklarda serbestçe dolaşan kötü adamlara bir bak."

Murphy, "Dolaşmakla da kalmıyorlar," diyerek araya girdi. "Aynı zamanda onda dokuz kazanan hep onlar oluyor. İyi adamların kazanması tesadüflere bağlıdır. Çünkü evrenin işleyiş biçimi budur."

Birdie tüm bu konuşulanları ciddiye almışa benziyordu. "Kıyamet günü geldiğinde, günahkârların kendi kafalarını uçurmak zorunda kalacağını iddia edenlere ne demeli?"

"NE?" Murphy güldü.

Birdie, "Ben de!" diyerek çimenlere uzandı. "Ama ya bir hata yapmışsak? Sence bunun için Tanrı bizi cezalandırmaz mı?"

Aslında Murphy'ye sormuştu, ama Leeda onu Murphy'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin karamsar cevaplarından korumak ister gibi çabucak araya girdi. "Bence işler bu şekilde yürümüyor Bird. Tanrı'nın söylediğin gibi bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Birden konuyla alakasız bir şekilde, "Rex ve ben ayrıldık," dedi Murphy. Elini uzatıp çitin üzerinden kazınmış bir boya parçasını kopardı. Birdie yutkundu, uzanıp Murphy'nin bacağını yakaladı. Murphy başını salladı ve parmağını dudağına götürdü. "Üzgün olduğunuzu söylemeyin. Hiçbir şey söylemeyin," dedi. Az önce kopardığı boya parçasını elinde ufaladıktan sonra da "Ben iyiyim," dedi.

Leeda birden Murphy'nin daha önceki garip davranışlarının kendisiyle bir ilgisi olmadığını anladı. Böyle düşünmüş olduğu için üzüldü.

Birdie elini Murphy'nin bacağından çekti ve Murphy'nin ellerinden birini kaçırmaya çalışmasına rağmen yakaladı. Leeda, Birdie'nin böyle zamanlarda böyle şeyler yapabilmesine hayret ediyordu.

"New York'a gitmeyecekmiş," dedi Murphy.

"Böylece siz de işler daha da karmaşık hale gelmeden ayrılmaya mı karar verdiniz?" diye sordu Birdie nazikçe. Bir başkası bu soruyu yalnızca kendi merakını gidermek için sorabilirdi, ama söz konusu Birdie olunca gerçekten duymaya ihtiyacınız olan şeyleri işitirdiniz. Leeda ne yapacağını bilmez halde olanları izliyordu. Murphy, Birdie'ye doğru baktı. Gözleri dolmuştu.

"Ben karar verdim," dedi.

Leeda bir an için Rex'i düşündü. Parlayan bir ışığa ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

karcasına nasıl da Murphy'ye baktığını anımsadı. Yıkılmış olmalıydı.

Birdie, Murphy'yi kucakladı ve "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. Murphy kucaklaşmayı kısa kesti ve geri çekildi.

Leeda, Birdie'nin her şeye rağmen Murphy ile nasıl da içten bir şekilde ilgilendiğini görüyordu. Bu tür şeylere alışkın değildi. Sevgi denen şey şimdiye kadar ondan sürekli kaçmıştı. Annesiyle yaşadıkları ve Rex'in, kendisine ait olduğunu sandığı bir zamanda bahçede Murphy'yi öpmesi buna örnekti. Rex onu Murphy için terk ettiğinde kimse gelip onu teselli etmeye gelmemişti. Pekan Festivali'nde platformun üzerindeyken şahit olduğu görüntüyü hatırladı. Onu ceviz yağmuruna tutarlarken Murphy Mars gevreklerini mideye indiriyordu.

"Senin yanında kalmalıydı," dedi Leeda kendi kendine konuşurcasına. "Son dakikaya kadar." Murphy ve Birdie dönüp ona baktılar.

"Ama sorun bu değil," diyerek devam etti Leeda. "Sorun senin parmağına ne kadar dolandığı da değil, hatta kendini tamamıyla sana dolamış olsa bile."

"Leeda, böyle söyleme!" dedi Birdie.

Murphy bir an şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Kendini biraz olsun topladıktan sonra sert bir ses tonuyla, "Rex kendi başının çaresine bakıyor," dedi. Sanki Leeda neden bahsettiğinin farkında değildi, sanki Leeda'nın doğru olanın ne olduğuna dair hiçbir bir fikri yokmuş gibiydi.

Leeda, Murphy'nin onu birçok kez incittiği zamanları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşündü. Ona karşı inanılmaz, derin bir nefret duyuyordu. Bu hissettiklerini ne anlayabiliyor ne de durdurabiliyordu. Buna rağmen sakin bir şekilde konuşmayı sürdürdü. "Her ikisini de düşünerek konuşuyorum, çünkü anlayabilmek için önce kendini başkasının yerine koyabilmelisin."

"Leeda!" dedi Birdie.

Bir keresinde Leeda beşinci sınıftayken başka bir kıza şişman demişti. Bu sözcüğü, annesi başkalarının arkasından söylerken milyonlarca kez duymuştu. Ama gıpta ettiği öğretmeni Bayan Dubois, onu bu kelimeyi söylerken işitmişti. Sadece Leeda'nın adını söylemesi ve ona bakması yetmişti. Hiçbir ceza vermemişti, başka hiçbir söz söylememişti. Ve Leeda kendini dünya üzerindeki en aşağılık ve işe yaramaz insan gibi hissetmişti. Aynı şimdiki gibi...

Leeda yatakhanelere doğru baktı. Orada olduğunu fark edecek birine ihtiyacı vardı, oradan yürüyüp gittiğine tanıklık edecek birine... Bunu yüksek sesle nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

Birdie, Murphy'yi kolundan çekti ve "Hadi, içeriye gidelim ve film izleyelim," dedi.

Leeda da onlarla birlikte ayağa kalktı. Öfkeden deliye dömüştü, vurmak, yırtmak, pençelemek istiyordu. "Film izlemek istemiyorum," dedi. Sanki kendisini itmelerini istiyordu. Sadece bir milimetre itilmeye ihtiyacı vardı.

Ama Birdie yavaşça yürümeye başladı. Bir an durdu, omzunun üstünden hayal kırıklığına uğramış koca gözlerle Leeda'ya baktı. "Sanırım bu en iyisi olur," dedi.

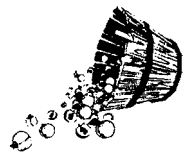
BELONGS TO KAKTUS TEAM

Leeda bu sözlerin keskinliğini hissederek olduğu yerde kalakaldı. Ceviz ağaçları arasından kol kola uzaklaşmalarını izledi, askeri bir düğündeki gelin ve damat gibi görünüyorlardı. Bedenini her şeyin ötesinde bir yerlerde hissetti. Sanki şeftali bahçesine çok uzak bir gezegenden gelmişti.

Birdie ve Murphy ceviz bahçesinin öte yanında gözden kayboldu. Bir kez olsun arkalarını dönüp bakmamışlardı. Leeda bir kez daha sevdiklerinin ondan uzaklaşmasını çaresizce izledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi



Birdie'nin yanağı serin pamuklu yatak örtüsüne dayalı halde, yüzükoyun yatıyordu. Yastıklardan birini kendine daha fazla yer açmak için itmişti ve sol kolu yatağın kenarından aşağı sarkıyordu. Odası, babası ve Poopie'den saklanabilmek için en güvenli yerdi. Yemek zamanları haricinde, evde olduğu tüm zamanlarda ödevlerini yapma bahanesiyle burada saklanıyordu. Şükran Günü'nden bu yana geçen on uzun gün boyunca her sabah babasının ona korkunç ve rahatsız edici bir konuşma yapacağı günün geldiğini düşünerek uyanmıştı. Ama şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı: Tekinsiz, ürkütücü sessizlik. Elbette ki bu konuşmaya onun Meksika'ya gitme izni olmadığı dahil olacaktı. Bundan emindi; Poopie'nin olanları babasına söylediğinden emin olduğu kadar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birdie inledi. Poopie'yi düşünmeyi hiç istemiyordu. Poopie şarap evinde olanlardan sonra, onunla bir kez olsun göz göze gelmemişti. Ama ne düşündüğünü anlamak için Birdie'nin onun gözlerine bakması gerekmiyordu. Duygusal bir mutant (Birdie'nin babası), tuvalete kendi başına gitmekten aciz sakat bir köpek (Majestic) ve bir İzebel (Birdie'nin ta kendisi) ile birlikte bir evde sıkışıp kalmıştı. Eğer Poopie mecazi anlamda ayağını kapıdan dışarı atabiliyorduysa eğer, hâlâ kaçıp gitmemiş olması bir mucizeydi. Belki de en uygun bedelli uçuş fırsatını kolluyordu.

Aziz Francis, Birdie'nin diğer yanındaki yastıkta uzanmış, gözünü kırpmadan tavana bakıyordu. İzebel'lerin koruyucu azizinin kim olduğundan emin değildi, bu yüzden her zaman gözdesi olagelen Aziz Francis'i seçmişti.

Birdie işlerin bu şekilde yürümediğini biliyordu, ama bazen aziz heykelciğiyle telepati yoluyla iletişim kurmaya çalışıyordu. Bu defa söyleyeceklerini yumuşak başlılıkla dinlemesini sağlamak için onu son derece rahat ettirmeye çalışmıştı. Merhaba, diye düşündü, heykelciğe bakarak. Hemen ardından en büyüğü başta gelmek üzere tüm günahlarını içeren bir düşünce akışı zihninde gezinmeye başladı. İç çekti. Lütuf dilemeye hakkı olmadığını biliyordu, ama buna ihtiyacı vardı. *Tanrı'nın Honey Babe'i almış olmasının suçlusu bensem eğer, bir işaret gönderebilir misin* diye sordu içinden. Aziz Francis hayırsever bir edayla tavana baktı. Birdie uzun bir süre odanın sessizliğini dinleyerek kıpırdamadan uzandı. Kış rüzgârı pencere kenarındaki boşluklarda ıslık çalıyordu. Dirsekleri üzerinde doğrularak çekirge veya benzeri bir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yağıyor olma ihtimaline karşı pencereye doğru baktı, sonra kendini tekrar yatağa bıraktı.

Tamam, pekâlâ, eğer tekrar yapmayacağıma söz verirsem, tüm bu olan biteni unutabilir miyiz? Bekledi, yine hiçbir şey olmadı. Tam olarak gerçekten bir işaret bekliyor değildi. Öyle ya, artık *sekiz* yaşında değildi. Yine de sadece emin olabilmek için Aziz Francis'e doğru eğildi ve ifadesinin biraz olsun değişip değişmediğini görebilmek için dikkatlice yüzüne baktı: Hâlâ boş bir bakış ve huzurlu bir gülümseme. Yoksa bir küçümseme belirtisi mi vardı bu yüzde?

İç çekti ve soğuk ahşap döşeme üzerinde ayaklarını sürüyerek azizi şifonyerin üzerine, Honey Babe'in küllerini taşıyan vazonun yanına yerleştirdi.

"Hav hav!"

Birdie havlayanın vazo olduğunu düşünerek yerinden sıçradı. Sonra kendi köpek yastığında yatmakta olan ve ona doğru gitmek için topallayarak kalkan Majestic'i hatırladı. Birdie köpeği kollarının arasına aldı. Majestic boğuk bir hırıltı çıkararak Birdie'nin omzunun üzerinden vazoya şüpheyle baktı. Majestic'in vazoya bu denli çok hırlamasının nedenini anlayamıyordu, ne olduğunu anlayamaması mı, yoksa içinin Honey Babe ile dolu olduğunu bilmesi ve buna gürleyerek karşı çıkması mı?

"Aklımı yitiriyorum," diye homurdandı. Acıkmıştı. Yolunda engel olmadığından emin olabilmek için temkinlice odasından dışarı baktı ve parmakuçlarına basarak merdivenlerden aşağı indi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aklının bir köşesinde onu bir daha görmesine izin verilmeyeceğini Enrico'ya nasıl söyleyebileceğini hesaplamaya çalışıyordu. Bir yanı Murphy ya da Leeda'ya açılarak akıl danışmak istiyordu, ama çok utanıyordu. Leeda'ya işaretler göndermeye çalışmıştı; iç çekmeler, yurttaki odasında ayaklarını sallayarak yatağında oturmalar, aralarında dakikalarca süren sessizlik. Ancak Leeda kesintileri fark etmemiş görünüyordu. Yemeklerde saf mermerden bir tanrıça gibi oturmuştu. Yemekler arasında yatakhaneye kaçmıştı. Murphy'de, Leeda ile tartıştığından beri bir daha gelmemişti.

Alt katta basamakların sonunda Birdie, Poopie'nin parfümünün kokusunu duydu, sanki hemen biraz öncesinde buradaymış gibi. Mutfağa yürüdü ve kilerden bir paket buğday krakeri kaparak faturalara göz gezdirmek üzere çalışma odasında dolanmaya başladı.

Annesi onları terk ettikten sonra o ve babası ağır bir ruhsal çöküntü içinde bulmuşlardı kendilerini. Çalışma odası da uzun bir süre altüst olmuş halde kalmıştı. Şimdi her şeyi yeniden düzenli görmek büyük bir rahatlama hissi vermişti. İkisi, pekâlâ üçü birlikte yaşamlarını yeniden yoluna koymuşlardı. Birdie şimdi her şeyin bu kadar kolay yolunda gitmesine ve bunun ne kadar çabuk gerçekleştiğine hayret ediyordu.

Faturaları ayırdı ve son ödeme tarihlerinin altını çizdi. Sigorta beyannamelerini açtı ve sayıları takip etmeye çalıştı, ama dikkatini toplayamadı. Enrico'nun yaptıklarını düşünüp duruyordu. Onu öptüğü yeri. Omzundaki elinin kıvrımını. Bir yanındaki küçük çiziği. Başını kaldırdığında babası holde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duruyordu. Yarım buğday krakeri boğazına kaçtı ve Birdie nabzı hızlı hızlı atarak öksürdü. Babası bakışlarına ağırbaşlı bir edayla karşılık verdi.

"Biletlerin geldi."

Birdie, "Ah," diyebildi nefes almayı başarıp yutkunmuştu.

Walter çalışma masasının diğer yanına geçerek zarfı ona uzattı. Birdie adrese bakarken babası onu izledi: Barbara Darlington. Birdie parmağını pencerenin plastik kenarında gezdirerek çerçeveyle oynadı. Başını kaldırıp babasına baktı.

Annesi hâlâ onlarla yaşıyorken babasının yüzünde görmeye alıştığı ve onun bir parçası olduğunu düşündüğü kaygıyı hatırladı. Şimdi, karşısında dururken yüzü aynı hatırladığı biçimde buruşmuştu.

"Kitaplar nasıl görünüyor?" diye sordu.

Birdie yutkundu. Önündeki faturalara ve geçen gece hesaplarını denkleştirdiği muhasebe defterine düşürdü bakışlarını. "İyi." Bunu yeniden söylemek zorunda kaldı, çünkü ilk iyi ağzından sessizce çıkmıştı.

"İyi."

Walter başını salladı. "Tatilde o kadar çok eğleneceksin ki geri dönmek istemeyeceksin," dedi.

Birdie güldü. Gergin bir gülüştü bu. *Eğlence* ile ne ima etmişti? Tatil ile neyi ima etmişti?

Babası sanki söyleyecek başka bir şeyi daha varmış gibi orada dikilmiş kendisine bakarken, Birdie'nin nabzı kulaklarında atıyordu. Sonra ona yaklaştı ve başını tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi okşadı. "Meksika'dan tek parça halinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönersen iyi edersin. Sensiz ne yapacağımı bilemem ben."

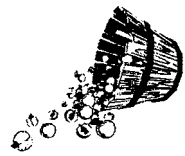
Arkasını dönüp çıktı. Birdie yere devrildi: Şaşkındı, hafiflemişti ve inanamıyordu. Zarfı ikiye katladı ve sanki biri her an elinden kapıp kaçabilirmiş gibi cebine tıkıştırdı.

Poopie'nin babasına bir şey söylemediği sonucuna varmak bir dakikasını aldı. Sonra da neden diye sormak. Aklında hemen bir yanıt belirdi. Poopie bunu kendi meselesi haline getirmemişti. Onu ilgilendirmiyordu.

Birdie'nin mutluluğu helyum gibi dışarı sızdı, heyecanını göz ardı edemezdi. O... Birdie Darlington... bir yere gidiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Bir



Divine Grace of the Redeemer'ın otoparkında kurulan çadırda Murphy ve Jodee kısa ve kabarık bir ağaç seçtiler. Annesi satıcıya kur yaparak fiyatı 35 dolara indirirken Murphy, ücretsiz dağıtılan elma şarabı ile dolu plastik bardağı elinde tutarak izliyordu. Daha sonra ağacı, sadece yarısını içine alabilen Pontiac'ın bagajına yerleştirdiler ve sıkıca bağlayarak sabitlediler.

Murphy kendini ne kadar iyi hissettiğine inanamıyordu. İki haftadır her gecesini elleri yumruk halinde, başının üzerinde ya da yanındaki yastığa boğarcasına sarılmış olarak öfke içinde uykusuz geçirmişti. Ama bugün ve son birkaç gündür kendini uzun zamandır bulunmadığı bir yerde, oyununun başrolünde hissediyordu. Tüm enerjisini mayıs ayını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve New York'u düşünmeye adamıştı. İnternet başında fotoğraf ve haritalara bakarak sayısız saatler geçirmişti, her şeyi bir hazine haritası gibi kazımıştı beynine. Şimdi Rex'i düşündüğünde ki bu hâlâ sıklıkla yaşanıyordu, bir şekilde kendini onun üzerinde hissediyordu. Sanki Rex onu yeterince hayal kırıklığına uğratmış ve bu nedenle artık ondan kolaylıkla vazgeçebilirmiş gibiydi. Kendini güçlü hissediyordu. Sanki o an karşısında belirse onu hızlı bir yumrukla yerle bir edebilirmiş gibi.

Leeda için farklı şeyler hissediyordu. Baştaki yumrukların bir kısmı ona ve onun söylediklerine de yöneltilmişti. İkisi birbirinden uzak duruyordu; hiçbiri yeniden bir araya gelmek için ilk adımı atmıyordu. Murphy bundan haberdar olmasa bile, *kendi* adına o ilk adımı aslında atmıştı.

"Seni bırakmamı istediğin bir yer var mı bebeğim?" diye sordu annesi. "Belki durup Rex'i görmek istersin..." Jodee umutlu görünüyordu. Böylesine iyi bir çocuğu bıraktığı için Murphy'nin çıldırmış olduğunu düşündüğünden bahsetmemişti, ancak konuşmasına gerek de yoktu. Murphy için annesinin *önce erkekler* ilkesi acınacak bir şeydi.

"Sanırım biraz burada dolaşacağım," dedi Murphy elma şarabı bardağını çöpe fırlatıp ellerini ceplerine sokarak.

"Emin misin bebeğim?"

"Evet. Eve yürüyebilirim."

Annesi gittiğinde belli bir yön belirlemeden amaçsızca etrafta dolandı. Belki televizyon yüzünden, belki daha soğuk iklimler için doğmuş olduğundan, Murphy her yıl ayakları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içine batarak yürüyebileceği bir tabaka kar beklerdi. Ne var ki tuğla kaldırımlar boyunca uçuşan tek tük abur cubur paketi dışında anacadde temiz ve açıktı. Manto giyecek kadar soğuktu, ama şapka gerektirecek kadar değil ve Noel zamanında Murphy'nin hayatı boyunca Bridgewater'a kar düşmemişti.

Tanıdığı bir gençle flört etmek ve bedava sakızlı lolipop koparabilmek için Eckerds'ta durdu. Tezgâha yaslanıp dudaklarını büzdü ve tezgâhtar çocuk favorisi olan karpuz aromalı lolipopları arayıp çıkarmaya uğraşırken, ayak parmaklarının üzerinde yükselip alçaldı. Eczane tezgâhının yanında duran tartının aynasında kendisini profilden izledi. Düşük belli kot pantolonu ve eskiciden aldığı yeşil asker ceketiyle sade, albenili ve sağlıklı görünüyordu. Başka bir arzusu olup olmadığını sorarken, tezgâhtar gencin sesi tedirgin edici bir hayranlıkla tizleşti. Murphy gülümsedi, ağzına bir lolipop sokarak sırtını çevirdi ve yavaşça kapıdan çıktı.

Dışarıda adımları yeniden onu Ace Hardware'e doğru sürükledi. Önünden geçerken gözleri cam kapıdan içeri ilişti. Öylesine göz atmıştı, tam anlamıyla baktığı söylenemezdi. Bir daire çizerek geri döndü ve yeniden aynı yerden geçti. Bitişikteki dükkânın önündeki gazete otomatını kurcaladı; bozuk para iade tuşuna tekrar tekrar bastı.

"Hey, Murphy."

Murphy döndü. Adam elinde çelik bir kabloyla ona doğru yürüyordu.

"Merhaba, Bay Taggart."

"İş için bir yere uğramam gerekiyordu," dedi başıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dükkânı işaret ederek. Onu görmekten gerçek bir mutluluk duyduğu yüzünden okunuyordu, ne var ki o herkesi gördüğüne sevinen türden bir adamdı. "İçeri gelmek ister misin?"

Murphy ona doğru süzüldü. Bay Taggart kapıyı onun için açık tutuyordu; sıcak hava, yağ ve metal kokusu dışarı sızdı. Murphy tereddütle kapıdan içeri baktı.

"Peki."

Kapı ardında bir şıngırtıyla kapandı ve kalabalık rafların arasındaki dar geçitte Rex'in babası Murphy'ye yol gösterdi. Bu dükkân yerden tavana kadar uzanan raflarda istiflenmiş olan siyah, sarı ve yeşil renkte aletler ve parçaların kargaşasıyla şekillenmişti. Erkekler gibi ya da sadece erkeksi kokuyordu. Rex böyle kokuyordu. Murphy ona rehberlik eden Bay Taggart'ı bu karmaşa arasında kasaya kadar takip etti. Bay Taggart çelik kabloyu kasanın yanına bıraktı ve tezgâhın arkasını karıştırarak bir şeyler aramaya koyuldu.

"Oğlum nerelerde saklıyordu seni?"

Murphy duraksadı. Rex ona söylememiş miydi? Bu büyük bir sürpriz sayılmazdı. "Buralarda."

"Ya." Bay Taggart gözlerini gözlerinden ayırmadan, tüm dikkatini ona vererek başını salladı. Murphy başka bir şey söylemediğindeyse gülümsedi. "Bana bununla yardım etmek ister misin? Bugün epey personel eksiğimiz var."

"Elbette." Bay Taggart çelik kabloyu kerpetenle keserken Murphy iki ucunu gergince tuttu.

"Müthiş," dedi Bay Taggart.

Murphy titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Artık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitmesi gerektiği biliyordu ama kımıldayamıyordu. "Yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Bay Taggart şaşırmış görünüyordu. "Elbette. Eğer zaman ayırabilirsen harika olur."

Bir saatten uzun bir süre birlikte çalıştılar: Murphy parçaları arayıp buldu ve raflara bir şeyler istifledi. Bay Taggart hesaplamalar yaptı, siparişleri yazarken ilgisini özenle bilgisayara odakladı, yine de tüm bunları yaparken ona sürekli teşekkür etmeyi ve gözlerine bakmayı ihmal etmedi. Tavırlarında hem bir tatlılık hem de bir tür hüzün vardı. Murphy bu hüznün karısının terk edişinden kalıp kalmadığını merak etti. Bazı insanlar böyle şeyleri aşamazlardı. Murphy her zaman bunu başarabilenlerden biri olması gerektiğini bilmişti.

Sonunda, bir buçuk saat kadar sonra yapabilecekleri işler bitti. Önce bunu itiraf etmek istemedi. Gereksiz yere çivi kutularını üç kere yeniden düzenledi. Sonra tezgâha yürüdü ve yaslandı. "Pekâlâ, Murphy, hepsi bu kadar, tabii eğer burada işe başvurmayı düşünmüyorsan."

Murphy gülümsedi. "Hayır, bu kadarı yeterli."

"Duyduğum kadarıyla daha büyük planların var."

Murphy omuz silkti. Boğazına bir yumru yerleşti. "Belki."

"Kuzeye gittiğinde seni özleyeceğiz."

Murphy ne diyeceğini bilemedi. Bridgewater'da sevdikleri haricinde özleyeceği bir şeyler olabileceğini düşünmemişti. Ama Rex'in babasını özleyecekti. Hatta belki de Ace Hardware'i bile özleyecekti.

"Peki, madem, Rex'e söyle de kaçıp gitmeden önce seni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olabildiğince sık evimize getirsin."

"Tamam," diye mırıldandı Murphy. Girişe kadar yürüdüler ve Bay Taggart onun için kapıyı açtı. Kapıdan dışarı baktığında karşıda resmi törenlerde yargıçların oturduğu kameriyeyi gördü. Sağ tarafta da önünde bir sıra çam ağacının dizili olduğu kırmızı tuğlalı adliye sarayını. Kapısından kırmızı şapkalı kadınların çıkmakta olduğu Liddie's Tea Room'a doğru yöneldi.

"Güle güle Murphy." Bay Taggart koluna nazikçe dokundu. Bileğinde elinin sıcaklığını hissetti. Elini geri çektiğinde Murphy'nin tam ortasında derin, geniş bir boşluk bıraktı. Murphy adımını dışarı attı ve kapı ardında yavaşça kapandı.

* * *

Karavan parkına vardığında Murphy'nin göğsü hızla inip kalkıyordu. Öfkesine giden yolu yeniden bulabilmesi için sadece yatağa girip yorganı başına çekmesi gerektiğini biliyordu. İçeride tüm ışıklar yanıyordu ve Jodee ağacı kuruyordu. Ağacı oturma odası, televizyon odası ve girişin birleştiği yere koymuştu.

Murphy kapıda duraksadı. Annesini gördüğünde dayanılmaz bir biçimde onun kolları arasına sığınmak istedi. Ama ona nasıl anlatacağını bilemiyordu.

Jodee arkasında beklemekte olan Murphy'yi fark etmeden birkaç saniye durup ağacı izledi. Sonunda Jodee yüzünde tedirgin ve özür diler bir ifadeyle ona döndü. Murphy'nin midesi hafifçe kasıldı.

Jodee bir an kararsız göründü, sonra mutfak tezgâhına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru bir adım attı ve sarı yüzeyinin üzerinden ince bir zarfı kaydırarak Murphy'ye uzattı. "Özür dilerim. Onu açtım. Yapmamalıydım."

Murphy gönderen bölümünde New York Üniversitesi'nin mor renkli okul ambleminin bulunduğu zarfa baktı, ama almadı. Boğazı düğümlenerek sordu: "Ne diyor?"

Jodee zarfı geri çekti. "Ertelendin. Bir sonraki döneme."

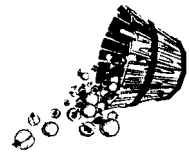
"Ah."

Murphy hesaplamaya çalışarak orada öylece durdu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Murphy mektubu aldı. Onu odasına götürdü. Üç kere okuduktan sonra sırtüstü yatağına uzanarak alçak tavana ve birbirlerine yakın duvarlarına baktı. Penceresi de posta pulu boyutlarındaydı. Çatıyı delip dışarıya fırlamayı diledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İki



"Saçmalık."

Leeda, Primrose Kulübesi'nin örtülerle dolu, havasız misafir odasında oturuyordu. Büyükannesinin evi bir bebek evi gibi Viktorya tarzında döşeliydi. Kıyafetlerine sinen tozu ve kahve kokusunu hissedebiliyordu. Oturduğu ipek döşemeli, dik koltuğun kolçağını sanki elektrikli sandalyeye oturmuş gibi sıkıca kavradı. Eğer büyükannesi bir kez daha *saçmalık* kelimesini kullansaydı bayılabilirdi.

Büyükannesi Eugenie hâlâ bigudileriyle Leeda'nın sağındaki tahta kanepede bir tahtta oturur gibi oturuyordu. Giyimi asildi; pudra kadar beyaz olan çenesine dek uzanan, göz alıcı kırmızı bir yün kazak ve siyah bir pantolon giymişti. Leeda akşamki aile kutlamasına katılmayı reddettiği için, bü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yükannesinin doksan beşinci doğum gününü kutlamak üzere Liddie's Tea Room'da öğle yemeği yiyeceklerdi. Annesiyle bir çatışmadan kaçınmasına rağmen büyükannesinden gelecek bir nutuktan kaçmamıştı. Büyükannesi doğum gününde nutuk çekmeyi severdi. Bu durum sanki buzdolabının üzerinde asılı olan minyatür at temalı (başka bir tema düşünülemezdi zaten) takviminde de aynı bu şekilde işaretlenmişti: 12 Aralık, herkese neyin ne olduğunu anlat.

Menekşe rengi gözleriyle keskince Leeda'ya bakarak, "Aileler birbirlerine gidip gelmelidirler," dedi, leylak rengi ağzı kararlılıkla kasılmıştı. Bir elinde mimoza çayı vardı ve bir yandan onu yudumluyordu. Büyükannesi Eugenie her zaman çok haklı olduğundan emindi ve ailesine ne yapılacağını anlatırken Leeda'yı bir kâğıt bebek gibi hissettirecek kadar duygusuzdu. Sanki tam olarak üç boyutlu değildi. "Şimdi meyve bahçesine geri dönüp çantanı hazırla ve eve git. Gerçekten gittiğin zaman bir daha ailenle geçirecek zamanın hiç olmayacak."

Geldiğinden beri Leeda'nın duyduğu ilk güzel haberdi bu. Eugenie ayağa kalktı, çayını cam kahve sehpasına bıraktı, saçındaki bigudileri açmaya başladı. Leeda oturduğu halde neredeyse aynı boydaydılar. Bir bukle komik şekilde Eugenie'nin yüzüne düştü. Leeda, ne doksan beş yaşındaki halini, ne de o yaşa geldiğinde dış görünüşüne bu kadar zaman ayırabileceğini hayal bile edemiyordu. Şu durum büyükannesi Eugenie'nin katı azminin sadece başka bir kanıtıydı. "Yemek masasında senin için bir kutu var. Sanırım o senin fikrini de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğiştirecek. Ben makyajımı yapacağım."

Leeda, büyükannesi Eugenie'nin bigudilerini açarak merdivenlerden yukarı çıktığını gördü. Makyajı bir saate yakın sürecekti; her zaman öyle olurdu. Leeda derin bir nefes aldı, bir kafes hayvanı gibi hissediyordu. Bütün ev onun kapalı alan korkusunu ayaklandırmıştı.

Ayağa kalktı ve yemek odasına yürüdü. Kare bir şapka kutusuydu masadaki. Bir çeşit tüy topağı avucunun kenarına yapıştı ve eliyle silerek yere attı, sonra lavaboya gidip ellerini yıkadı.

Döndüğünde önce notu aldı.

Leeda, burada ihtiyacın olacağını düşündüğümüz birkaç şey var. Sevgiler, Baban.

Oh.

Kapağı kaldırdı ve içindekileri birer birer çıkardı. İnce, baharlık çorapları vardı. İki yıldır giymediği bir çift beyaz spor ayakkabısı. Lens solüsyonu. Bir diş fırçası. Kutuyu eğer annesi hazırlamış olsaydı, hatta sadece içindekilere bakmış bile olsaydı, bambaşka şeylerle dolu olurdu. En dipte pembe bir ceket ve iki zarf vardı. Kalın olanında dönüş adresi olarak *Columbia Üniversitesi* yazıyordu. Sağ alt köşesinde "*Hoş geldin!*" yazılıydı. Açmasına bile gerek yoktu. Diğeriyse annesinin elyazısıyla ona yazılmıştı. Leeda birden gerildi, zarfı parmaklarıyla yırtarak açtı. Dikkatle içindekine baktı ve kalbi boşluğa düşer gibi oldu. Katlanmış olan yüz dolarlık banknotu aldı. Kutudaki hiçbir şey öngörülemeyecek şeyler değildi. Bu nedenle neden canının yandığını bilmiyordu. Son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanlarda o kadar canı yanmıştı ki nasıl bu duyguyu hâlâ tüketememiş olduğunu bilmiyordu.

Ama orada bir sürpriz vardı. Kutunun dibinde son bir şey daha. Kutunun içindekine uzandı. Leeda Leeda İçin Samimi yazılar. Murphy'nin parlak kırmızı kapaktaki elyazısına baktı. Başlık yıldızlarla kaplanmıştı. Leeda yanındaki sandalyeye çöktü, alışkanlıkla dirsekleri değmeden masaya eğilerek ağrıyan özlem dolu bir kalple kitabı açtı.

Kitabı hızla gözden geçirdi. Birçok yerinde Murphy'nin kocaman, çarpık elyazısı, sanki söylemek istediklerini tam olarak açıklamaya yetecek kadar büyük değillermiş gibi sayfaları oburca yemişti. Ara sıra Birdie'nin daha zarif yazısı beliriyordu, kendinden fikirler ekliyor ya da Murphy'ye katılıyordu. Ayrıca birlikte hazırladıkları listeler, en sevilen Leeda anları, Leeda hakkında en az bilinen şeyler ve Leeda'ya en yakışan beş kıyafet üzerine makaleler de bu kitapta yer alıyordu. Çoğunlukla Murphy'ydi. Leeda'nın ölmeden önce edinmesi gereken albümleri listelemişti, Janis Joplin'den *Pearl* gibi. Murphy'nin en sevdiği şiirlerden parçalar kopyalanıp yapıştırılmıştı: Doğa, umutsuzluk ve şehirler hakkında ve hatta bir ya da iki tanesi aşk hakkındaydı. Murphy kendini tutamayıp her birinin yanına da *berbat ama yazarı iyi, korkunç, okumaya değer* gibi açıklamalar eklemişti. Kurumuş yapraklar, Pekan cevizi, manolya ve tabii ki ince parçalara ayrılmış şeftali yaprakları dağınık çapraz bantlarla sayfalara yapıştırılmıştı. Birdie'nin bir keresinde öptüğü bir elma şarabı etiketi. Leeda'nın sarı saçlı olarak renklendiril-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş ve özensizce çizilmiş bir taslağına ok işaretleri ile açıklamalar eklenmişti; *zeki* kafasını dik tutmaya uğraştığı *sırtını*, ateşli olarak işaretlenmiş *bacakları* ve *girilemez* (*ha ha*) *kalbi* ibareleri kendi karikatürüne iliştirilmişti.

Leeda, "en iyi Leeda anları" bölümünü tekrar tekrar okudu. Bu ürkütücüydü, sanki hiç tanımadığı birisi hakkında yazılanları okuyordu. Bu tanımadığı Leeda hakkındaki yazılanların kendisiyle ne kadar örtüştüğünü, ne kadarının Murphy ve Birdie'ye ait varsayımlar olduğunu tam olarak bilmiyordu.

İşin en çarpıcı yanı, yazılanlara uzunca bir süre göz atmamıştı, Murphy'nin çılgın, dağınık beyninin sayfaları nasıl bir tutkuyla doldurduğunu görebiliyor olmasıydı. Gürültülü, asi düşünceleri neredeyse duyulabiliyordu. En son okuyuşunda kendi fikirleriyle kâğıttakiler arasında bu kadar fark olduğunu görememişti. Fakat şimdi Murphy'nin dünyayı nasıl da cesur renklerle gördüğünü ve bunları Leeda'nın etrafına iplikler gibi sarmaya çalıştığını gördü. Sanki Leeda'yı görünür yapacak kişi Murphy'ymiş gibi.

Leeda şiirlerden birine dokundu, parmaklarını kelimelerin üzerinde gezdirdi. *Çayırdaki bir yaprağın bir yıldız yolculuğundan daha az olmadığına inanırım. –Walt Whitman*

Leeda kelimelerin ne anlama geldiğini biliyordu, ama bir mana çıkarmak istemedi. Canlı renklerle dolu değildi; eğer dolu olduğu şey varsa, bu daha çok, annesiyle beraber gördükleri o kör, karanlık, telaşlı olan yarasalardı.

Leeda kitabı tekrar gözden geçirdi, bazı detayları taradı. Kitapta Rex hakkında hiçbir şey yoktu. Leeda ve Murphy'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birbirlerinden hoşlanmadıkları, birbirlerine hâlâ birer yabancı oldukları zamanlara dair hiçbir şey yoktu. Birbirlerini yaraladıkları ya da kalplerini kırdıkları zamanlara ait hiçbir şey yoktu.

Kitabı son kez okuyuşuyla şimdiki arasında büyük bir fark daha vardı. Geçen sefer okuduğunda, yazılanlar gururunu okşamış, onu yüceltmişti. Hatta okurken kıkırdamıştı ve egosu kabarmıştı. Fakat şimdi, kitaptakiler onu sadece tedirgin etti. Kimseye ona kim olduğunu söylemesi için yaslanmak istemiyordu. Aslında şu anda, hele insanlar arkasından iş çevirirlerken başka birisine yaslanmak istediğinden de emin değildi. Murphy'nin pekan festivalinde yalnız bıraktığı insan olmak istemiyordu. Artık Murphy ve Birdie'nin pekan koruluğunda çekip gidişlerini izleyen insan ya da annesinin milyonuncu kez yüz üstü bıraktığı insan olmak istemiyordu.

Masanın öbür ucunda bir makas ve büyükannesinin dikiş projelerinden biri olan minyatür midillilerinden Mitsy için ördüğü işlemeli bir battaniye vardı. Leeda makası aldı, çabuk ve dikkatli çalıştı. İşini büyükannesi aşağı gelmeden önce bitirmeliydi.

Ön kapıdan dışarı çıktığında eşit miktarda keyif ve suçluluk hissediyordu. Kendini berbat hissettirecek bir akşamüstü geçirmek yerine, gerçekten kendisi için bir şey yaptığından dolayı iyi hissediyordu. Bir anlamda büyükannesi Eugenie'ye karşı durduğu için iyi hissediyordu. Sadece büyükannesi Eugenie'nin misafir odasına inip onu aradığını ve evin boş olduğunu anladığı anı düşününce suçlu hissediyordu.

Kâğıttan kesip çıkardığı kendi taslağını yemek masası-

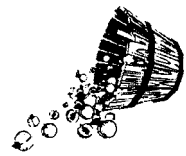
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın üzerine bırakmıştı. Onu ayağa kalkık durumda bıraktı, mükemmel bir duruşu olacak şekilde peçeteliğe yaslamıştı. Büyükannesi Eugenie onu istediği şekilde giydirebilirdi.

Meyve bahçesine dönerken Leeda büfede durup bir paket sigara aldı. Darlington evine yaklaştığında, yurtlara doğru yürümek yerine, ahıra doğru yürüdü. Babasının gönderdiği kutuyu, Leeda Leeda için Samimi Yazılar kitabını da içine koyarak çöp kutusuna bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Üç



Murphy bisikletini şeftali bahçesinin girişine park etti ve yatakhanelere doğru çakılların üzerinde yürümeye başladı. Adımlarına çıtırtı sesleri eşlik ediyordu. Ellerini birbirine sürterek ovuşturdu ve çevresine bakındı. Soğuk akrilik eldivenlerinin içine işliyordu. Gökyüzü şeftali bahçesinin üzerinde gri ve yünlü bir battaniye gibi asılı duruyor, yağmur hafifçe çiseliyordu. Hava su ve kahverengi otların karışımı kokuyordu. Şeftali ağaçları kıvrımlı gövdelerini örten yapraklar olmayınca kırılmış ve çıplak gövdeden ibaret kalmış metal şemsiyelere benziyordu. Yatakhanelerin birinde bir odanın sarı ışığı yanıyordu, diğer odalar karanlık ve boştu. Murphy yoldan birkaç tane ufak çakıltaşı topladı ve bunları pencereyi tıklatmak için fırlattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre bekledi. Hiç cevap gelmemişti.

Birkaç adım daha atarak yatakhanenin kapısına kadar geldi. Kapı koluna asıldı, ancak kapı kilitliydi. Yukarı Leeda'nın penceresine doğru baktı. Orada olduğunu biliyordu.

"Leeda, hadi, gel de barışalım!"

Camdan bir yüzün belirerek kendisine gönülsüzce de olsa gülümsemesini bekliyordu, ama pencerede hâlâ kimse yoktu. Murphy alt katın pencerelerinden birine nefesiyle üfleyip üzerine kaşlarını çatmış bir yüz çizdi. Tanrı aşkına, neredeyse Noel arifesindeydiler. Bu dargınlık daha ne kadar sürecekti! Sonunda yoldan karşıya geçerek yönünü Birdie'nin evine doğru çevirdi. Süngerimsi yeşil çimenlerin üzerinden ilerliyordu.

Daha yolun yarısını yürümüştü ki Birdie alt katta belirdi. Kaşkolunu sarınmış ve trençkotunu giyinmiş, bir kardan adam gibi hareketsiz bekliyordu. Hâlâ yastaydı. Üzerinde siyah bir yağmurluk, iş yaparken üzerine yapışan lekelerle dolu siyah bir kot pantolon ve siyah bir atkı vardı. Sadece yanakları soğuktan bembeyazdı. Siyah trençkotunun içinden Majestic'in kulakları bir kelebek gibi dışarı fırlamıştı.

"Lee içeride mi?" diye sordu Murphy.

Birdie kafasını salladı. "Yatakhanede kalıyor."

"Bana kapıyı bile açmıyor."

Birdie omuz silkti.

Aslında gerçek Murphy'nin ruhunda hissettiği ağırlıktan kurtulmak istemesiydi ve bunun tek yolu da durumu Leeda ve Birdie'ye anlatmaktı. New York Üniversitesi'nden kabul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edilmediğine hâlâ inanamıyordu. Böyle bir olasılık ona hiç mümkün görünmemişti.

Nereye gitmekte olduklarını kararlaştırmaksızın Murphy ve Birdie yatakhanelerin yanından geçtiler ve ışığı yanan pencereye bir süre umutsuzca baktılar. Ardından arazinin sınırına doğru yürümeye devam ettiler ve Ballmeade Country Club'ın çitlerinin üzerinden geçtiler.

Kısacık kesilmiş, alabildiğine uzanan çimenler şimdi bomboştu, golf topları, insanlar ve araçların hiçbiri ortada yoktu. Birdie bazen yüzünü gökyüzüne doğru kaldırıp çiseleyen yağmur taneleriyle yanaklarını ıslatıyordu. En sonunda golf sahasında kullanılan taşıtların park edildiği barakaya vardılar. O ana kadar hiçbir şey planlamadıkları halde bir bütün olarak hareket ediyorlardı. Murphy barakanın kapısındaki kilidi cebindeki İsviçre çakısıyla açtı ve yeşille sarı renkteki golf araçlarından birine yöneldi. Birdie yanına oturduğunda Murphy anahtarları bulabilmek için etrafına bakınıyordu.

"New York Üniversitesi'nden cevap geldi," diyebildi sonunda. "Reddedilmişim. Nisanda şansımı yeniden deneyeceğim."

Birdie endişelenmiş görünüyordu. "Bence diğer seçenekleri de gözden geçirmelisin Murphy."

"Evet." Ama bu evet bir onaylamayı ifade etmiyordu. Birdie'nin düşüncesini de tanıma anlamında bir "evet"ti. Murphy'nin kararı kesindi ve başka hiçbir okula da gitmeye niyeti yoktu.

Şeftali bahçesinin yoluna çıktıklarında Murphy şehir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

merkezi yolunu izleyerek sağa doğru döndü; kaza mahalline uğramamak için gayret ediyordu. Birdie, Majestic'i trençkotunun altında saklıyordu. Bu haldeyken köpeğin vücudu, sanki hamile kalmış birinin göbeğiymiş gibi görünüyordu. Trençkotunun fermuvarını yarıya kadar açmıştı, böylece köpeğin kafası ve alçıya alınmış ön bacakları trençkotun dışında kalıyordu. Birdie araç sarsıldıkça ileri ve geri hareket ediyor, sanki bir devedeymiş gibi sallanıyordu.

Ulu pekan cevizi ağaçlarının yanından geçerken kafalarını kaldırarak onları izlediler. Methuselah yolun birkaç metre uzağında gayet yorgun bir şekilde duruyordu.

Murphy meyve bahçesinin ümitsiz manzarasından hızla uzaklaştığı için memnundu. Sanki bir kutu uyku hapı yutmuş gibi cansızdı bahçe. Tabii şehir merkezi de daha iyi durumda değildi; tamamen gri duvarlar ve gri gökyüzü ve boş kaldırımlar ve rüzgârın çöp tenekelerinden sökerek yol boyunca sürüklediği çöpler... Dunkin Donuts'a yöneldiler ve vardıklarında araç servisi bölümünden Leeda'ya barışma hediyesi olarak iki tane buzlu çilek püresi, Birdie için simit ve Murphy için büyük boy kahve ısmarladılar. Murphy eskiden bu dükkânda çalışmıştı ve en çok kahvesini seviyordu. Zekâ küpü oyuncağıyla klozette çok vakit geçirdiği için buradan kovulmuştu.

Yolun kenarına park ederek oturdular ve yoldan geçen araçları, sürüklenen ıslak çöpleri izlediler. Yediler, içeceklerini yudumladılar ve Murphy'nin yaptığı espriler eşliğinde araç sipariş bölümüne gelen müşterilerle eğlendiler. Bir kadının arka koltuğunda birbiriyle kavga eden üç tane çocuğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Murphy onlara bakarak ellerini boynuna götürüp kendini boğazlıyormuş gibi yaptı. Genellikle Birdie buna gülerdi, ancak bu sefer sessiz ve düşünceli bir şekilde oturdu.

"Meksika'yı düşündükçe heyecanlanıyor musun?" diye sordu sonunda.

Birdie başını eğerek, "Evet," dedi.

Bu söylenebilecek en cansız "evet"ti. Murphy gözlerini ona dikerek Birdie'nin iç dünyasında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Birden Fletcher adında bir köpek hakkında okuduğu kitap aklına geldi. İlüstrasyonlarda Fletcher çok üzgün çizilmişti ve her nerede yürüyorsa, yürüdüğü o yerin şeklini alıyordu. Murphy ilüstrasyonlardan bir tanesini şimdi tam olarak hatırlamıştı. Fletcher merdivenlerden aşağı iniyordu ve vücudu akordeon gibi basamakların şeklini almıştı. Gözlerinin önünde tüm dünya Fletcher'ı anımsatıyordu. Birdie ve kendisi dahi "Fletcher"laşmıştı.

Kısa bir süre sonra Murphy insanlarla dalga geçmekten yoruldu. Zaten pek içinden gelerek de yapmıyordu. Aralarında bir sessizlik uzayıp gidiyor, bu sessizliği sadece çiğneme ve yudumlama sesleri bozuyordu. Buzlu çilek püresi sarsıntıdan üzerlerine sıçramış ve iz bırakmıştı.

Sonunda Birdie biraz doğrulur gibi oldu ve oturuşunu dikleştirdi. Murphy'ye dönerek, "Murphy, Rex hakkında hiç konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Murphy ayaklarını aracın zemininde sektirerek, "Zaten bunun hakkında konuştuk," dedi.

Birdie samimiyetle gözlerini ona dikmişti. Murphy bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakıştan nefret ediyordu. Bu bakış karşısındakini de aynı samimiyete davet ediyordu. "Ben gerçek bir konuşmadan bahsediyorum," dedi.

"Peki," dedi Murphy ve söyleyebileceği bir şeyler bulabilmek için bir süre düşündü, çünkü söyleyeceği şey açık bir kapı bırakmamalıydı. Aniden aklına bir fikir geldi. Aslında bu fikir çok uzun bir zamandır aklındaydı, ama ilk kez aklına geliyormuşçasına, "Hadi, ona gidelim," dedi.

Birdie ve Majestic fikirden pek hoşnut olmamasına rağmen gaza bastı. Birkaç dakika sonra Rex'in evinin yakınlarına varmış, fark edilmemek için aracı yavaşlatmıştı. Golf arabası sessizce Pearl Gates Mezarlığı'nın yanından süzülerek eve yaklaştı. Biraz daha ilerleyerek bahçenin etrafındaki ağaçların arkasında durdu. Şu an posta kutusundan birkaç metre uzaklıktaydılar ve ağaçlar bir parça da olsa onları gizliyordu. Murphy aracı durdurarak omzunun üzerinden geriye baktı. Rex'in aracı evin girişinde duruyor ve odasından radyonun sesi geliyordu.

Birdie, "Evde yalnız başına oturuyor," dedi Birdie. "Seni özlediğine bahse girerim."

Murphy bir anda rahatsız olmuştu. "Senin ondan nefret etmen gerekiyor Bird. Yanımda olduğunu sanıyordum."

Birdie özür dilercesine baktı. "Ediyorum," dedi. Bu "ediyorum" Murphy'nin bir süre önce kullandığı "evet" ile aynı tondaydı. Sadece sözcükler farklıydı.

"Rex hakkında bir şey bilmek ister misin?" diye sordu Murphy, kızmıştı. "Rex doğuştan parantez bacaklı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie oturduğu yerde büzüldü. "Evet," diyerek sözlerini sürdürdü. "Ve düzeltilebilmesi için sana yaptıkları o şeyden yapılması gerekiyor."

Birdie başını eğerek simidine baktı. Daha fazla duymak istemediğini anlatmaya çalışıyordu. Her ikisi de Rex'in ne kadar özel bir insan olduğunu biliyordu.

"Bakalım sana anlatabileceğim daha neler var... öpüşürken ağzını kocaman açıyor, çok iğrenç." Murphy durmayı istiyor, ama kendini durduramıyordu. "Ve dokuz yaşına kadar da altını ıslatmış." Birdie, Murphy'nin omzunun üzerinden bakmaya başlamıştı ve neye baktığını görebilmek için Murphy de döndü. Rex'in babası orada duruyordu. Bir eli posta kutusunun üzerindeydi.

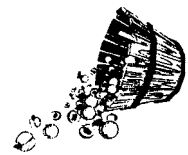
"Merhaba Bay Taggart," dedi Birdie.

Bay Taggart, "Merhaba," diyerek başını eğdi. "Sadece... posta kutusundan postamı almaya gelmiştim," dedi. Murphy'ye bakmadı. Murphy boğazında bir kor parçası hissetti, çünkü tüm söylediklerinin duyulduğunu anladı. Bay Taggart elini posta kutusuna daldırarak içinden gönderiyi çıkardı. Ardından onlara doğru salladı ve evine doğru dönerek yürümeye başladı.

Murphy onun dönüşünü izlerken kalbi utançla çarpıyordu. Sanki şimdi de biri boğazından aşağı buz gibi sıvı metal döküyordu.

Gaza bastı ve golf aracı tozu toprağa katarak uzaklaştı.

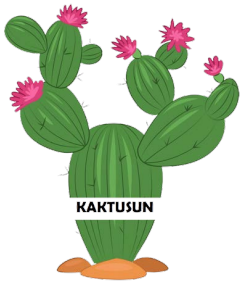
BELONGS TO KAKTÜS TEAM



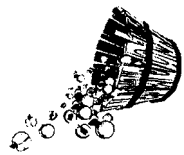
Aralık ayı Noel'e doğru ilerlerken eskiden kalma aynı tatil hikâyeleri de yeniden Bridgewater etrafında yayılmaya başlamıştı. Bunların en ünlülerinden biri Joseph Arimathea adında eski bir İngiliz efsanesiydi. Meryem Ana'nın amcasının bastonunu İngiltere'deki Glastonbury'de bırakmıştır. Efsaneye göre baston, burada Glastonbury dikeni olarak bilinen bir ağaca dönüşmüştür.

Bu hikâyenin Bridgewater versiyonu da vardı ve o da şöyleydi; Joseph aslında bastonunu kuzenine ödünç vermişti, o da bastonu nesilden nesile geçirerek Georgia'daki ceviz çiftliklerine getirmişti. Miskin yürüyüşlere konu olan teori de baston çubuğun Kings County'de bir yerlerde kutsal bir ağaca dönüştüğüydü. Ama tabii ne tür bir ağaç olduğu ya da nerede bulunduğunu tahmin etmeye de kimsenin cesareti yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Yirmi Dört



Noel arifesinin öğleden sonrası Leeda, Poopie'nin yaptığı Afgan battaniyesine sarılarak Darlingtonların koltuğuna oturmuş, üniversite başvuru formunu dolduruyordu. Colombia'ya gideceğini Darlington Ailesi'nden bir tek ruha dahi söylememişti. Şu an önünde tuttuğu sayfaları sınav kâğıdını koruduğu gibi koruyordu, sanki her şey sonunda açığa çıkmayacakmış gibi.

Soğuk ve nemli rüzgâr pencereden içeri girip şöminenin sıcaklığıyla savaşıyordu. Darlingtonların eskimiş radyosunda Poopie'nin CD haline getirdiği yavaş tempolu İspanyol ve İngiliz müzikleri çalıyordu. Ateş uğulduyordu ve Poopie mısır patlatıyordu. Birdie, odanın karşısındaki sallanan sandalyede oturmuş, Meksika hakkında bir kitap okuyordu ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sırtı Poopie'ye dönük bir şekilde Majestic'in kulaklarını kaşıyordu. Walter Amca toz renkli sert halıya oturmuş, muhtemelen beş senedir yerinden oynamamış gömme kitaplıktan çıkardığı resim kutusuna bakıyordu.

Cawley-Smithlerin evindeki gibi tanıdık beyaz ampullerle olmasa da Noel ağacı süslenmişti. Her şekil, ebat ve renkten ampulle süslenmişti; bazıları 70'lerden kalma rengârenk ampuller, bazıları da küçük flaşörlerdi. Bunlara ek olarak simli süsler, patlamış mısırlar, eski süslemeler, küçük sedef melekler, deniz kabuklarından ve tellerden yapılmış haçlar, üzeri kutsal yemek sahneleriyle bezeli olan cam toplar da vardı. Ağaç orantısız, allak bullak ve dağınık haliyle etrafta olan biteni aynen yansıtıyordu.

Birdie gelip Leeda'nın yanına oturdu. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Birdie gözlerini fal taşı gibi açıp ona baktı. Pekan Korusu'ndaki olaydan sonra Leeda'ya böyle bakmayı alışkanlık haline getirmişti. Leeda yemek masasında, Birdie'nin yatakhane kapısında elinde yaptığı kurabiyelerle çıkageldiğinde ya da iş yaparken topladığı banyo malzemeleriyle belirdiğinde, ona karşı çok kibardı. Bunlara rağmen Leeda, Birdie'yi buz kestiriyordu. Kesinlikle Birdie'ye, Murphy'ye davrandığından çok daha ince davranıyordu ve görünüşe göre Leeda ne yaptığını iyi biliyordu. Leeda okul koridorlarında Murphy'den kaçıyordu, Murphy de Leeda'dan. Öğle yemeğinde tabii ki farklı masalarda oturuyorlardı; Leeda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendi, Murphy kendi arkadaşlarıyla bir arada oturuyordu. Murphy meyve bahçesine ön kapıdan geldiğindeyse Leeda arkadan dolanıyordu. Zaten farklı dünyalara ait oldukları için birbirlerinden ayrılmaları çok kolay olmuştu.

"Hediyelerini önceden vermemi ister misin?" diye sordu Birdie.

Leeda, Birdie'nin çoktan ağacın altına koyduğu, küçük Noel babalarla süslü kırmızı-beyaz-yeşil renkli kâğıtlara sarılmış yampiri hediyesine baktı. Hediyenin yamukluğuna bakılırsa bu, Birdie'nin ördüğü bir şey olmalıydı.

"Bekleyebilirim," dedi Leeda. Birdie'nin üzgün bir şekilde sandalyesine dönüşünü izlemek biraz acı vericiydi. Ama diğer yandan Leeda yerini korumasının da doğru olduğunu hissetti, gururlu ve uzaktı. Uzun süredir ilk defa kendi kalesini koruyormuş gibi hissetti.

Ardından Leeda düşüncelere daldı, evinde olsa nasıl bir sahneyle karşılaşabileceğini düşünmeye çalıştı. Ailesi ev sinemasında olurdu, muhtemelen geniş koltuklarına oturup film seyrederlerdi. Tabii ki bu sırada sessizce yan yana oturur, hiçbir şey yapmazlardı. Her zaman salonun girişinde duran ağaç, belli bir renk temasıyla profesyonelce dekore edilmiş olmalıydı (Çünkü Lucretia ellerine reçine bulaşmasından nefret ederdi). Şu an gördüğü şeyler önemsiz bir hayalden ibaret olsa da Leeda bunları kısmen özlemişti. Daha önce hiçbir Noel günü ailesinden ayrı kalmamıştı.

Anneannesi onu bulabileceğini umut ederek üç kere telefonla aramıştı, ama Leeda el kol hareketleri yaparak orada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmadığını söyledi. Poopie üzüntü içinde Leeda'nın talimatlarına uymuştu. Babası, öğleden sonra erken bir saatte gelip hediyelerini getirmişti: Okul için iki bavul, Atlanta'daki alışveriş merkezine bin dolarlık Simon hediye kartı. Hediyelerin hiçbiri Darlingtonların ağacının altındaki hediyeler gibi paket yapılmamıştı.

Dışarıdan gelen yağmurun sesi Afgan battaniyesine daha da sarınmasına neden olmuştu. Odanın penceresinden boş şeftali ağaçlarına düşen yağmur damlalarını görebiliyordu, sanki kırılmak üzereymiş gibi ince ve narindiler. Poopie müzikle birlikte mırıldanıyor ve Birdie'ye Leeda'nın tam olarak anlayamayacağı bakışlar fırlatıyordu.

"Şunlara bakın kızlar," dedi Walter amca. Leeda kalktı ve Walter Amca'nın yanına karınüstü uzandı. Birdie sallanan sandalyesinden kalkıp diğer tarafa oturdu. Majestic topallayıp kelebeğe benzeyen kulaklarını arkaya atarak Birdie'nin yanına oturdu.

Leeda yığınının en üstündeki fotoğrafa baktı. Fotoğrafta Walter Amca daha gençti, saçları kahverengi renkte ve kabarıktı. Yığının içinde eve ve meyve bahçesine ait birçok fotoğraf da vardı.

"Bak, Poopie, bu sensin," dedi Leeda, Walter Amca'nın az önce gösterdiği fotoğrafa bakarak. Ancak Poopie garip bir şekilde gülümseyerek iğnesiyle yeni bir ilmek açtı. Fotoğrafta Birdie ve annesi çiftlikte ambarın birkaç metre önünde durmuş, gülümsüyorlardı. Arka planda Poopie kucağında bir sepet şeftali taşıyordu. Alnı güneş yüzünden kırışmış ve göz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri kısılmıştı. Neredeyse hiç değişmemişti; saçları ve giyim tarzı hâlâ aynıydı. Fotoğrafta saçları daha koyu ve parlak görünüyordu, içinde daha az gri vardı. Poopie fotoğrafın çekildiğini fark ettiğinde karenin içine kendini dahil etmiş ve sırıtmış gibi görünüyordu. Sanki fotoğrafın bir parçası gibiydi, ama tam olarak da değildi. Sepet dolusu şeftalileri bir bebek gibi kucağında taşıyordu. Leeda aniden Poopie'nin çocuk isteyip istemediğini merak etti.

Beraberce birçok sıkıcı fotoğrafa daha baktılar, Leeda bu insanların pek azını tanıyordu. Birdie, yazın çalışan işçilerden birini görünce neşelendi. "Tanrım, ezelden beri burada çalışıyor olmalılar."

Leeda gölün kenarında duran bir grup mayolu ve şortlu çocuğa gözlerini kısarak baktı, hepsinin de bacak ve ayağı çamur içindeydi. Saçları açık sarı renkte olan küçük bir kız çocuğu sol taraftaki katlanan sandalyeye sanki bir tahtın üzerinde oturuyor gibi kurulmuş, gözlerini güneşten saklıyordu.

"Galiba, annen her zaman mükemmeldi," dedi Birdie. Leeda fotoğrafa göz gezdirdi. Diğer çocuklar beraberce dururken annesi onlardan ayrı oturuyordu. Sanki kirlenemeyecek kadar değerli gibiydi.

Annesi içinde belirdiği her fotoğrafta aynıydı. Lucretia her zaman diğerlerinden daha iyi görünüyordu. Saçları daha muntazam, kıyafetleri daha şirin, gülüşü daha soyluydu. O her zaman kendi özel ve biricik adasındaydı.

"Gülüşü asla gözlerine yansımıyor," dedi Birdie. Leeda alay ederek gülümsedi. "Çünkü o bir robot."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

* * *

Leeda yatakhaneye döndüğünde kışın loş ışığı, yaylı eski yeşil koltukla pas rengindeki rahat sandalyenin üzerinde yumuşak gölgeler bırakıyordu. Issızlığın hissedilebiliyor olması bir yana, tarçın, biber, tereyağı, yavaş pişmiş şeftali turtası gibi yaz hayatının belli belirsiz kokuları duvar kâğıtlarının üzerinde hayaletler gibi uçuşuyordu. En yakın penceredeki bir sıra şeftali ağacı esen meltemle birlikte el salladı. Sanki onun dikkatini çekmek istiyor gibiydiler. Gözleri, duvardaki su lekelerine kaydı; musluk takımlarının zeminle birleştiği yerler pas tutmuştu. Yatakhanenin çürümekte olduğunu daha önce hiç fark etmemişti.

Aniden kontrolü başka biri tarafından ele geçirilmiş gibi, lavaboya doğru yürüdü ve alt taraftaki dolapları açıp içinden bir şişe Windex, Mr. Clean ve bir çift plastik sarı eldiven çıkardı. Geceye kadar durmadan çalıştı, lavaboları ovaladı, bütün pencereleri sildi ve pas lekelerini kazıdı. Saat on olduğunda son kez ellerini beline koyup etrafta daha yapılacak ne var diye baktı. Alt kat tertemizdi; ancak daha iyi de gözükmüyordu. Hâlâ her yer dökülüyordu.

Leeda cesareti kırılmış bir halde eldivenleri çıkardı ve lavabonun içine bıraktı. Üst kata çıktı, saçlarını ıslatmadan bir duş aldı, ipek pijamalarını üzerine geçirip yatağa uzandı. O kadar kolay uykuya dalmıştı ki birkaç dakika sonra alt katın kapısının açıldığını duyunca uyanıp kimin geldiğine bakamadı. Üstelik ayak sesleri üst kata çıkıyordu.

Odasının kapısı çok kısa bir süre sonra açıldı. Murphy

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ayakkabılarını çıkardı ve yere fırlattı, yatağın ayakucundaki örtünün altına kıvrılarak dizlerini göğsüne çekti. Serin hava onunla beraber battaniyenin altına kadar ulaştı. Buz gibi ayakları Leeda'nın sıcacık ayaklarına değiyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" Leeda niye fısıldadığını bilmiyordu. Yatakhanede başka kimse yoktu.

Murphy bir müddet sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Bugün römorkun üzerinde uzanırken neden daha önce hiç trene binmediğimi düşünüyordum. Sence de garip değil mi? Sadece bunu sana anlatmak istedim."

Leeda sessizdi.

"Ben sadece... sana söylemek istedim. Bana kendimi... üzgün ya da ona benzer bir şey gibi hissettirdi. Yani hiç trene binmemiş olmak."

Leeda battaniyesini sırtından çenesine kadar çekti. "Seni özledim Lee."

Leeda duvara doğru yan döndü.

"Ve New York hakkında konuşmak istedim, ne kadar muhteşem olacağı hakkında yani. Çünkü bazen, bilmiyorum..." Ellerini dizlerine koydu. "Bazen bunu nerdeyse unutuyorum."

Leeda önündeki duvara baktı. Konuşmak için ağzını açtığı sırada içinin zafer ve utanç karışımı bir duyguyla dolduğunu hissetti.

"Teyzemi aradım," diye başladı Leeda hâlâ fısıldayarak. "Mayıs ayında oraya gidiyorum, mezuniyetimizden hemen sonra. Ve ne yazık ki Kaliforniya'da bir okula gideceğim. Şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

an başvurularımı hazırlıyorum." Murphy sessizdi, tüm duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Leeda keskin bir sıcaklığın karnından yukarı doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. "Ben New York'a gitmiyorum."

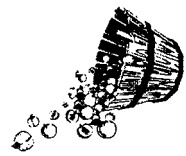
Murphy uzun bir süre bir şey demedi. Ardından battaniyenin içinden çıktı. Karanlıkta Leeda onun ayakkabılarını ve ceketini aldığını duyabiliyordu. Ve kapıdan çıkıp gitti.

Leeda'nın zihninde Murphy'ye bir şey borçlu olmadığına dair milyonlarca açıklama belirdi. Ama bunların hiçbirini ona söylememeye karar verdi. Bundan sonra kimseye açıklama yapmak zorunda değildi. Ama mutlaka bir açıklama yapmak zorunda olsaydı, Kaliforniya'nın onun için yegâne seçenek olduğunu söylerdi, bu apaçık bir şekilde ortadaydı. Bunu daha önce neden ciddi bir şekilde düşünmediğini bilmiyordu.

Orası okyanusa düşmeden gidebileceği uzaklıktaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beş



Noel gününün akşamüstünde Atlanta'daki Hartsfield Havaalanı'na vardıkları zaman, sulusepken yağıyordu. Birdie valizini kontrol ederken Poopie bir kenarda bekledi. Zaman öldürmek için Seattle's Best'ten aldıkları sıcak çikolatayı yudumlarken bir yandan da konuşuyorlardı.

"Biletlerini yanına aldın mı?" diye sordu Poopie. Bunu üçüncü kez soruyordu.

Birdie başını eğdi. Şimdi de Poopie'nin yeteri kadar iç çamaşırı yanına alıp almadığını, ardından da diş fırçasını unutup unutmadığını sormasını bekliyordu. Aslında Poopie bunları sorarken bir şey soruyormuş gibi görünmüyor, sadece konuşuyormuş gibi hissettiriyordu. Poopie yeni bir soru daha sormadı. Sıcak çikolatasını yudumlayarak yanındaki masanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerine bırakılmış gazetelerden birini alıp okumaya başladı.

Birdie'nin kapıya gitme zamanı geldiğinde Poopie onunla güvenlik şeridine kadar yürüdü. Birbirleriyle garip bir şekilde kucaklaştılar. Birdie, Poopie'nin gözlerine bakmayı bile denememişti. Yanında yıllarca kullandığı sadık Teddy Bear valizini sürükleyerek yönünü X-ray cihazlarına doğru çevirdi. Kendisini bir çocuk gibi hissediyordu, sadece ön kısmında büyükanneme gidiyorum yazan tişörtü eksikti.

Uçuş sırasında Birdie seks konusunu Enrico'ya nasıl açacağı hakkında düşündü. Bir daha olmasını istemiyordu ve ne yazık ki Enrico açısından düşünüldüğünde, böyle bir şey hesapta yoktu. Birdie de bunu yaptıktan sonra aynı şeyi yapmamak gerektiğini hiç duymamıştı. Bunu hep şöyle düşünmüştü; bir kez yapıldıktan sonra bir dahaki sefer hep daha kolay olurdu.

Eğer Enrico hayal kırıklığına uğrarsa diye düşündü. Ama ardından onun bir erkek olduğunu ve hayal kırıklığına uğramak zorunda kalacağını düşündü. Bir şekilde istemediğini belli etmek için bir işaret bulmalıydı. Belki el işaretleri olabilirdi, ona bunu söylemek zorunda kalmamak için işaretler bulmalıydı.

Bir çözüm bulamadan kendisini Meksikalı yüzlerle seslerin içinde, bagajını beklerken buldu. İnen yolcuları karşılayan ve hiçbiri tanıdık olmayan yüzler arasında, kendisini parmağıyla işaret eden sekiz yaşlarında bir çocuk gördü. Ardından Enrico'nun da onun hemen yanında beklediğini gördü; bir elinde üzerinde buharı tüten bir fincan, diğer elinde de bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiçek vardı ve gülümsüyordu. Onu en son bir ay önce görmüş olmasına rağmen Enrico inanılmaz derecede büyümüş görünüyordu, artık hiç de çocuksu değildi. İleri doğru yürüyerek kendisini kucaklayıp öptü, ardından elini tuttu. Birdie bir anda avuç içlerinin terli olduğunu fark etti ve elini hızla geri çekti, bu sırada çocuğa bakıyordu. "Kardeşim Luis."

İspanyolca, "Fotoğrafta Kate Winslet'a benziyordu," dedi Luis, hayal kırıklığına uğramıştı. Ne yazık ki Birdie söylediğini anlamıştı.

Enrico özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi. "Aslında gerçek hali fotoğraftakinden daha güzel." Öyle görünüyordu ki Luis ikna olmamıştı.

Havaalanını terk ettiklerinde hava çoktan kararmıştı, hep beraber Meksika şehir merkezine indiler. Hava kuruydu, Birdie mümkün olduğunca Enrico'ya bakmaktan kaçınıyordu. Yüzüne, kollarına bakmak yerine manzarayı seyretmeyi tercih etti. Gördüklerinin gerçek olduğuna inanamıyordu. Tabii gerçek olduklarını elbette biliyordu, Meksika, çizgi filmlerdeki gibi değildi. Günbatımının son kalıntıları arka planı süslüyordu; pembe ufuk çizgisinin önünde duran uzaktaki ışıkları görebiliyordu. Birdie'nin nabzı aracın tekerleklerinin ritmine uyum sağladı. Şu an evden ne kadar uzakta olduğunun farkına yeni varıyordu.

Şehrin sınırına varıncaya kadar millerce gittiler. Enrico mutlulukla Birdie onlarlayken neler yapacaklarını, nerelere gideceklerini anlatıyor, okulundan bahsediyordu. Dediğine göre Meksika Bağımsız Üniversitesi İspanyolca konuşulan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üniversiteler arasında en iyi olanıydı. Luis arka koltukta uyuyakalmıştı ve Birdie, Enrico'nun elini tutmuş, camdan dışarıyı seyrediyordu. Her iki yanlarında garip şekilli tepecikler yol boyunca onlara eşlik etti. Birdie'nin sinirleri iyice gerilmişti

Yolculuğa başladıktan bir buçuk saat kadar sonra tuğladan bir girişe saptılar, burası bir banliyö yapılaşmasıydı. Yolun kenarında bir kaidenin üzerinde Azize Meryem heykeli duruyordu. Birdie yanından geçerken onu dikkatlice izledi. Heykeli geçince dağlara doğru yükselerek sıralanan geniş bahçeleriyle tek katlı evler belirdi. Poopie'yi burada hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı. Poopie hep aklına Bridgewater'daki evde şeftalilerle çevrelenmiş olarak ya da mutfaktaki ocağın çevresinde sağa sola koştururken geliyordu.

Enrico direksiyonu sağa doğru, beyaza boyalı ve tuğladan yapılmış küçük bir evin bahçesine doğru kırdı. Hep beraber arabadan indiklerinde Birdie kendisini Mars'a inmiş gibi hissetti. Küçük bir çocuk gelip valizini aldı ve eve taşımaya başladı. Ayakkabıları kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Birdie bir an çocuk bile tozla kaplıymış gibi hissetti, onu takip ederek eve doğru yürüdü.

Ev karanlıktı. Enrico fısıldayarak, "Uyuyorlar," dedi. "Bizimkiler her sabah saat altı olmadan önce uyanıyor."

Luis kaşlarını çatmıştı. "Benim odamda uyuyamaz," dedi İspanyolca.

"Dediğin her şeyi anlıyor," dedi Enrico. Birdie'ye dönerek İngilizce, "Her zaman kızlara kendi hayalindekinden daha sevimsiz olduklarını söyler," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Luis onu yumrukladı ve içeri doğru koşarak gözden kayboldu. Enrico, Birdie'yi mutfağa götürerek buzdolabından yeşil chili sosuyla ıslatılmış, uzunca dilimlenerek silindir şeklinde sarılmış peynirlerden çıkardı.

Daha sonra koltuğa oturdular ve fısıldaşarak o an akıllarına gelen her şey üzerine konuştular. Teksas, meyve bahçesi, hava durumu... Kendi planlarından bahsettiler, Enrico bahar tatilinde meyve bahçesindeki düzeltme çalışmalarına katılmayı çoktan planlamıştı. Nisan milyonlarca yıl uzaktaymış gibi geliyordu.

Şundan bundan konuştuktan ve konuşacak konu kalmadıktan sonra Birdie ikisinin de aslında ne hakkında düşündüğünü biliyordu. Konuşma yönünü sükûnete doğru çevirdiğinde söylemesi gereken şeyin vaktinin geldiğini anladı. Ama aralarında olan bitene sözü nasıl getireceğini bir türlü bulamıyordu. Olan bir şeyin bir daha olmaması gerektiğini söylemek kendisine çok zor geliyordu.

Bunun yerine, "Neden Meksika'da bir okula gitmek istiyorsun?" diye sordu Enrico'ya. Bunu ne için sorduğu belli oldu, ancak yine de iyi bir savuşturmaydı.

Enrico düşündü. "Bu çok eski bir üniversite ve benim için buraya kabul edilmek çok büyük bir fırsat," diyerek cevapladı. Gözlerini konsantre olmuş gibi kısarak bakıyor ve düşünceli görünüyordu. "Birçok başbakan, büyük yazarlar, ünlü biliminsanları hep bu üniversiteden yetişti. Aslında... politik bir okul bu ve böyle olmasını da seviyorum. Önemli bir okul ayrıca." Elini Birdie'nin eline vurarak, "Birdie ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dimi gittikçe daha Amerikalılaşmış gibi hissediyorum. Ama ben Meksikalı olarak kalmak istiyorum," dedi.

Birdie kendi geleceğinden hiçbir zaman bu kadar beklenti dolu olmamıştı. Diğer bir deyişle gelecekte kendisini bekleyen şeyler onları gelip alsın diye onu bekliyordu. Enrico hep ileriyi araştırıyor, geleceğe doğru hareket ediyordu. Bu ona, Enrico'dan sadece ne kadar hoşlandığını değil, ona ne kadar hayran olduğunu da hatırlattı.

Birkaç dakika sonra Luis'in odasının kapısını kapattığını ve yatağa girdiğini duyduklarında Enrico elini usulca kaburgalarına doğru indirdi ve boynuna yaklaştı. "Sen yokken boynunu düşündüm."

Birdie ayağa fırladı, yutkunarak, "Yorgunum," dedi ve abartılı bir şekilde esnedi. "Eşyalarım nerede?"

Enrico da ayağa kalktı, "Sen benim odamda kalıyorsun," dedi. Birdie bunu duyduğunda çok korkmuş görünüyor olmalıydı ki gülerek, "Bu kadar endişeli görünmene gerek yok, ben kanepede uyuyacağım," dedi.

Enrico valizi yatağa yerleştirdikten sonra bir süre kapıda dikildi. Birdie genelde onun ayaklarına baktı, çünkü geri kalan yerlerine baktığında garip şeyler hissediyordu. Ne olmuştu da bir anda bu kadar büyümüş görünüyordu? İyi geceler öpücüğü vermek için beline doğru uzandığında Birdie içgüdüsel olarak son anda uzaklaştı. Enrico'nun burnu böylece Birdie'nin alnıyla buluştu. İkisi de geri sıçradı, Enrico burnunu, Birdie de alnını tutuyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Bir günbatımı seyredi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

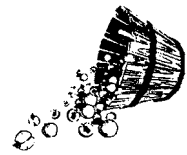
yormuş gibi kırmızının tüm tonlarının yüzüne vurduğunu hissediyordu. Refleks gibi bir hareketle elini onun omzuna dostça vurdu ve "İyi geceler" dedi. Enrico kapıyı çekerek kapattı, Birdie ahşap kapıya bakarak derin bir soluk alarak bıraktı.

Koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledikten sonra odaya göz attı. Yatağın hemen yanında duran kablosuz beyaz telefonu fark etmişti. Telefona doğru bakarak altdudağını ısırdı. Murphy'yi veya Leeda'yı aramak istiyordu. Ama bunun yerine onları görünmez amigo kızlar olarak odadaymış gibi düşlemeye karar verdi.

Ancak yatağa girip ışıkları kapatır kapatmaz Birdie'nin hayal ettiği arkadaşları odada değildi. Gözlerini kapadı ve tek görebildiği Enrico oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Altı



Birdie pencereden esen ılık ve kuru meltemle uyandı, güneşin oluşturduğu gölgeler yüzüne düşüyordu. Oturdu, derin bir nefes alıp çevresine bakındı. Pencerenin dışındaki dünya, soğuk havasıyla Poopie ve Honey Babe'in küllerinin havaya karıştığı kendi dünyasıyla bağdaştırılamazdı.

Çıplak ayaklarıyla evin girişine ve oturma odasına doğru yöneldi. Güneş ışığı yerde pas rengindeki halının üzerinde dikdörtgenler oluşturmuştu. Kapının dışındaki sesleri duyabiliyordu.

Birdie kapıyı açarak terasa çıktı. Hava kuru ve sıcaktı. Kuşların cıvıldadığını duyuyordu. Enrico dışarıda, yolun kenarında duruyor ve kardeşinin arabasını yıkıyordu. Üzerinde tişörtü yoktu; Birdie bunu görünce midesine hafif bir kramp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

girdi. Luis bir sepetin üzerine oturmuş, elinde yeşil bahçe hortumunu tutuyordu. Hortumun ağzını suyun içinde tuttuğu için suyun yüzeyinde kabarcıklar oluşuyordu. Yaptığı işle meşgul olan Enrico, Birdie'yi fark edememişti.

Çimenlikteki tahta iskemlelerin birinden Birdie'yi çağıran bir el belirdi. Bayan Fiol zarif, kahverengi, kısa kesilmiş saçları ve somon pembesi kısa paçalı pantolonuyla oturuyordu. Dudaklarını erik rengine boyamıştı. Oturduğu yerden kalkıp Birdie'yi kucaklayarak öptü. "En sonunda şu Birdie ile tanıştık," dedi Birdie'ye oturmasını işaret ederek.

Birdie sandalyeye utangaççça yerleşirken Enrico'ya göz attı. Enrico omzunun üzerinden gözlerini kısarak bakmış, sonra da ona gülümsemişti.

"Karanlıkken Meksika'yı nasıl buldun?"

"Güzel," dedi Birdie. "Çok sevimli."

"Aç mısın?"

Birdie kafasını salladı. Aç olamayacak kadar heyecanlıydı. "Pek değil."

Bir süre oturdular, Birdie bu sırada söyleyebileceği bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Gerçi Bayan Fiol durumdan rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Oğlum şu ana kadar sana buraya yerleşme planından söz etti mi?"

Birdie güldü.

"Gülme," dedi Bayan Fiol. "Eğer onu tanıyorsam bu planına dahil demektir. Her konuşmasında Birdie, Birdie, Birdie... siz birbirinize neler hissettiğinizi anlatmadan önceki yaz da böyle geçti." Birdie şok olmuştu. Beraber olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan önce Enrico'nun kendisini bu kadar düşündüğünü hiç fark etmemişti. Elbette annesinin bunlardan bahsettiğini duysa ürkebilirdi, ancak Birdie gerisini duymak için meraktan çatlıyordu.

"Senin bir kahraman olduğunu düşünüyor, Birdie."

Konuşma kolayca akıp gitti. Bayan Fiol bazen İngilizce, bazen İspanyolca konuşuyor ve Birdie'nin söylediklerini anlamasını umuyordu ki Birdie çoğunu anladı. Bayan Fiol oğlunu haklı olarak övmesinin ardından konuyu Meksika'da görülmesi gereken diğer yerlere, volkanlara, manastırlara ve sahillere, yapılması gereken gezilere getirdi. Birdie bu yerlerin çoğunu şimdiki ziyaretinde göremeyecekti, ancak gelecek sefere geldiğinde mutlaka görmesi gerekiyordu. Görmesi gereken köy ve kasabalar vardı, bunların her birinin kendine has farkları bulunuyordu. Bayan Fiol bunları bahsedebildiği kadarıyla anlatmaya çalışıyordu. Birdie gözlerinin araca doğru yönelmesine izin verdiğinde kendini Enrico'nun kaslı sırtındaki küçük kımıldanışları izlerken buluverdi ve derhal başını başka bir yöne doğru çevirdi. Birdie'nin gelecekte okuyacağı okul hakkında ve şeftali bahçesi hakkında konuştular. Bayan Fiol çiftlikte neler yetiştirdiklerini ve Birdie'nin meyve yetiştiriciliği dışında gayelerini öğrenmek istiyordu. Birdie buna nasıl cevap vereceğini bulamadı. Gayeleri üzerine hiç düşünmemişti. Gerçekten de kafasında böyle bir düşünce bile hiç olmamıştı.

"Bitmiştir," dedi Enrico, şu an tepesinde dikiliyordu. Tişörtü sırtının şeklini almıştı. Eğilerek yüzünü tişörtünün

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ucuyla sildi, bu sırada mide kasları ortaya çıkmıştı, Birdie işte, o an ölmek istedi. Ellerini Birdie'nin ellerine uzattı, ancak Birdie alnını kaşıyormuş gibi yaparak ellerini uzaklaştırdı. Enrico olan biteni anlamış görünüyordu. Elleriyle boynundaki teri silerken, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

* * *

Sokaklarda salınarak gezinirken Birdie manzarayı seyrediyordu. Yuvarlak hatlı, kuru tepeler vardı. Küçücük evler yol boyunca düzgünce sıralanmıştı. Her şey inanılmaz derecede açımlanmıştı. Manzara öyle bir genişlik hissi veriyordu ki insan havada süzülüyormuş gibi hissediyordu.

Birdie bunu hemen sevdi.

Enrico elini iki kere tutmuş, ama Birdie elini ölü bir balık gibi onun eline bırakmış, bir süre sonra da geri çekmişti. Omuzlarının birbirine değmemesine özen gösteriyordu, ancak kaza sonucu olan her temasta koluna bir ateş yayılıyormuş gibi hissediyordu. İşaret dilinin yeteri kadar anlaşılır olmasını umuyordu.

Enrico bir yandan evleri işaret ederek komşularını anlatıyordu. Yanlarından geçen çiftle selamlaştı, sesi alçak ve yumuşacıktı. Arada sırada komşular veya beraber büyüdüğü çocuklarla arasında ortaya çıkan tartışmalardan bahsederken gülüyordu. Görünüşe göre Birdie'nin kendisi hakkındaki bu şeyleri öğrenmesini istiyordu, buna karşılık Birdie de dünyanın en değerli hediyeleri kendisine sunulmuş gibi hissediyordu. Sanki kraliyet ailesinden birini ziyarete gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buna rağmen bir yandan da içini bir kurt kemiriyordu. Kendisi kimdi? Bir çeşit arkadaş mıydı? Belki de günlük şov programlarında rastlanabilecek bir seks bağımlısıydı, ancak bu henüz ortaya çıkmamıştı. Yastığının hemen yanında uzanan Aziz Francis'i düşünmeye çalıştı. Aklını koruyabilmek için ona kuvvet vermesini istemiş, ona dua etmişti.

Böylece düşüncelere dalmışken kendini bir anda Enrico ile yeşil küçük bir evin önünde dururken buluverdi. Pencerelerden birinin arkasında bir figür hareket etmişti. "Bu Poopie'nin eski evi," dedi Enrico. Birdie dünyaya küt diye geri düştü.

Birdie evi seyretti. Çirkin bir evdi. Altmışlı yılların yeşiliyle karahindiba sarısı renklerindeydi. Küçük ve sadeydi.

"Güzel görünüyor."

"Kardeşi bu evde yaşıyor."

"Ya!" Birdie bir şeyler hissedebilmek için bekledi. Belki bu evin kendi dünyasından Poopie'ye daha yakın olduğuna dair bir kıskançlık. Ancak buna inanamıyordu. Kalbi ona Poopie'nin burada yaşamış olamayacağını söylüyordu. Belki çizgi film Poopie yaşayabilirdi, ama gerçek olan Poopie asla. Gerçek Poopie, Darlingtonların meyve bahçesine aitti ve Birdie bundan başka hiçbir şey hissedemiyordu.

"Bence..." diye söze başladı Enrico, alnı kırışmıştı. "Ev, ardında bırakabildiğin sürece her zaman güzeldir. Çirkin olsa bile."

Birdie kafasını salladı. "Onun burada yaşadığını hayal edemiyorum."

Enrico ellerini Birdie'nin belinin etrafına doladı, ancak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie gerildi. Enrico hemen ellerini geri çekti. "Özür dilerim."

Özür dilerim sözcüğü Birdie'nin kalbine, en derinlere kadar gömüldü. Ona doğru döndü. Enrico kahverengi gözlerini çalıların üzerindeki bir şeye dikmişti, kafası karışmış ve incinmiş görünüyordu. Ağzını bir açıklama yapabilmek için açtı. Ama bu yüksek bir yerden atlamaya çok benziyordu. Uçurumun tam köşesine kadar gelmiş duruyor, ama bir adım daha atamıyordu.

Enrico üzerindeki bol kesimli beyaz keten bluzunun alt kısmını hafifçe çekiştirdi. "Gel benimle."

Yeni yıl tatilinin kalan günlerini içerek, yemek yiyerek, bahçelerinde oturarak geçiren insanların yanından geçip mahallenin sınırına kadar yürüdüler. Bazı evlerin kapıları açıktı ve içerideki konuşma, gülme ve yemek yeme sesleri dışarıya kadar ulaşıyordu. Kaktüslerin, jakarandaların ve Birdie'nin tanıyamadığı bitkilerin yanından geçtiler. Nihayet yol evlerden uzağa doğru kıvrıldı ve dün gece geçtikleri kasaba girişine doğru yönelmeye başladı.

Beyaz kaide, kalın bir tabaka kum, beyaz toz ve kirle kaplanmıştı, yarattığı yansıma Birdie'ye kendi evinin beyaz tozlu yollarını anımsattı. Havada şeftalilerin kokusu yoktu, bunun yerine zeminden fışkıran bodur çalılıkların kokusu vardı.

Yolun her iki yanında uzanan parmaklıkların yanına geldiler. Enrico onu Meryem Ana heykeline doğru çevirdi. Birdie, Azize Meryem'in yüz hatlarını, ileri doğru uzattığı avuçlarını inceledi. Kolları sanki hoş geldin diyor veya af di-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemek için yalvarıyor gibiydi; taştan cildi düzgünce yontulmuş ve kusursuzdu.

"İşte, Guadalupe bakiresi," dedi Enrico.

"Çok güzel," diyerek yanıtladı Birdie; biraz sessizleşmiş, biraz da ürkmüştü. Azize Meryem ise aynı şekilde duruyordu hâlâ.

"İşte, burada." Enrico eliyle beton kaideyi işaret ediyordu. Kaide, taşıdığı heykel kadar kusursuz değildi, zamanla yıpranmıştı. Görünüşe göre beton yeni döküldüğünde bazı çocuklar kurumadan önce isimlerini parmaklarıyla betona yazmışlardı. Birdie gülümsedi.

"Gördün mü?" diye sordu Enrico.

Birdie bir çocuk gibi daha yakına sokularak baktı.

Poopie Pedraza 1969

Birdie'nin midesi büzüldü. Şu an içinden eve, Poopie'nin kardeşine, Meksika'ya karşı çirkin ve kızgın bir ateşin yükseldiğini hissediyordu. Bir anda her şey kendisine anlam ifade etmeye başladı. Kazınmış harfler, yani Poopie tarafından kazınmış harfler, onu buraya hiçbir evin bağlayamayacağı şekilde bağlıyordu. Kendisini buradaki betona bir kanıt olarak kazımıştı. Artık Poopie hiçbir şekilde Birdie'ye ait değildi.

"Bence çok komik," dedi Enrico. "Bunu ilk gördüğümde senin de bir zamanlar küçük bir kız olduğunu düşündürttü. Adını buraya Poopie yerine yazdığını hayal ettim, sanki sen burada yaşamışsın gibi."

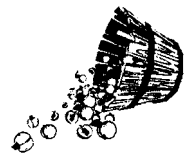
Birdie ona baktı. Hâlâ anlayamıyordu, ama bir yandan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da anlamıştı. Enrico ona doğru uzandı ve o sırada ona duyduğu özlemle nefesi kesildi. Ancak son anda kendini geri çekti. Enrico bir anda hareketini yarıda kesti ve sanki bir şey söyleyecekmiş ya da bir şey almak üzereymiş gibi ona baktı. "Eğer izin verirsen," dedi Birdie, "eve yalnız dönmek istiyorum." Söylediği şeyin sadece onu daha kötü hissettireceğini biliyordu, ama buna ihtiyacı vardı. Aceleyle sözlerine şunları ekledi. "Birkaç dakika da olsa yalnız kalmam gerekiyor." Enrico son söylediklerini de dikkatle dinledi, başını eğerek, "Elbette," dedi.

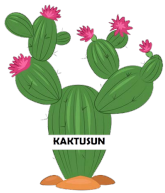
Birdie onun gidişini, beyaz bluzunu ve haki pantolonunu, geliş yolundan nazikçe yürüyüşünü uzun uzun izledi. Görünüşe göre çıktığı yolculuğun ellerinin arasından kayıp gitmesi gibi Enrico da ellerinin arasından kayıp gidiyordu. Azize Meryem heykelinin yanına çöktü ve ayaklarını beyaz tozlara buladı. Yerdeki toz astronotların ayda çektirdikleri fotoğraflarda görülen toza benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Birçok tarih kitabına göre Meksika 1521 yılında keşfedilmiştir ve şehir merkezi, Cortez ve adamları tarafından görülen bir kartalın bir yılanı yakalayıp yediği yerde kurulmuştur. Bir kartalın neden yılanı yediği sorulacak olursa, bu Tanrı'nın gönderdiği bir işaret olarak yorumlanmakta ve kayıtların çoğunda bu bilgi bulunmamaktadır. Aslında kartalın aç kalmış yarasalar tarafından oralara kadar kovalandığı da kayıtlarda hiç yer almamış, tahmin bile edilememiştir. Bu arada sözün yeri gelmişken, o günden itibaren Meksika en güzel günlerinde arnavutbiberi ve tarçın gibi kokmaktadır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Yirmi Yedi



Leeda kapıyı açtığında Murphy'nin ağzından çıkan ilk şey bunun bir Yeni Yıl mucizesi olduğuydu. Kulaklarını örtmek amacıyla iki yanı kanatlı yumuşacık yeşil beresi, sahte kürk paltosu ve yünlü büyük parmaksız eldivenleriyle kocaman tanelerle yağan karların ortasında neşeli bir hipster gibi duruyordu. Murphy bir avucunu uzatarak açtı, elinde bir kartopu duruyordu. "Sana bir şey getirdim."

Leeda kapının önüne doğru şaşırarak eğildi. Şüpheyle kartopuna bakarak, "Umm… Sağ ol kalsın," dedi.

Murphy'nin gülümsemesi tereddütle kayboldu. Önerisine baktı, ardından onu verandaya bıraktı ve Leeda'nın yanından geçerek içeri girdi. Merdivenleri çıkarken omzunun üzerinden arkasına bakarak, "Yeni yılda eğlenmek için dışarı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çıkacağız," dedi. Leeda tam arkasında, onu huzursuzca takip ediyordu.

Murphy tuvaleti gözden geçirerek Leeda'nın odasına yöneldi ve yanıt almayı beklemeksizin havadan sudan söz etmeye başladı. Görünüşe göre annesi Ganax'ta yeni kız arkadaşlar edinmişti ve yılbaşında hep beraber eğlenmeye çıkıyorlardı. Anthill Acress park alanındaki bir treyler yanmış ve görevli itfaiye erlerinden biri Murphy'nin telefon numarasını sormuştu. Mertie Koyu'nda bir fok balığını yüzerken gördüğüne yemin ediyordu. Havadaki elektrik neredeyse cızırdayacak boyuta ulaşırken Murphy bunu görmezden gelmeye çalışıyor, Leeda'ysa onun bu denemelerine izin veriyordu. Sonunda kırmızı kadife bir bereyi eline alarak, "Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

Leeda tek kalçası üzerine yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Aldığın hiçbir şeyi geri getirmiyorsun," dedi.

Birdie eğer orada olsaydı araya girer, ortamı yumuşatırdı. Murphy'ye alması için kendi eşyalarından bazılarını önerirdi. Ama Murphy ne Birdie'ye ne de Leeda'ya benziyordu. "Tamam, o halde, bunlarla gidiyorum," diyerek üzerinden dökülen komik giysilerini işaret etti. "Ve sen de benimle geliyorsun."

Leeda ona bakakaldı. Bozulmuştu. Özellikle de istek gibi görünmeyen daveti geri çevirmek istiyordu, ancak günlerce odasında kalmaktan da sıkılmıştı. Kapalı alan korkusu vardı. Bir süre Murphy'ye baktı. Tabii hiçbir anlam atfetmemişti. Zaten bir anlam ifade etmesi de gerekmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendini beyaz şarap eşliğinde DVD izlerken hayal edebiliyordu. Dina Marie'yi veya arkadaşı Alicia'yı ya da okul arkadaşlarından herhangi birini arayıp ne yaptıklarını öğrenebilirdi. Kapıdan dışarı çıkarken Murphy'yi neden takip ettiğini bilmiyordu. Sanki daha başlarken bile o akşam evden dışarı çıkmamayı dilemiş olacağınız gecelerden biri gibiydi.

Walter onları Cawley Smith Oteli'nin dışında bıraktı. Dışarı atlayıp ona teşekkür ettiler, bu sırada saçlarına lapa lapa karlar yağıyordu. Ayrıca saat kaç olursa olsun, eve dönerken ihtiyaçları olursa kendisini arayacaklarına dair onlardan söz aldı. Murphy onun bu aralar kahvaltıda ne yeyip de bu denli havalı göründüğünü merak ediyordu.

Anacaddede sokak lambalarına asılı olan hoparlörlerden yılbaşı müziği yayını yapılıyordu. Murphy karların içinde müziğe uyarak küçük bir şimi dansı yaptı; bir yandan da kendisine eşlik etmeye hiç de niyetli görünmeyen Leeda'ya bakıyordu. Ancak Murphy umursamadı. Leeda kıçını hiçbir şey yapmak için kımıldatmasa bile, geceyi muhteşem bir şekilde geçirmeye kararlıydı. Murphy baştan çıkaramayacağı bir insanla hiç karşılaşmamıştı. Leeda'ya sinir oluyor, yaptığı şeylerden incinebiliyordu, ama bunların hepsinden fazla Leeda'yı özlüyordu. Yeni yıl gecesiydi ve insanın kıçını kaldırıp eğlenmeye gitmesi için daha iyi bir gün yoktu. Ve kendi kıçı için konuşmak gerekirse, bunu yapmaya zaten hazırdı.

Otelin giriş kapısının üzerindeki kar tanesi şeklindeki aydınlatma düzenlemesi buzla kaplanmıştı. Buzdan damlayan su damlalarından biri Murphy'nin saçına düştü, bukle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerinden süzülerek tenine değdi ve titremesine neden oldu. Aceleyle içeri girdiler.

Cawley-Smithlerin otelindeki parti yeni yılda tüm kasabada düzenlenen tek partiydi. Geçen yıl Murphy ve arkadaşları bu partiye katılmak yerine, Macon'a kadar gitmeye karar vermişler, Murphy tüm geceyi orkestranın solistiyle dans ederek geçirmişti.

Parti salonu alt katta, bir çeşit bodrum gibi olan bir yerdeydi. İçeride tavan boydan boya parlayıp sönen ışıklarla donatılmıştı ve bu aydınlatma insanları olduğundan daha düzgünmüş gibi gösteriyordu. Murphy sahte kimlik kartını göstererek ortama uyum sağlamak için kendine bir Manhattan, Leeda'ya da sert bir viski ısmarladı. Sonra da içkileri duble yaptırmaya karar verdi.

Murphy, Leeda'nın içkisini eline tutuşturarak onu dans pistine doğru çekti. Bir süre yalnız başına dans etmekte olan Janine'i seyrettiler, iyice kafayı bulmuş, küçük daireler çizerek pistin ortasında dönüyordu. Janine eskiden beri Dunkin Donuts'da çalışan yaşlı bir kadındı ve kahvesini hep Murphy'ye yaptırıyordu. Leeda hızla içkisini yudumladı ve kısa bir süre sonra gerginliğini atarak pistte sallanmaya başladı. Kollarını sallamaya ve Murphy'nin yaptığı her şeye gülmeye başlaması fazla uzun sürmedi. Planının kusursuzca işlemesinin yanı sıra, takdirlerini sunan izleyici kitlesi kadar Murphy'yi hoşnut edecek bir şey yoktu. Yarım saatten uzun bir süre dans ettiler, enerjilerini birer havai fişek gibi saçtılar, daha fazla terlediler ve mutlu oldular. Barın ardında bir Amerikan bay-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rağı asılı duruyordu. Murphy koşarak kendini bayrağa sardı ve gözlerini pörtleterek Rocky'yi taklit etti.

Leeda o kadar şiddetli güldü ki dizlerine kadar eğilerek iki büklüm oldu.

"Adrian!" diye bağırdı Murphy.

Leeda daha çok güldü. "Adrian!"

Murphy bayrağa daha çok sarınmak için arkasını döndü ve tekrar geri döndüğünde Leeda'nın gülümsemesinin uçup gittiğini ve kapıya bakmakta olduğunu gördü. Murphy bakışı takip etti. Başını çevirdikten kısa bir süre sonra Rex görüş alanına girdi. Barın sonunda ayakta duruyor ve bayrağa sarılı Murphy'yi seyrediyordu. Yanındaki Dina Marie'yle nereyse kenetlenecek kadar yakın duruyorlardı ve el ele tutuşmuşlardı.

Murphy dondu, onların ellerini izledi ve işin kötüsü sadece Murphy onları değil, onlar da Murphy'yi izliyordu. Amerikan bayrağına sarılı bir halde görmüştü. İçinde bir mayın patlamış gibi hissetti. Rex ona bakıyordu, o da Rex'e.

Rex'in ona şaşkınlıkla mı, yoksa acımayla mı baktığını söyleyebilmek zordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Sekiz



Enrico, Birdie'yi elektrikle aydınlatılmış caddelere bıraktı, rengârenk kalabalığın arasında bir yüzücü gibi hareket ediyordu. Birdie etrafındaki velveleye, renklere, biçimlere, hemen her şeye ağzı açık kalakalmıştı. Diego Rivera ve Frida Kahlo'nun yaşadığı evi gördü. Özenle tasarlanmış Zocalo çevresinde yeni yıl sebebiyle kalabalık bir çember oluşturmuş, gürültü yapıyor, bağırıyor, gülüyordu. Birdie kendisini bir şehir faresi gibi hissetti. İnsanlara çarpıyor, Enrico ile kendisinin kalabalık yüzünden her ayrılışında sinirleniyordu. Kendisini tamamen yersiz hissetti, ama bunu bir yandan da olan bitenin tadını çıkardığı için pek umursamıyordu.

Birkaç dakikada bir her seferinde daha önce hayal dahi edemeyeceği yeni bir şey görüyordu; şaşılacak derecede güzel yapılar, hayal edemeyeceği türde her çeşit insan, yeşil ve sarı sıvılarda yüzen yiyecekler ve sanat her yerdeydi. O öğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leden sonra saat üçten beri haftalarca üzerinde düşünmeye yetecek kadar çok şey gördüğünü hissetti; dünya onun düşlediğinden bambaşka bir yerdi. Birdie dünyayı hep güvenli koltuğundan görmüştü ve bu gördüğü şey de dünyanın durağan bir parçasıydı. Ama Mexico City'de her şey hareket ediyordu.

Yürürken Birdie ellerini iki yanında saklıyordu. Ama Enrico'nun şehri bir yandan anlatması, yüksek sesle gördükleri hakkında ve Birdie hakkında sorular sorması, görüp de kavrayamadıkları hakkında konuşması Birdie'yi şaşırtıyor ve heyecanlandırıyordu. Onun kusursuz güzellikteki beyninin yanında olmak karşı konulamaz bir mutluluk kaynağıydı. Bütün bir gün kendisi için çok büyük olan şeylerin arasına düşmüş gibi hissetti. Ama Enrico'ya dokunabilmekten kaçınmasına rağmen onun yanı başındayken bunu yapmak için çok büyük bir arzu duyuyordu.

Saat dokuzu biraz geçince eski bir restorana oturdular. Çok güzel yeşil yer döşemesi, bir patika yol gibi tam ortasından aşınmıştı. Birdie tavukla kombine edilmiş mole poblano yedi. Kurutulmuş chili, fındık, çekirdekler, çeşitli baharatlar ve kakao ile hazırlanmış koyu bir sosla servis edilen muhteşem yemek onu neredeyse yere serecekti. Enrico'nun üniversitesine yürüdüler; o da Birdie'nin hayal sınırlarının dışındaydı. En sonunda çimenlere yığıldılar ve sadece konuştular. Zaman zaman Enrico, Birdie'nin koluna ya da dizine doğru uzanıyor gibi oldu, ancak daha sonra bunu yapmamasının daha doğru olacağını düşünerek geri çekildi. Bir süre birkaç tane yıldız şehrin üzerindeki pusun üzerinde kendini gösterdi. Ardından atmosfer tarafından pembe ve mor karışımı bir renk alan büyük yu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

varlak bulutlar üzerlerine doğru süzüldü.

"Umarım havai fişek gösterisini engellemez," dedi Birdie.

Enrico omuz silkti. "Göreceğiz."

Tekrar yürümeye başladıklarında hava iyice çiselemeye başlamıştı. Enrico onu gösteriyi en iyi seyredebileceği tepelerden birine götüreceğini söyledi. Beraberce Chapultepec adıyla bilinen tepelik bir bölgeye doğru yürürken gök yarılmışçasına yağmur başladı.

Birdie sweatshirtün başlığını örttü ve gökyüzüne baktı, o sırada gözüne koca bir yağmur damlası düştü. Enrico uzanarak elini tuttu ve onu önüne katarak koşmaya başladı. Ayakları döşemenin üzerindeki suları sıçratarak ses çıkarıyordu. Birdie'yi duvardaki bir boşluğa doğru yönlendirdi. Kendilerini karanlık ve serin bir tünelin içinde buluverdiler. Tünelin yüksekliği boylarından sadece biraz fazlaydı. Sırtlarını eğimli duvara yaslayarak yan yana oturdular. Nefessiz kalmışlardı.

Yağmur yağdı ve yağdı. Dakikalar dakikaları izledi ve yağmur dışarı çıkmalarına izin vermedi. Birdie Meksika'da böylesi şiddetli yağmurların ne kadar sürebileceğini düşündü. Birdie, Enrico'nun nefes alıp verişini duyabiliyor, yalnız kaldıkları için gergin hissediyordu.

"Burada uyumak zorunda kalacağız," dedi Enrico. Birdie yüzünü ona doğru çevirdi, ürkmüştü, ama Enrico gülüyordu.

"Şaka yapıyorum Birdie."

"Oh," dedi yutkunarak. Enrico'yu inceliyordu. Tamamen ıslanmıştı ve daha da güzel görünüyordu. Siyah saçlarından sular şakaklarına damlıyor ve yüzünün her iki yanından aşağı doğru süzülüyordu. Damlalardan birisi gözünün

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kenarında toplanmıştı ve gözyaşı gibi duruyordu. Birdie bir refleksle uzandı ve o damlayı öptü.

Bir düğmeye basılmış gibiydi. Enrico bir anda iki şey birden yapmıştı; ellerini kibarca Birdie'nin beline koymuş, ancak dudaklarını hızla ve bastırarak öpmüştü. Vücudunun geri kalanı sanki hızla harekete geçmek istiyor, ancak elleri kendisini zapt ediyormuş gibi görünüyordu. Bir an sonrasında Birdie sırtını yeniden duvara yaslamıştı, ancak Enrico hızla önüne geçti, onu sanki ellerinden uçup gidebilecek bir kelebekmiş gibi korkarak tutuyordu. Birdie'nin boğazı kurudu ve tüm vücudu çözüldü, ardından, aynı hızda bir anda katılaştı. Refleksle yana çekilerek öpücükten kurtuldu ve Enrico boş yere öne doğru eğilmiş oldu.

"Umm," dedi, boğazını, ellerini, göğsünü alevler sarmış gibi hissediyordu. "Ben..." söylemek istemiyordu, hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Dönerek ayağa kalktı ve yağmurun içine doğru yürümeye başladı. Yürüyüşü sanki yağan yağmurla aynı tempodaydı.

"Birdie?"

Hemen arkasından Enrico'nun da tünelin içinden çıktığını duyabiliyordu. "Birdie, ne yaptım ki?" Sağa saptı ve aynı anda bunu yaptığına pişman oldu, çünkü bu yol doğrudan tepeye çıkan yoldu. Ancak geri dönmek için de çok geç kalmıştı artık, kocaman adımlarla tüm gücüyle yürümeye başlamıştı şimdi. "Birdie?"

Birden ayağına yumuşak ve sıcak bir şeyin çarptığını hissetti. Ne olduğunu görmek için baktı. Ayağına çarpan şey bir tavuktu ve beyaz giyinmiş restoran çalışanları şu an ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru koşuyordu. Birdie, bir an için de olsa, sonunda hayal ettiği çizgi film Meksikası'nın içine düştüğünü hissetti, üstelik bir de İsveçli şef aşçı vardı.

Tavuk, Birdie'nin arkasında duruyor ve kafasını aşağı yukarı uzatıp gelenlere bakıyordu. Nasıl olduysa Birdie kendisini sanki tavuğun koruyucusu gibi hissetti. Beyazlar giyinmiş adam Birdie'nin gözlerine baktı, ardından ağırbaşlılıkla ve nazikçe yaklaştı. Beceriklice etrafından dolaşarak tavuğa doğru atıldı ve kısacık bir kargaşadan sonra kollarında tavuğu kıskıvrak yakalamış olarak belirdi.

Bir an Birdie ile bakıştılar. Adam özür dilercesine gülümsedi. "Lo siento."

Birdie tavuğa baktı, sersemlemişti. "Pişirilecek mi?" diye sordu. "Comida?"

Adam başını eğdi.

Ve Birdie bir anda, nedenini hiç bilmediği halde ağlamaya başladı. Adam ona bakıyordu, donmuştu ve şimdi tavuğu tek koluyla tutuyordu.

Şlap şlap şlap. Enrico onlara doğru koşarak gelmişti, Birdie ona bakamadığından, yanına geldiğini gözucuyla görebildi. "Puedo comprarlo?" diye sordu Enrico.

Şef şaşırmış görünüyor ve elindeki tavuğa bakıyordu. "Desea comprar este polo?"

"Bu tavuğu satın almak ister misin?"

Şimdi Birdie de Enrico'ya aklını kaçırmış birine bakar gibi bakıyordu. Adam ve Enrico bir süre, arroz con polo gibi bir şeyler hakkında İspanyolca konuştular. Şef diğerlerini ikna edeceğini söyledi ve omuz silkti. Birkaç dakika sonra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elinde makbuzlarla gidiyordu ve Enrico tavuğu tutmuş, Birdie'ye bakıyordu.

Yağmur hâlâ yağıyor, koca damlaların dövdüğü bir göletin ortasında Enrico duruyordu. "Birdie özür dilerim, her ne yaptıysam özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun ki?"

"Sana kötü vakit geçirttiğim için özür dilerim. Benim hakkımda eskiden hissettiğin gibi hissetmen de gerekmez."

"Çok iyi vakit geçiriyorum," dedi soluksuzca. Burnunu çekiyordu. Kolunu kaldırarak yüzüne götürdü, gözyaşlarını sildi. "Sadece... yapmak istemiyorum. O şeyi..."

Enrico bir süre Birdie'ye baktı, ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışıyordu. "Öpücük mü?" diye sordu.

"Değil. Onu işte onu." Bunları tavuğa söylemişti, sonra gözlerini Enrico'ya kaldırabildi.

Enrico içten ve derinden bir bakışla Birdie'ye baktı, yüz çizgilerine bahsedilen şeyi anladığının izleri eklenmişti. "Peki, bunu artık benim doğru kişi olmadığımı düşündüğün için mi yapmak istemiyorsun?"

Birdie ayağını yere vurdu. "Hayır, yani evet. Oh, demek istediğim, sebep o değil."

Enrico başını eğdi, alnı kırışmıştı. "Birdie, sadece mutlu olmanı istiyorum. Nasıl olmasını istersen öyle olsun, benim için sorun olmaz."

Birdie yumuşadı. Enrico küçük bir adım yaklaştı. İlk kez de olsa, gerçekten tepeden tırnağa batmıştı. "Bir tavuk tutuyorsun," dedi Birdie.

Enrico tavuğa baktı. "Seni ağlarken gördüm ve..." Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anda ne kadar eğlenceli biri olduğu yine ortaya çıkmıştı, çünkü sırıtıyordu. "Evet. Ve şimdi de bir tavuğum var."

Birdie kahkahayı bastı, Enrico da ona katıldı. Tavuğu kolunun altına sıkıştırmıştı. Sonunda Birdie tüm gerginliğini atıp rahatladığında Enrico'nun boşta duran elini tuttu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı yanında durarak. "Sorun değil Birdie. Hem de hiç."

Beraberce içgüdüsel olarak sağa doğru döndüler ve tepenin geri kalanını yürüdüler. Yağmur şehre çöken sisi yıkıyordu. Dağların gerisinde, ufuk çizgisinin ötesindeki düzgün siyah bir şerit üzerlerine doğru süzülmekteydi. Yağmurun parıltısı altında bütün binalar, sisle çevrelenmiş birer gölgeden ibaretti. Kuvvetli bir patlama oldu ve ilk fişek beyaz parlak bir ışık saçarak gökyüzüne doğru süzüldü.

Bir an için Birdie kendisini şehir faresi gibi hissetmedi. Kendini şeftali bahçesine değil, o an oturup olan biteni izlediği yere kök salmış gibi hissetti.

O gece eve vardıktan uzunca bir süre sonra uyumadan yatağına uzandı. Huzursuzdu. Sonunda yatak odasının kapısını açtı ve dışarı çıkarak arkasından kapadı. Kalbi güm güm atıyordu. Kanepeye doğru yöneldi ve Enrico'nun kollarını el yordamıyla buldu. Enrico heyecanlanarak kımıldandı, karanlık da olsa Enrico'nun onun gölgesine doğru baktığını hissedebiliyordu. Hiçbir söz söylemeden koltuğun arka tarafına doğru kayarak Birdie için yer açtı. Birdie emekleyerek battaniyelerin altına sızdı ve ona yaslandı. Birde kendisini anlayamamış olsa da Enrico'nun bir şekilde onu anlayabilmiş olmasını istiyordu. Belki de sadece dokunarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dokuz



Leeda, Murphy'yi elleriyle dışarıdaki kaldırıma çıkardığı sırada kolunu Noel şarkıları söyleyen Murphy'ye kenetlemişti ve onunla fiziksel teması kaybetmek istemiyordu. Kızgın olduğunda Murphy'yi sabit tutmak pek kolay değildi.

Kar yağışı durmuştu, ama yerde kalın bir tabaka kar tutmuştu. Pata küte anacadde boyunca parka doğru yürüdüler, böylece kendilerini meyve bahçesine ulaştıracak yola çıkabileceklerdi. Hava yumuşacık ve durgundu.

Eve yürümek yaklaşık bir saatlerini aldı. Bütün bir Bridgewater hemen griye dönüştüğü halde, sürüş yolu boyunca yürürlerken şeftali bahçesi tertemiz ve bembeyaz görünüyordu.

"Kar yağdıktan sonra hava sence de ısınmadı mı?" diye sordu Murphy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben donuyorum," dedi Leeda. Belli belirsiz başı dönüyordu.

"Hemen içeri girmeyelim," dedi Murphy başını kaldırıp eve doğru bakarak. İki eliyle Leeda'nın bir elini tutuyordu ve Leeda'ya ışıltılı gözlerle bakıyordu. Üzüntüsüyle ışıl ışıl ve capcanlıydı.

Leeda daha önce onu bu kadar canlı gördüğüne emin değildi. Ama böyle görünmesine rağmen, Murphy'nin sağlıklı olmadığını da bir yandan hissediyordu. Eğer bu kadar içmiş olmasaydı içeri girmek için ısrar edebilirdi. Ama o an kendini hayır diyebilmek için çok bitkin ve gardı düşmüş hissediyordu. "Ne yapmak istiyorsun peki?"

"Hadi, gidip gölün buz tutup tutmadığına bakalım."

Oraya kadar gidemediler. Murphy ve Leeda sallanarak şeftali ağacı sıralarının arasında kendi ayak izlerini seyrederek yürüdüler. Pekan Koruluğu'na saparak turu bitirdiler.

Murphy, Leeda'nın kolunu gevşekçe salladı ve oturdu. Ardından kendisini geriye bırakarak puf diye karların arsına düştü.

"Karların erime ihtimaline karşı Birdie'ye, geri geldiğinde görmesi için kardan melek yapmam lazım."

Leeda'nın bunu neden yapmak istediğini sorması gerekmiyordu. Kesinlikle anlamlı bir şey olacaktı. "Şimdiye kadar hiç yapmadım," dedi.

"Ustanı seyret." Murphy kollarını başının üzerinde yelpaze şeklinde açtı ve bacaklarını iki yana doğru ayırdı. Ardından dikkatlice ayağa kalktı. Leeda onu taklit etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi bir kere de Birdie için."

Leeda karda bıraktığı izlerin üzerinde yatarken Murphy yeni bir yere geçti ve uzanarak aynı hareketleri tekrarladı. Kollarını ve bacaklarını yeniden yelpaze şeklinde açıp kapadı, durmadan bu hareketi tekrarlıyordu ve bu sefer çok uzun sürmüştü. Bir süre sonra tamamen durduğunda gökyüzüne bakıyordu.

Leeda da hareket etmeyi bıraktı. Sessizliği dinlediler. Bu an Leeda'nın hatırlayabildiği en sessiz an olacaktı. Kafasını çevirdiğinde Murphy'nin gözlerinden yaşlar boşaldığını gördü. Murphy'nin bu kadar sessiz ağlayabildiğini görmek şok ediciydi.

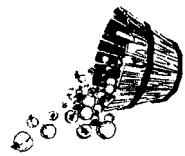
Hiçbir şey söylemedi. Murphy'nin elini bile tutmadı. Görmemiş gibi yaptı ve başını yeniden karanlığa doğru çevirdi. Birinin onlara doğru yürümekte olduğunu, ayak seslerini duymadan önce zeminden gelen ufak titreşimleri hissedince anladı. O ve Murphy yerlerinde doğrularak birer sincap gibi etraflarına bakmaya başladılar.

Yaklaşan siluet elinde bir fener tutuyor ve sağa sola doğru sallıyordu.

"Walter Amca?"

Fener onlara doğru çevrildi ve bir anda ışıktan hiçbir şey göremez oldular. Leeda ellerini yüzüne siper edip ayağa kalkarken ışık yaklaştı ve genişledi. Walter Amcası feneri yere doğru tutup elini Leeda'nın omzuna koydu. "Leeda, tatlım, baban telefonda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

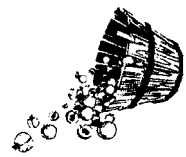


1912 yılında Divine Grace of the Holy Redeemer üyesi olan on yedi kişi Smoaky Gölü'nde vaftiz edilmişti. Bunlardan on altısı kendi kaderini bulmak için kasabayı terk etti, beşi misyoner olarak, yedi tanesi maden işçisi olarak, iki tanesi hiçbir iş tutmadan aylak gezerek, birisi de kasaba şölenlerini dolaşan laternacı olarak. Her biri ölmeden bir gün öncesinde havanın şeftali koktuğuna yemin ediyordu.

On yedincileri Bridgewater'da kaldı ve bir zenginle evlendi. İlk minyatür midillisini yirmi iki yaşında kurtardı. O yıl aynı zamanda ilk dev yarasayı satın aldığı yıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz



Büyükannesi Eugenie beyaz eldiveniyle sarmalanmış yumruğuyla öteki dünyada olsa bile hâlâ dünyaya hükmediyordu; kendi cenazesini tüm ayrıntılarıyla yönetmişti. Tabutu yerin altına gönderilirken en favori şarkısı olan *Blue Hawaii* çalıyordu. Minyatür midilliler tam zamanında törene getirilmişlerdi ve tören sırasında ayakta bekleyerek son görevlerini yerine getiriyorlardı.

İkinci sırada, Leeda'nın hemen arkasında Murphy sağduyulu davranmaya gayret etmesine rağmen, hayat doluydu, hatta bunu etrafına saçıyor ve dikkat çekiyordu. Bukleli saçları capcanlı bir şekilde etrafında savrulmak için ısrarcıydı. Cenazeyi seyretti ve tören bittiğinde, insanlar baş sağlığı dilemek için hareketlenmeye başladığında kendini asice hayat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolu hissetti. Soğuk kulaklarını ısırıyordu.

Meksika'da kahverengi bir tene sahip olan Birdie, Leeda'nın sol tarafında yerini aldı. O ve Murphy soğuk taştan yapılmış aslanlar gibi biraz ötesinde bekleyip onu koruyorlardı. Ancak Murphy onu neye karşı koruduklarını bilmiyordu, tek bildiği Leeda'nın el sıkışıp kucaklaşırken ve taziyeleri kabul ederken korunmaya ihtiyacı varmış gibi görünmesiydi. Teni her zamankinden daha soluktu, o kadar ki şakaklarındaki ince damarlar görünür olmuştu. Hem Cawley-Smithlerden hem de Murphy ve Leeda'dan uzak bir sandalyeye oturmuştu ve her iki gruba da dahil değilmiş gibi görünüyordu. Belli sebeplerden dolayı Murphy bir "V" harfi gibi uçan kaz sürülerini düşündü ve Birdie ile birlikte V harfinin gerisinde yalnız başına uçuyormuş gibi hissetti. Leeda'dan onları yakına çağıracak bir işaret göndermesini bekliyordu, ama o işaret hiç gelmedi.

Lucretia en ön sırada duruyordu ve saçının tek bir teline varana dek kusursuz görünüyordu. Taziyeleri kabul ederken parlak dudakları bir kere bile seğirmemişti. İnsanlar ona tam sarılacakken, o en kritik anda sanki bir görünmez bir güce çarpıyorlar ve sarılmaktan vazgeçip bunun yerine ellerini uzatıyorlardı.

Murphy karşısındaki sırada, çaprazında oturmakta olan Rex'i görmezden gelmeye çalıştı. Ağırbaşlı ve odaklanmış gibi görünmek için uğraştı ve canlı görünmemeye, sanki çok derinden yaralanmamış gibi davranmaya gayret etti. Elinde olmadan ona her baktığında, onun gözlerini kendine çevril-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş olarak buluyordu. Rex gergin görünüyor, ellerini huzursuzca önündeki sandalyenin üzerinde gezdiriyordu. Bu hiç Rex'in tarzı değildi. Murphy onu bu kadar sinirlendiren şeyin sebebinin kendisinden mi, yoksa Leeda'dan mı ayrılması olduğunu merak etti.

Herkes ayrılmak için park yerine doğru giderken Leeda ailesinin hemen arkasına, Birdie ve Murphy'nin tam yanından geçti. Birdie doğrularak onun arkasına geçip onu takip etti. Tam Leeda'nın yanına gelmişken Leeda küçük bir jestle onu uzaklaştırdı ve arabaya bindi. Murphy, Birdie'nin omuzları düşmüş bir şekilde, içinde babasıyla Poopie'nin beklediği kamyonete doğru geri dönüşünü ve kamyonete binişini izledi.

Birkaç dakika içinde park yeri bomboş kalmıştı. Murphy soğuğu ve griyi kemiklerinde hissetti. Şu anda üzerlerinde neredeyse hiçbir şey giyinmeden ortalıkta koşturdukları yaz günlerini hatırlayabilmesi gerçekten zordu.

"Hey!" Murphy arkasını döndü. Rex tam arkasında duruyordu. "Sana ceketimi vereyim mi?"

Murphy elinde Rex'in tuttuğu cekete baktı. Rex donuyormuş gibi görünüyordu. "Hayır, teşekkürler."

"Seni gideceğin yere bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Murphy park alanını yargıç Abbott ve karısıyla konuşarak kat eden annesine doğru baktı.

"Nasılsın?" diye sordu Rex, bunu gerçekten merak ediyor gibiydi.

"Çok iyi. Çok iyiyim."

"Gerçekten mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu soruyu eskisi gibi gerçekten diyerek cevaplayabilmek istedi. Murphy şu ana kadar ona verdiklerinden başka, kendinden bir parça bile olsa artık vermek istemiyordu. Ama bir an sonraki sözleri patlak bir lastiğin hava kaçırması gibiydi. Gerçekten. "Eğer üniversitenin başvurumu ertelediğini saymazsak."

Rex ciddileşti ve kaşlarını çatarak, "Çok üzgünüm ufaklık," dedi.

Murphy lakabını yeniden duydu ve bir anda sinirlenmeye başladı. "Belki de her şey bitince buraya saplanıp kalırım. Şanslısın." Bunları söylemeyi gerçekten istememişti. Hatta böyle bir şey kastetmek bile istememişti. Her neyse.

Rex çabucak, "İstediğim şeyin bu olmadığını biliyorsun," diyerek cevapladı.

Murphy onu inceledi. Eğer hâlâ kendisine ait olsaydı onu istemekten kendisini alıkoyamazdı. Aralarındaki fark da buydu. Rex'in onu sevip sevmediğine emin olmasa bile. Ama bir şeyden emindi ki eğer sevdiyse bile az sevmişti. "Biliyorum, istediğin bu değildi." Onu iğnelemeye çalışmıştı, ancak Rex kendi demek istediği şeyi Murphy'ye tam olarak anlatabildiğini görüp tatmin olmuş görünüyordu.

Murphy bunu görünce söyleyecek bir şey daha düşünemedi. Aslında aklına Dina Marie ile ilgili konuşup çeşitli iğnelemeler yapmak geliyordu, ama bunun haricinde bir şey düşünemiyordu. Dina Marie ile Rex'i bir arada düşünmek Murphy'yi kulaklarından duman çıkarabilecek kadar sinirlendiriyordu. Hissettiği acı neredeyse fiziksel bir acıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Park alanında hareket etmekte olan araçlara baktılar. "Bugün konuşulanlara kulak misafiri oldum. İnsanların Leeda'ya söyledikleri şeyleri duymalıydın," diyebildi sonunda. "Uzun bir ömür mutlu yaşadı ve bunun gibi şeyler."

"Bu kez onun sırası gelmişti," diye gülümseyerek ekledi Rex.

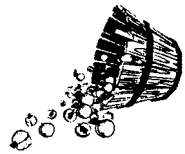
Bir anda Murphy'ye Rex'in de bir gün ölebileceği gerçeği çarptı. Eğer bu gerçekleştiğinde bundan haberi olursa diye hayal etti. O sırada her birinin nerelerde olabileceğini hayal etti. Hiçbir zaman onu özlemeyeceğini gözünün önüne bile getirememişti.

Murphy'nin karanlığı, canlılığı, kızgınlığı yanlarından geçen arabalardan geri yansımıştı. Rex'in bunu görebileceğini hissetti. Rex kendisine yaslanabilmesi için dibine kadar sokulmuştu. Bir dakika kadar dengeyi koruyarak o şekilde durdular, sanki havada asılı duruyorlardı. Ardından Murphy geri çekildi. Rex de ardına yaslandı.

"Daha sonra görüşürüz," dedi Murphy, birkaç adım geri yürüdü ve elini salladı. Bu sırada Rex'in bakışlarındaki maksadı yorumlamaya çalışıyordu; acaba aşk mıydı, yoksa üzüntü mü? Belki de bu bakış yeniden bir yabancıya dönüşen birinin bakışıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Bir



Tak tak tak.

Leeda birinin camı tıklatmasıyla uyanmıştı. İkinci katta olduğu göz önünde bulundurulacak olursa, bunun ne kadar ürkütücü olduğunu fark etmek biraz zaman almıştı. Kalbi güm güm atıyordu. Yatağın üzerinden kayarak cama doğru yaklaştı.

Tak tak tak.

Leeda geriye sıçrayarak elleriyle göğüskafesini tuttu. Ardından da derin bir nefes bırakarak rahatladı. Camın önündeki uzun ince bir dalın soğuk rüzgârla ileri geri sallandığını görebiliyordu. Pencerenin yakınına uzandı ve dışarıya, dalın sahibi olan ağaca doğru göz attı. Ancak bunu yaptığında, başka bir şeyi daha fark etti; yatakhanelerin hemen yanında turuncu bir parıltı gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda geceliğinin üzerine paltosunu giydi ve tüylü botlarını ayağına geçirerek merdivenleri parmakucunda indi. Büyük ihtimalle Birdie'ydi, uykusu kaçtığı için gelmişti. Kapının yanına vardığında paltosunun kopçasını sıkıca iliklediği. Buz gibi bir soğuk kapıyı açar açmaz ona çarptı.

Karanlıkta, çimenlerin üzerindeki kalın bir tabaka kar kalıntısın üzerinden karları ezerek ilerledi. Bir an nefesini tuttu, gökyüzünde sayısız yıldız vardı. Bir an için bunca yıldır kış gecelerinde neden başını kaldırıp da gökyüzüne bakmadığını düşündü. Bunu en son yaptığı zamanı hatırladı, aradan çok süre geçmişti.

Ateş yatakhane binalarının hemen sağ tarafındaki molozların içinde, kapının hemen dışında yakılmıştı; böylece sıcaklık içeri girebiliyordu. Leeda ateşin yanına yürüdü ve ellerini uzattı, Birdie'yi görebilmek için kafasını uzattığında içerideki sıcak hava onu karşılamıştı, ancak Birdie yerine Rex'i gördü.

Rex bir şey üzerinde çalıştığında kendini o işe kaptırırdı. Bu Leeda'nın onun hakkında fark ettiği ilk şeylerden biriydi. Normalde dikkatsizce hareket ederdi, ancak bir işe odaklandığında, şu an olduğu gibi, ne kadar hassas ve titiz biri olduğu görülebilirdi. Leeda'yı duymazdı bile.

"Hey!"

Rex, Leeda'yı gördüğünde bir an utanmış göründü, ancak sonra utangaçlığı uçup gitti ve "Hey," dedi.

Leeda içeri girerek onun yanına yürüyüp ne yaptığına göz attı. Bir kuş evi yapıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Murphy'nin bahçesi için mi?" diye sordu.

"Uyuyamadım," diyerek başka bir şekilde cevapladı Rex. "Anladım."

Şimdiye kadar ilk kez gerçekten ona bakıyordu, botlarına ve paltosunun altından sarkan pijamalarına göz attı. "Sen ne yapıyorsun?"

Leeda nasıl cevaplayacağını bilemiyordu. Acaba penceresini bir dalın tıklattığını söylemeli miydi?

O ve Rex birbirlerini çok uzun zamandır ve çok iyi tanıdıkları için aralarındaki sessizlik huzur bozucu olmadı. Leeda paltosunun altında, pijamalarının arasında gezinen soğuğu bir yılanmış gibi hissederken, banka oturarak yaptığı işi izledi. Rex'in Murphy'nin onun hakkında ne konuştuğunu sormayacak kadar gururlu biri olduğunu biliyordu. Ama sormadığı halde sanki soru yüzünde yazılı duruyordu.

"Rex?" Leeda birine anlatmak istiyordu. Rex doğru biri gibi görünüyordu, olan biteni anlayabilecek kadar yakın ve ondan hiçbir şey talep etmeyecek kadar da uzaktı. "Büyükannemi özlemiyorum bile." Ellerini ovuşturuyordu bunları söylerken. Rex hiçbir şey söylemedi. Leeda, festival sırasında büyükannesinin kendisine tutunarak platformun yanında koşturuşunu düşündü. Her seferinde Eugenie'nin kendisini telefonla aradığında, her seferinde onu nasıl savuşturduğunu ve masasına üzerinde Leeda yazan notlar bıraktığını hatırladı. En korkunç yanıysa, eğer imkânı olsa bile, olan biteni değiştirmek istediğinden emin değildi. Ellerini saçında gezdirerek kendine çekidüzen verdi. "Hatta hiçbir şey hissetmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sessizlik.

"Sence..." Parmaklarını sanki daktiloda yazarmış gibi oynatarak ellerini dizlerinde gezdiriyordu. Ardından kendini durdurdu. "Sence, eğer annen seni sevmezse bir ruhunun olmama ihtimali nedir?"

Rex düşünceli haline bir son vererek bir anda ona ciddi ve kesintisiz bir dikkatle baktı. "Bu manyakça bir düşünce Lee."

"Bazen bana hiç yardım eli uzatmadığını düşünüyorum. Biliyorsun, pek umurunda da değildim. Sanki bir gölge gibiydim ya da benzer bir şey."

Rex, Leeda'nın önüne gelerek çömeldi. "Lee, insanların seni ne kadar çok sevdiğini görmüyor musun? Kesinlikle görünmez biri değilsin, inan bana."

Tıpatıp eski Rex gibi konuşmuştu. Eski erkek arkadaşı Rex gibi. Birlikte oldukları süre boyunca her zaman onu desteklemişti.

"Sen nasılsın peki?" diye sordu Leeda. Konuyu oraya getirmek istemiyordu. "Dina ile aranız nasıl?"

Rex dondu ve başını azıcık öne eğdi. Rex'in kafasında olup bitenleri anlayabilmek, eğer o bilmenizi istemiyorsa, pek kolay değildi. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor olabilirdi. Dina'nın Murphy'den farklı olduğunu düşünüyor olabilirdi. Leeda, ellerine baktı. Parmakları yeniden dizlerinin üzerinde rahatsızca dans etmeye başlamıştı. "Rex, biz ayrıldıktan sonra hiç uyuyamadığın oldu mu, yani demek istediğim. Beni hiç özledin mi?"

Rex ona baktı. Bu bakışı Leeda iyi tanıyordu. "Seni seviyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum Lee, bunu biliyorsun." Leeda, "Evet," diyerek başını eğdi.

Sessizlik.

Rex, Leeda'nın dizini tutarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Leeda ona milyon watt gücündeki gülümsemesini sundu. Bu gülümseme ona annesinden miras kalmıştı. "Ne hakkında konuştuğumu ben de anlamadım." Ayağa kalktı. Rex'e onun bu şekilde gitmesine müsaade etmemesini söyleyebilirdi. Ancak yeniden gülümsedi. "Gerçekten yorgunum. İyi geceler."

Dışarı yürüdü ve kadın yatakhanelerine doğru yürümeye başladı. Ateş gölgeli sarımsı bir tonda titreşerek arkasından onu işaret etti, sanki yanına, geri dönmeye çağırıyordu. Ancak Leeda omzunun üstünden geriye, şeftali sıralarının kışın koyu karanlığında kaybolduğu yöne doğru baktı. Paltosuna daha sıkı sarınarak o yöne doğru yöneldi, bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde birbirini kesen ağaç sıralarının içine daldı.

* * *

Veliler toplantısının olduğu geceler bir çocukken okulda birçok sınıfın ışığı söndürülmüşken beklemek ona ürkütücü gelirdi. Okulu o haldeyken bu yüzden gezmemişti. Şimdi önünde uzanan şeftali ağacı sıraları aynı hissi veriyordu. Leeda sadece havadaki buz kokusunu ve bazen de çamur kokusunu duyabiliyordu. Yaşayan bir şeylerle çevrelendiğine dair hiçbir iz yoktu.

Yer yer tutmuş karların ve çimlerin arasında kara bir boşluk gibi görünen göle kadar yürüdü ve Barbie bebeği bul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu kayaya düşmemek için tüm dikkatini toplayarak tırmandı. Tepeye vardığında bir süre yıldızlara ve ayın gölde düşen yansımasına bakarak oyalandı. Murphy'yi mayosu ile gözünün önüne getirdi; üzerindekileri çıkararak kayaya bırakıyor, balıklama, tirbuşon ve hatta takla atarak göle dalıyordu. Sadece birazcık da olsa Murphy'nin sahip olduklarına sahip olmak istemişti. O dolgunluğu Rex bulabilmişti. O dolgunluk Rex'i bulabilmişti.

Ancak o kendisini bir tutam çalı gibi üzerinde durduğu kayanın üzerinde savruluyormuş gibi hissediyordu. Cesur olmak istedi. Vahşi. Gerçek. Kendisini tekrar görünür kılabilecek bir şey yapmak istedi.

Leeda'nın çıkardığı paltosu ayaklarının üzerine düştü. Botlarının bağcıklarını çözerek ayaklarından çıkardı. Ardından uzun kollu pijama üstünü ve ipek pijama pantolonunu çıkardı. İç çamaşırlarıyla kalmış, titriyordu. Ayaklarını kayanın kenarına kadar yaklaştırdı.

Aldığı nefes sinirli bir ürperti ile göğsünü titreştirdi. Ardından ciğerlerini tümüyle hava ile doldurdu ve atladı.

Daha suya inmeden hata yaptığını anlamıştı. Ama artık çok geçti; vücudu soğuk tarafından kıskaca alındı. Leeda suyun yüzeyine fırladı, vücudunun her yerine ağrıtan keskin darbeler alıyordu. Bu soğuğun ötesinde bir şeydi. Bu tam anlamıyla acıydı.

Çırpınarak ve zorlukla nefes alarak gölün kıyısına doğru dengesizce yüzmeye çalıştı, ancak kasları istediği şekilde hareket etmiyordu. Kıyıya doğru gitmeye çalışarak suyu döv-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye devam etti. Bu kez kollarının vücuduna birleştiği yerden koparıp alındığını hissetti. Biri çok kuvvetli bir şekilde kendisini yukarı doğru çekiyordu. Sonra soğuktan metal vazo gibi donmuş vücuduna bir çift kolun dolandığını hissetti. Leeda gölün hemen kıyısına vardığında bir bez bebek gibi kolları iki yanında sallanıyordu ve Rex onu kendisine doğru çekerek onu vücuduyla sardı.

Leeda top gibi kıvrılmıştı.

"İyi misin çocuk?" diye sordu, sıkıca sarılmıştı. Leeda düşüncelerini toplamaya çalıştı. Rex'ten uzaklaşarak kollarıyla vücudunu ovmaya başladı, bir yandan ellerine sıcak nefes üflüyordu. Şimdi vücudundaki kanın tekrar ellerine ve parmaklarına doğru hareket ettiğini hissedebiliyordu. Düzgün bir şekilde doğrulmaya çalıştı.

Rex geri çekilmişti, zorlukla nefes alıyor ve gözlerini fal taşı gibi açmış, onu izliyordu.

"Elbiselerimi getirebilir misin?"

Leeda, Rex başka bir yöne bakarken elbiselerini giyindi. "Kimseye söyleme, olur mu?" diye sordu. Rex ona bağırmamış ya da ne yapmaya çalıştığını sormamıştı.

Dediği tek şey sadece, "Hastaneye veya bir yere gitmemiz lazım. Seni kontrol ettirmeliyiz," oldu.

Leeda kafasını salladı. "Sorun değil. Sadece... aptalca hareket ettim."

Rex ona baktı. Tehditkâr değildi. Ama tartışma istemeyen bir bakıştı aynı zamanda.

"Ben iyiyim," dedi Leeda.

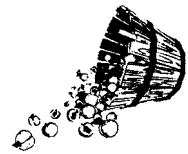
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda o gece yatağında titredi ve nöbet geçirdi. Kafasında garip düşünceler dolaşıyordu. Berbat ettiği küçük şeyler hakkında düşünmeden duramıyordu. Kâğıtlarla yazdığı notları, ailesine, Murphy'ye Birdie'ye veya Rex'e yanlışlıkla söylediği şeyleri düşündü. Zihni bu istemeden yaptığı hatalarla dolu, anıları teker teker toplamaya devam ediyordu. Güneş doğmaya başladığında düşünceler uzaklaştı. Ancak sabah olduğunda tamamen yok oldular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Otuz İki



Birdie, Divine Grace of the Holy Redeemer Kilisesi'nin günah çıkarma bölümünde diz çökmüştü. Üç sayısının kutsal olduğuna inancı kuvvetli olanlardandı ve ona göre şeyler böyle gerçekleşirdi: Baba, oğul, kutsal hayalet; çikolata, vanilya, çilek; Honey Babe, Eugenie ve "Z." Eğer cezasını çekerse bu döngüyü durdurabileceğine inanıyordu, ama bunun için çok geç kaldıysa kim bilir bu "Z" kim olacaktı.

"İşlediğim günahlar için beni bağışla Peder." Günah çıkarırken her zaman kısık sesle konuşurdu, bunu başkaları tarafından duyulmamak için değil, perdenin öbür tarafındaki Peder Michael'ın sesini tanıyamamasını umarak yapardı.

"En son günah çıkarmandan bugüne ne kadar zaman geçti?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie düşündü. Bugün hangi gündü? Ocağın on üçü?

On dördü? "Um. Sekiz ay galiba." En son yaz başlamadan önce gelmişti, ama tam tarih aklına gelmiyordu bir türlü.

"Devam et."

"Ben..." Birdie boğazını temizledi. "Tarih testimin cevaplarının birkaçını Google'dan öğrendim."

"Başka?"

"Ve... artık bir yetişkin oldum... ve..." Birdie bunu hızlıca ve daha kısık sesle söylemişti. "Ben..."

"Dur."

Birdie yutkundu.

"Birdie, bu sefer yine birine çıplak yakalandığın zaman olduğu gibi mi yetişkin oldun?"

Birdie'nin midesi hasta olmuş gibi büzüştü. Yeniden yutkunmaya çalıştı, ancak bu kez boğazı kurumuştu. "Hayır peder ben... seks yaptım," diye fısıldadı.

Peder Michael sessizdi. "Anladım."

Birdie rüyalarında onun eline kutsal suyu alıp günah odasına gelerek yanına yaklaştığını ve yüzüne *Şeytan* filmindeki gibi kutsal suyu fırlatırken görmüştü.

"Peki, birine bundan bahsettin mi?"

"Hayır." Yani tam olarak bahsetmiş sayılmazdı. "Birdie, sana şiddetle bu konuyu bir yetişkinle konuşmanı tavsiye ediyorum. Böyle şeyler sorumluluk gerektirir."

"Peki, peder."

"On iki kere 'Babamız' demeni istiyorum ve iyice konsantre olmalısın bunu yaparken. Tanrı senden bunu istiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, peder."

Acaba yaptığı bu seksin, kendisini bir ölüm meleğine çevirdiğini de eklemeli miydi? Acaba kendisine engel olamayıp bir kere daha yaparsa Tanrı'nın yeni bir yaşlı kadını kurban olarak alıp almayacağını sormalı mıydı?

Ayrıca söyleyemediği az önemli birkaç günahı daha vardı.

* * *

Evde, Leeda mutfak taburesinde dizüstü bilgisayarını kucağına almış, oturuyordu. Neredeyse bir marshmallow kadar beyaz görünüyordu; ince kollarını test kitabına dolamıştı ve soluk pembe pantolonundan bacakları birer kürdan gibi dışarı çıkmıştı.

Birdie paltosunu çıkararak ellerini ovuşturdu ve oda sıcaklığını gösteren termostata baktı. "Lee burası çok soğuk." Dışarısı da buz gibiydi. Şeftali bahçesi sisin altına nefesini tutan biri gibi gömülmüştü.

Leeda omuz silkti. "Sana bir mektup gelmiş." Telefonun hemen yanında duran kahverengi zarfı eliyle gösterdi.

Birdie zarfı aldı. Enrico'nun tanıdık karmaşık yazısı onu adres olarak göstermişti: Birdie'ye. Zarfın içindekileri çıkardı; Enrico'nun ailesi ile çekildiği fotoğraflar, Zocalo'daki güneş taşının minyatür bir taklidi, Ulusal Bağımsız Üniversite'nin tanıtım broşürü ve ona eklenmiş bir fotoğraf (Bu fotoğraf Birdie'nin en sevdiği binanın önünde çekilmişti). Guava pastanelerinden birinden alınmış kahverengi kâğıda yazılmış bir mektup. Birdie parmaklarını kelimelerin üze-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rinde gezdirdi, Enrico'nun elleri şimdi çok uzağındaydılar. Geri döndüğünden beri onu aramamıştı ve neredeyse bir buçuk hafta olmuştu.

"Baban seni arıyordu," dedi Leeda. Birdie ona baktı. Yanakları neredeyse Leeda'nın pantolonunun rengini almıştı. Birdie ellerini Leeda'nın tenine değdirerek sıcak olup olmadığını kontrol etti, ancak Leeda kafasını eğerek kaçırdı. Ellerini geri çekerek parmaklarını nazikçe kapadı.

"Lee, iyi görünmüyorsun," dedi Birdie, Leeda yarım ağız gülerek, "Teşekkürler," dedi. Birdie'nin gözlerini açmış, kendisine baktığını hissedince, "Gerçekten iyiyim ben," dedi ona bakarak.

Birdie salondan aşağı süzülerek çalışma odasına indi. Babası tam karşısında, masanın arkasındaydı, büyük çerçeveli gözlüklerini takmış, bazı kâğıtları dikkatle inceliyordu.

Masanın üzerine doğru yaslanarak, "Birdie" dedi, "seninle bazı ciddi şeyler hakkında konuşmak istiyorum." Aman Tanrım! Birdie'nin aklı yerinden çıkacaktı. Tam bu duyduğunu atlattığını düşünürken, "Annen senin bunu duymaya hazır olmadığını düşünüyor, ancak ben aynı fikirde değilim," dedi.

Birdie başını eğdi. Tak tak güm. Majestic olduğu yerden topallayarak yanına gelmişti. Acaba Peder Michael evi mi aramıştı? O görüşmenin gizli kalması gerekmiyor muydu? Of, Tanrım!

Babası endişeli ve garip görünüyordu. "Bu benim vasiyetim."

Onun vasiyeti mi? "Vasiyetin mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu an annenle... boşanmayı sonuçlandırdık. Şu an vasiyetimi düzenlemem lazım."

"Yoksa hasta mısın?" diye püskürdü Birdie.

Babası onu gafil avlamıştı, gülümsedi. "Birdie, ben iyiyim. Sadece yapmam gereken bir şey bu. Sadece yapmadan önce ne yaptığıma emin olmak istiyorum."

Birdie bu kez nefesini tutup bekledi. Babasının bir sonraki söyleyeceği şeyi artık kestiremiyordu.

"Biliyorum, bunu söylemeye bile gerek yok, ama meyve bahçesini sana bırakmak istiyorum. Sadece senin de bunu isteyip istemediğini bilmem gerek."

Birdie'nin midesi ağrımaya başlamıştı. Bu babasından sormasını beklediği son soruydu. Ama bu soruyu bu şekilde duymak ayak bileklerine birer ağırlık bağlanmış gibi hissettirdi. "Olur baba. Sorun değil."

"Emin misin?"

"Tabii ki" Başka seçeneği var mıydı ki? Çizgi film olan diğerinin dışında? Zihni bir an için durmuştu.

Walter yeniden gülümsedi, bu pek sık rastlanan bir durum olmamasına rağmen bugünlerde sık rastlanılan bir şey olmuştu. Birdie ona duymayı istediği şeyleri söylediğini biliyordu.

"Enrico nasıl?" diye genel olarak sordu.

Birdie bu soruyu nasıl yanıtlayacağını düşünerek odada etrafına bakındı. Bu odada yerdeki parkelerin aşınma izlerine kadar her bir ayrıntıyı biliyordu. Tüm çatlakları ve raflardaki tüm eğrilikleri. İnsanın bir yere gidebilmesi ve hayatının tamamının değiştiğini görmesi eğlenceliydi. Geri döndüğünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatının nasıl yeniden büzülüp eski durumuna dönüştüğünü görebilmesi mümkün oluyordu. Ama bu sefer büzülüp eski haline dönmemişti ve bu eğlenceliydi.

"Ayrıldık," dedi ve kelimeler ağzından çıktığında epeyce rahatlamıştı. Enrico bunu daha bilmiyordu ama aklında bunun gerçekleşeceğine dair en ufak bir şüphe dahi yoktu, hatta bunu düşünüyor olmak bile Birdie'yi iyi hissettiriyordu. Her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

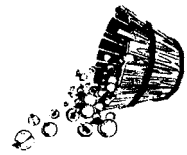
Çevresinde bir gün ona miras kalacak olan ve bir şekilde daha şimdiden kendisine devredilen kâğıt yığınlarına bakındı. Bir an için Birdie neredeyse diğer ergen çocuklar gibi olabilmeyi istedi. Otobüse taşlar koyarak onları takip etmeyi umut edenler gibi.

Tam arkasında evin içinde bir yerden bir tahtanın esnemesini andıran tiz bir ses yükseldi ve yere bir şey düşmüş gibi tok bir ses çıktı. Birdie mutfağa koştu, hemen arkasından babası takip ediyordu.

Gördüğü ilk şey yerde devrilmiş olan mutfak sandalyesi oldu. Ardından da Leeda, muşamba zeminde uzanıyordu. İncecik ve bembeyazdı, zemine bir hayalet gibi yayılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Üç



Murphy, Leeda'yı görebilmek için, neredeyse hastanenin özel bölümündeki odalara girip çıkarak herkese bakmıştı. Ama kendisini şaşkına çeviren şey, Leeda'nın orada olduklarını nasıl fark edişi oldu. Nasıl yapabildiyse bütün dikkatini toplamıştı ve bir hasta için zor sayılabilecek bir pozisyonda ziyaretçilerini bekliyordu. Düzgünce beyaz yastığının üzerinde uzanıyordu ve kırmızı rujunu sürmüştü, tıpkı uyuyan güzel gibi görünüyordu.

Oda antiseptik ve çiçek karışımı kokuyordu. Her yer duvarlara yaslanmış parlak çiçek buketleri ve balonlar, beyaz plastik masalar, gri taburelerle doluydu. Sadece Leeda'nın neredeyse bir bulut kadar bembeyaz cildi birkaç renkten fazlasını barındırmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy ve Birdie kraliyet sarayındaymış gibi odadaki yelerini aldılar ve odadaki medikal makinelerin hipnotize edici şaşmaz "bip"leri eşliğinde, saatlerce Leeda'nın yanında, fanları onu ziyarete gelip giderken oturdular. Birdie, Majestic'e yeni bir süveter örüyordu. Artık ortalıkta ona eşlik edecek bir amigo bulunmadığından süvetere sadece "Hav" yazısını işliyordu. Murphy Franz Kafka'nın *Dönüşüm*'ünü okumaya çalışıyor, ancak bir yandan da Leeda'nın ziyaretçilerini karşılamasını seyretmeden de duramıyordu; bir sonra gelecek olanın kim olduğunu görebilmek için gözleri hep kapıdaydı. Rex bir şekilde o kapıdan içeri girecekti ve Murphy, Leeda' ya olan sadakatini gösterebilmek için o geldiğinde odada bulunmamak istiyordu.

Zaten Leeda onları odasında istemiyormuş gibi görünüyordu. Oda boşaldığında sadece pencereden dışarı bakmış veya elindeki kumandayla televizyonun kanallarını gezinmişti. Birdie ona akciğer iltihabı olup olmadığını veyahut kendisinin evden bir şey getirmesini isteyip istemediğini öğrenmek için sorular sormaya çalışmıştı, ancak Leeda bu soruları, sanki Birdie kulağında vızıldayan bir sivrisinekmiş gibi yarım ağızla mırıldanarak cevaplamıştı. Murphy uzanıp onu silkelemek ve bağırarak "Bizi görmüyor musun" diyebilmek istedi.

Saat 3:30'u gösteriyordu. Murphy kollarını rahatsızca ileri uzattı, kitabını kapadı ve başparmağını ısırdı. "Lee, kalmamı ister misin?"

Leeda, Dawson's Creek dizisinin tekrarını seyrederken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini ekrandan ayırmadan kafasını salladı. Murphy hoşça kal dediğinde cevap bile vermemişti. Birdie omuz silkti ve uzaktan Murphy'ye öpücük gönderdi.

Leeda'nın hastaneye yattığı günün ertesinde kar yeniden yağmıştı. Dışarıdaki park alanında direk ve trafik işaretlerinde bir parça kar kalmıştı, ancak bunlar da hızla eriyordu.

Murphy park alanından çıkarken yün beresi ve fitilli kadife ceketinin içinde titredi, üzgündü ve deliye dönmüştü.

Neye sinir olduğunu da tam olarak bilmiyordu. Kafasına sinsice yerleşen belki de Leeda'yı geri kazanamayacaklarına dair düşünce onu bu denli kızdırmıştı. Aslında tam olarak Leeda'ya kızmıyor, ona yakın bir şeye kızıyordu. Onu kuşatan şey her neyse ona kızıyordu, ama en çok da o şeyi anlayamıyor oluşuna kızıyordu.

Yürürken kaldırımın kenarından bir avuç kirli kar topladı ve avucunda iyice sıkıştırarak yakınındaki daha şimdiden bazıları tomurcuklanmaya başlamış olan ağaçlara doğru fırlattı. Murphy bu tomurcukların optik bir ilüzyon olabileceğini düşündü. New York'ta olsaydı tomurcuklar ortaya çıkabilmek için uygun zamanı beklerdi. Buna adı gibi emindi. Ortaya çıkmak için ocak ayının ortasını değil; en azından mart ayını beklerlerdi.

Murphy içinin büzüldüğünü ve çöktüğünü hissetti. Bir zamanlar Elizabeth Barret Browning'den Robert Browning ile nasıl tanıştığını, tanıştıktan sonra, kendi eline bile nasıl yeniden bakamadığını anlatan bir şiir okumuştu. İnsanlar görmeyi öğrendikçe nesneler değişirdi. Şiir tutku dolu bir aşk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hakkında olmasına rağmen asıl teması kederdi. Belki de kendisi, Birdie ve Leeda birbirlerine ifade ettikleri anlam bakımından bu şekilde değişmişlerdi. Belki onlarla olmadığında, Birdie ve Leeda nasıl olmaları gerekiyorsa öyle olacaklardı ve kendisi de her zaman olduğu gibi büzülmüş hissedecekti.

Dikkati solundan yüksek sesle gelen, "Çok tatlısın!" sözleri ile dağıldı.

Murphy yavaşça döndü. Dina Marie kaldırımda durmuş, Rex'in rölantide çalışan turuncu kamyonetinin penceresine bakıyordu. Rex sürücü koltuğunda oturmuş, ona doğru elinde tuttuğu bir şeyi uzatıyordu. Murphy gözlerini kıstı ve kanı buz kesti. Bu bir şeftaliydi. Kahrolası turfanda şeftalilerden biriydi.

Dina Marie'nin şeftaliden bir ısırık almasını izledi, sırıtıyordu.

Murphy'nin içinde bir şey çatırdadı. Hızla kamyonete doğru yürümeye başladı. "Hey Dina!"

Dina döndüğü an Murphy elindeki son kartopunu ona doğru fırlattı. Kartopu Dina'nın dişlek ağzına çarparak sekti ve betona düşüp parçalandı. Murphy şok olmuştu, elini ağzına götürdü. Dina elleriyle yüzünü örtmüş, ayakta durup yere bakıyor, kendine neyin çarptığını anlamaya çalışıyordu. Üstdudağından damla damla kan süzülüyordu.

Altüst olmuş bir şekilde Murphy geri yürümeye başladı ve Rex'e bakmadan arkasını döndü. Park alanının sınırına kestirme yoldan yürüdü, caddeden sola saparak ağaçlara doğru aceleyle yürümeye başladı. Bisikletinin diğer tarafta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldığını fark ettiğinde çok geç kalmıştı, geriye doğru dönüp yürümesi söz konusu değildi.

Tam arkasında birkaç dakika sonra Rex'in kamyonetinin homurtusunu duydu. Rex yanında durarak pencere kolunu çevirdi ve camı açtı. Murphy yürümeye devam ediyordu. "Özür dilerim," dedi ancak yürüme temposunu koruyordu.

"Arabaya bin!"

Murphy kafasını salladı ve yürümeye devam etti. "Bin hadi Murphy!"

Murphy durdu ve iç çekti. Kamyonetin içine oturdu. Rex ikinci vitese taktı ve hiçbir şey söylemedi. Anthill Acress'e doğru sürmeye başladı.

"Dina nerede?" diye sordu kamyonetin gösterge paneline bakarak.

"Çok kızdı." Vurgulamak için parmaklarını direksiyona vurmuştu. "Beni terk etti."

"Çok üzgünüm."

Rex ona baktı. "Murphy özür dilemek sana pek yakışmıyor. Özrünü ona dile, bana değil."

Murphy camdan dışarı baktı. "Dina iyi bir kız."

"Evet, biliyorum. Çok iyi. Çook iyi. İyi, evet, iyi." Murphy söylediklerine verdiği tepkiyi görmek için Rex'e baktı. Suratı taş kesmişti ve kızgın görünüyordu.

"Dedi ki senle benim halletmemiz gereken şeyler varmış." Sesi buz gibiydi. Sanki kız arkadaşının onu terk edip gitmesi Murphy'nin kabahatiymiş gibi ki öyleydi.

Murphy bunda özür dilenmesi gereken bir durum göre-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

medi. "Görünüşe göre sen de bu ara iyi hallediyorsun." Kendini durduramıyordu.

Rex elini direksiyona hızlıca bir kez vurdu ve parmaklarını sıkarak derin bir nefes aldı.

"Biraz önce ilişkimi mahvettin. Hatırladın mı?"

Murphy aceleyle kendini savundu. "O senin yaptığın şeye bir misillemeydi," diye cıyakladı. Arkasını dönüp çamur ve kar kaplı yolu izledi. Bridgewater en iyi günündeydi.

Rex iç çekti, park etti ve kamyoneti rölantide bıraktı. Başparmaklarını alnına dayadı. Murphy, kendisine bilmek istemeyeceği bir şeyler anlatmak üzere olduğunu hissetti.

"Ben yürüyeceğim," dedi. Arabadan çıkarak kar birikintilerinin üzerinden yürümeye başladı. Rex de dışarı çıktı ve tam arkasından yürüyordu, ardından uzanarak fitilli kadife ceketini yakaladı.

"Özür dileyen halin daha iyiydi. Lütfen dur."

Murphy duymazlıktan geldi. Eğer bir kere durursa tekrar yürüyemeyecekmiş gibi hissediyordu. Yanlarından geçen araba kiri ve çamuru Murphy'nin üzerine sıçrattı. Rex güldü, ancak Murphy yürümeye devam etti.

"Murphy seninle olmak istiyorum. Bunu biliyorsun." Murphy bilmiyordu. Göğüskafesinde oraya buraya koşturan vahşi atlar varmış gibi hissediyordu. Arkasına bakmadan yürümeye devam ederse her şeyin daha güzel olacağını biliyordu. Islanmıştı ve üşüyordu. Titredi ve Rex onun yanına gelip kollarını doladı.

"Benle gel, eve gidelim ve seni ısıtalım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

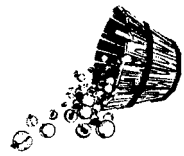
Murphy onun kollarının içinde Rex'e doğru döndü, kollarını önünde kavuşturmuştu ve dirsekleri Rex'e batıyordu. "Ben kendimi ısıtabilirim."

"Peki, o zaman eve gel, beni ısıtalım."

Murphy bunu isterdi. Ağzı bir an açık kaldı, zaman kazanmak için sağa sola bakındı. Kendini ısıtmak istemiyordu. Kendisini olduğu gibi olayların akışına bırakmak, nasıl hissediyorsa öyle davranmak istiyordu. Ama her şeyde olduğu gibi burada da gözünden kaçmayan bir ayrıntı vardı; eğer bir kere kendini bırakırsa, durduramayacağını çok iyi biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dört



Doktor, Leeda'ya daha karmaşık cümleleri anlayamama ihtimalini gözeterek, sanki ergen bir genç kızın anlayabileceği dille hastalığının ne olduğunu açıklamıştı. Ona vücudunun tıpkı bir bilgisayar gibi kapanıp yeniden çalışmaya başladığını söylüyordu. İyi olacaktı. Doktor ona sadece dinlenmesi ve istirahat ederek vaktini sakince geçirmesi gerektiğini söylemişti. Eve gitmesine izin vereceklerdi. Ama Leeda'nın eski haline dönmesi haftalar sürebilirdi.

Leeda pencereden dışarıyı izliyordu. Babası solunda oturmuştu ve televizyonun uzaktan kumandası ile oyalanıyordu. "Ne seyretmek istersin?"

"Önemli değil baba."

Lucretia bir padişah gibi en uzaktaki sandalyeye kurul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muş "W." dergisinin bir kopyasını okuyordu. Çok hafif bir makyaj yapmıştı ve bu onun için bir devrim sayılırdı. Saçları hafifçe karışmıştı. Yüzü yer yer uykusuz kalmış gibi sarkmıştı ve okuduğu derginin üzerinden Leeda'ya göz atmayı sürdürüyordu. Endişeli görünüyordu; ama Leeda onun burada olmayı istediğini bile sanmıyordu.

Leeda gökyüzünü daha iyi görebilmek için perdeye asıldı.

Pencereden ötesi bulutlarla kaplıydı.

"Bunların herhangi birini seçmeyi düşünüyor musun?" Leeda'nın babası UCLA'den, UC Davis'ten, UC Santa Barbara ve Pepperdine'den gelen kabul mektuplarına doğru eğilmişti.

"Hâlâ Berkeley'i bekliyorum," diye mırıldandı, gökyüzüne bakıyordu.

Babası ayrıldıktan sonra Leeda kumandayı alarak kanalları gezinmeye, Lucretia da derginin sayfalarını daha hızlı karıştırmaya başladı.

Lucretia sonunda dergiyi bir kenara koyarak, "Bence artık eve geri dönmelisin," dedi. "Açıkça görülüyor ki kendine iyi bakamıyorsun."

Leeda annesinin ona iyi bakacağını öne sürmesinin ne kadar komik olduğunu düşündü. Gereğinden fazla kavga ettiği için artık annesiyle kavga etmek bile istemiyordu; kavga iletişim kurmaya çalışma yollarından biriydi.

Ama Lucretia pes etmedi. Ayağa kalkarak yatağa kadar yürüdü ve Leeda'ya yakın olmak istediğini göstermek için, ama o kadar da yakın değil yatağın köşesine tünedi. "Bu yazı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Veda teyzen ile geçirmek istiyorsun ve bu güzel. Ancak gelecek yaza, senin için daha donanımlı bir şeyler planlamalıyız." Leeda bağırarak, "Önümüzdeki yaz geri dönmeyeceğim," dedi.

Lucretia şaşırmış görünüyordu. "Demek öyle?"

"Yaz tatillerimi San Francisco'da geçireceğim. Veda teyzemle kalabilirim veya kendi başıma bir yer kiralayabilirim." Leeda on sekiz yaşına bastığında birçok maddi gelir kaynağına sahip olacaktı. Birçok seçeneği vardı ve bunların içinde Breezy Buds'a malikânesine geri dönmek yoktu.

Annesinin yüzünde birkaç ifade sırayla yerini aldı: Şaşkınlık, ardından kızgınlık, kabullenme. Ağzı incecik bir çizgi şeklini alarak gerilmişti. "Peki, seni ne zaman göreceğiz?"

"Umarım görmeyeceksiniz."

"Oh. Böyle dramatik olma Leeda." Lucretia yeniden dergiyi açarak sayfalarını çevirmeye başladı, sanki artık Leeda ile ilgilenmiyormuş gibi durmadan çeviriyordu.

Eğer eskiden olsaydı bu Leeda'yı öfkeden deliye çevirebilirdi, ama bu sefer umursamadı bile.

Sadece öne doğru eğildi. Dergiyi annesinin elinden alarak dosdoğru gözlerinin içine baktı. Bunu daha önce, böyle korkusuzca, tamamen bir kez olsun yapıp yapmadığını hatırlamıyordu bile. "Bunu on yedi yaşında olduğum için söylediğimi düşünüyorsun, çünkü on yedi yaşındaki kızların böyle şeyler söylediğini zannediyorsun. Ama sana söz veriyorum, anne, gittikten sonra, bir daha geri dönmeyeceğim. Seni artık etrafımda görmek istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucretia öyle bir nefesini tuttu ki neredeyse bir sözcük söylemiş gibi ses çıkardı. Mavi gözlerini fal taşı gibi açmış ve bir tokat yemiş gibi yara almıştı. Yıllar boyunca annesi Leeda'yı bu şekilde yaralamıştı, şimdi aralarında dingin hisseden taraf Leeda'ydı. Çok büyük bir fırtınadan kurtulmayı başardığını hissediyordu. Sanki son birkaç ay boyunca, büyük bir hengamenin içinde mücadele ettikten sonra karşı kıyıya ulaşabilmişti. Durgun sularda tüm tanıdıklarından milyonlarca mil uzakta hissediyordu. Sanki... nasıl denir ki bu, daha önce berbat ettiği şeylerden çok uzakta bir yerde duruyordu.

Leeda tek sahibinin kendisi olduğu bir kıtada olduğunu hissediyordu.

Bridgewater'a ilkbaharı geldiğini anlamanın hep iki yolu olmuştur. Biri gökyüzünün rengidir, cansız düz bir griden kademeli olarak uçuk bir maviye doğru değişir. Diğeri de insanların az da olsa heyecanlanmaya başlamasıdır. Bu insanlar normalde yapmadığı şeyleri yapmaya başlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



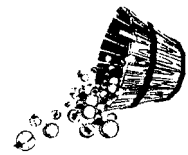
Şubat ayının üçüncü günü, üç ağır para babası Bridgewater Drug and Dairy dükkânında bir güzel çarpıldı. Şubat ayının yirmisinde Maribeth McMurtry tesadüfen Joseph'ten ilk kez ayrılarak onu evden bir yıl süreyle uzaklaştırdı. Ve mart ayının yirmisinde Başkan Wise, o ana kadar hiç uğramadığı meyve bahçesi yolunda gezinme kararı aldı.

Pencereleri açılıp bahar havası burun deliklerine hücum ettiği zaman, on üç yaşındayken sezonun ilk şeftalisini toplamak için şeftali bahçesine gizlice girdiğini hatırladı. İlk ısırıkla beraber eğer bir dilek tutarsa o dileğin gerçekleşeceğini duymuştu. Tabii ki o yaştayken, bir kraker paketinden hediye çıkması gibi, çırılçıplak genç bir kızın ön bahçesinde belirmesini dilemişti.

Bu hiç gerçekleşmedi, ancak dileğini tuttuğu sırada bunun ne zaman gerçekleşmesi gerektiğini belirtmeyi unutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Beş



Murphy güneşin doğması ile birlikte uyandı. Usulca, sessizce dönerek ayağa kalktı, şimdi Rex'i izliyordu. Sırtüstü yatıyordu, biraz önce kendisine sarılmak için uzattığı kolu hâlâ aynı yerdeydi, ötekiniyse kanepenin sırtına yaslamıştı. Televizyondaki gece şovunu seyrederken uyuyakalmışlardı. Rex, ona kutsal bir kâse gibi görünüyordu; onu arayıp bulabilecek güç, cesaret ve hakikat sadece Murphy'de vardı.

Kaçınılmaz olarak Rex onun uyandığını fark edip kımıldandı. Murphy tekrar onun sıcaklığına sokularak uyuyormuş numarası yaptı.

"Numaracı," diye fısıldadı Rex, kollarından yakalayarak yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. Murphy kıvranarak çe-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nesini onun boynuna bastırdı, gıdıklıyordu. Bir anda birbirlerini gıdıklamayı keserek durdular, birbirlerine bakıyorlardı. Murphy bir elbise askısına asılmış gibi hareketsiz kaldığını hissetti. Sallanıyor ve yukarı aşağı savruluyordu.

Hiçbir zaman asılı kalmayı istememişti.

Ama şimdi, hemen hemen iki aydır birlikteydiler. Rex tekrar onun hayatına tüm gücüyle girmiş, eskisine oranla daha da fazla yerleşmişti. Murphy de kaçak dövüşmeyi bırakmıştı ve eskiden yaptığı gibi artık ondan kaçmıyordu. Ona, koltuğun üzerindeki saçı başı darmadağın bir şekilde oturan haline bakınca, eskiden olduğu gibi korkmuyordu. Onu eskisi kadar sevmekten de korkmuyordu artık. Tamamen kendine ait olduğunu hissedebilmek için onu kendine iliştirmek de istemiyordu. Zaten kendisine ait olduğunu bildiğini hissediyordu.

Annesi kapısı açık kalan kendi odasında hâlâ uyukluyordu. Murphy onun hafif horlama sesini duyabiliyordu. Rex'i bir kez daha dudaklarından öperek kanepeden kalkmak için çaba harcadı.

Mutfağa doğru yürüdü ve kahve makinesini doldurarak açma düğmesine bastı. Elini ön kapıdan dışarı uzattı. Dışarıda hava çok azıcık da olsa ısınmıştı. Anthill Acress'teki birkaç ağacın tomurcuklandığını görebiliyordu. Kapının diğer yanındaki metalden yapılmış küçük posta kutusuna uzandı.

Kahverengi bir zarfın köşesini gördüğünde bunun nereden geldiğini anlamıştı. Arkasına göz attı ve dışarı, kapının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eşiğine çıktı. Metal zeminin soğuğu ayaklarını ısırıyordu. Arkasından kapıyı örttü ve şişkin ceketini faturaların yanından alarak sırtına geçirdi.

Parmaklarını posta kutusunun ağzında gezdirdi, kalbi hızla atıyordu. Posta kutusunun üst kapağını açtı ve gönderiyi almak yerine zarfı çıkarmadan üzerinde ne yazdığına baktı. En üstte yazan birkaç harfi okuduğunda içinde bir şeylerin yıkıldığını hissetti. Tıpkı kedisi Perko öldüğü zaman hissettiği gibi hissetmişti; bir daha geri alamayacağı bir şeyi kaybetmiş gibi. Şaşırmış ve eşi benzeri bulunmayan bir acıyla hüzünlenmişti. Zarfı kapatarak geri çekildi.

McGowen Ailesi'nin eşiğin hemen üstünde asılı bir geri dönüşüm kutusu bulunuyordu. Bunu annesine Murphy aldırmıştı. Tüm gereksiz postaları ve gönderiyi içine tıktı. Tanıtım broşürlerini de zarfı gizlemek amacıyla en üste koymuştu.

Evin içine girdi, Rex'in yanından geçerek mutfak tezgâhına yaslandı. Rex'in hoşlanmadığını bilmesine rağmen iki kâse gevrek doldurdu. Rex ona bakıyordu. "Sorun ne?"

Murphy'nin annesi yatak odasından daha yeni dışarı çıkıyordu, Victoria's Secret sabahlığı buruşmuş, saçları iki yana dağılmıştı. Elini sanki kendisini uyanık tutmak için tokatlamış gibi yüzünün bir tarafına bastırmıştı, o da şaşırmış bir şekilde Murphy'ye bakıyordu.

Murphy boynunu ovuşturarak tavandaki vantilatörü seyrediyordu. "Kabul edilmedim."

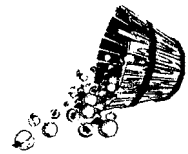
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzlerindeki ifadeyi görmemek için, her ikisine de bakmıyordu. Annesinin bunu duyar duymaz rahatlayacağını zaten biliyordu, ama Rex'in ne hissedeceğini bilmiyordu. Üzülebilirdi veya sevinebilirdi. Belki bu ikisinin arasında bir şey hissederdi. Yine de bilmek istemiyordu.

Ve her neyse, hem yalan söyleyip hem de aynı anda onun yüzüne bakamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Altı



Jodee kırmızı tırnaklarını metal çekmecedeki kırmızı dosya sırtlarının üzerinde gezdiriyordu. "Faturalar, alfabetik sırayla düzenlenmiş fatura dosyalarının içine koyuluyor," şeklinde açıkladı. "Kişisel gönderiler bu metal çekmeceye koyuluyor." Bu kez parmağını üzerinde küçük harflerle adların yazılı olduğu başka dosya sırtlarına doğru kaydırmıştı.

Radyoda o sırada tatsız bir pop şarkısı çaldığından, Murphy kanalı değiştirebilmek için fırsat kolluyordu. Ancak annesinin yapacağı işi anlatırken ne derece ciddi olduğunu görünce, Murphy tüm dikkatini annesine vermiş gibi görünüp olayları akışına bırakmaya karar verdi.

"En iyi tarafı da gönderilerle işin bittiğinde dergileri karıştırabiliyorsun. Faturaları hallettikten sonra geriye tek kalan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iş telefonları yanıtlamak." Jodee telefon sisteminin nasıl çalıştığını özet olarak daha önce anlatmıştı. Murphy'nin, o ana kadar sadece yetişkinlere yönelik eğitim reklamlarında ve televizyonda gördüğü, kulaklıklı bir mikrofonu vardı. Onu kafasında taşımak bile kendini on yıl yaşlı hissettirmişti.

Jodee yanağından makas aldığına göre, hissedilir derecede neşesiz görünüyor olmalıydı. "O kadar da kötü değil bebeğim. Buradaki insanlar harikadır, ayrıca bu geçici bir iş."

"Biliyorum." Murphy'yi buraya yerleştirmek neredeyse iki hafta sürmüştü. New York Üniversitesi'nden zarf geldikten iki gün sonra Ganax'a başvurmuştu; artık okuldan çıktıktan sonra ve bazen de hafta sonları burada çalışacaktı. Bahar yarıyılı için eve yakın okullara başvuracaktı. Ve dediğine göre, er ya da geç New York Üniversitesi'ne geçiş yapmanın bir yolunu bulacaktı. Bu sırada da Laurens Koleji'nde Birdie ile birlikte olacaktı. Birdie, Murphy'den bu haberi aldığında gözyaşları içinde kalmış ve eliyle ağzını kapamıştı. Ardından Murphy ile en azından sonbahara kadar beraber vakit geçireceklerini düşünüp çok mutlu olmuştu. Murphy LCC fikrini duyduğunda ondan daha az çökmüş gibi görünmeye çalışmıştı.

"Anladın mı?"

"Evet."

"Oh. Ve lütfen radyo kanalını değiştirme. Bay Carter müşterileri kaçırmamak için kolay dinlenilir parçalar çalsın istiyor." Jodee onu öptü ve dizlerine kadar inen koyu kahverengi gömleğiyle kapıdan sıvıştı. "Akşama görüşürüz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy, floresan lambalarıyla aydınlatılan kabul masasında oturdu. Kendisini bir sirk gösterisindeymiş gibi hissediyor ve dışarıdaki çift camlı kapılara bakıyordu. Ganax Isıtıcıları binasının ve şeftali bahçesinin aynı kasabada bulunabildiğine inanamıyordu.

İlk dört saatin geçmesi sanki beş milyon yıl kadar uzun sürdü. Gelen tüm gönderileri açarak zımba teli açacağıyla üzeri zımbalanmış olanları temizledi. Özellikle şirketlerden bir tanesi gönderilerini zımbalamayı seviyordu. Neredeyse kâğıdın ortasına kadar her yeri zımbalamışlardı. Murphy tırnaklarıyla on dakika kadar uğraştıktan sonra, masasında bir zımba sökücüsü olduğunu fark etmişti. Tüm faturaları, gönderileri, çekmecelere doldurma işlerini hallettikten sonra, sandalyesiyle geriye doğru kayarak tepesinde asılı duran floresan lambaları izlemeye koyuldu. Ödeme bölümüne göz attı, ancak herkesin yüzü bilgisayar ekranına çevriliydi.

Murphy telefona ve masaların üzerinde yazılı olan isimlere baktı. Kâğıttan sirk hayvanları yaptı ve kendini tabelasının yanına dizdi. Kabul masası adıyla onlara katılmak bir bakıma kara mizahtı. Dergilere doğru uzanarak eline bir makas aldı. Resimleri keserek masasının üzerinde kolajlar denedi. Bundan da sıkıldığında bir boş kâğıt alarak üzerine bir firmanın adresini yazarak şunları ekledi: Sayın bay veya bayan, bilmenizi isterim ki faturaların üzerine o kadar zımba harcamanın bir anlamı yok. Sizin gönderdiğiniz faturaların zımbalarını çözmek diğer faturalara oranla on kat daha fazla vakit alıyor.

Yarım saatte bir çift kanatlı kapıya doğru yürüyerek dı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şarıdaki özgür dünyaya göz attı. Çimenlik park alanının ortasında sular birikmişti. Dünya en sonunda sanki çiçek açacakmış gibi görünüyordu.

Rex onu saat yedide almaya geldiğinde Murphy son beş dakikayı gözlerini saatten ayırmadan geçirmişti. Kendisini bir lokomotif gibi, sanki Rex onu bağlı olduğu vagonlardan kurtarmışçasına, Rex'e doğru fırlattı.

"Hadi, dışarı çıkıp işteki ilk gününü kutlayalım."

Murphy'nin Bridgewater'da kovulmadığı tek restoran olan Applebee'ye gittiler; diğeri de Kuntry Kitchen'dı. Sanki bir uzay gemisinden Bridgewater'a inmiş ve çevresine alışmaya çalışıyormuş gibi çevresindeki ışıklara ve çalışanlara baktı. Çünkü kalmak yeniydi, kaçmamak yeniydi. Rex'e her baktığında ona cesurca gülümseyebiliyordu.

"Eee, New York'taki diğer okullara hâlâ bakmadın mı?" diye sordu.

Murphy omuz silkti.

"Murphy." Rex masaya doğru eğildi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Murphy peçetesiyle oynadı ve çatalını bıçağın yanından alıp diğer tarafa koydu. "Evet."

"Neden diğer okullara başvurmadın?"

Murphy çatalını bu sefer eski yerine koydu. "Çünkü New York Üniversitesi benim tek..."

Rex kafasını salladı ve elini tuttu. "Bana söylediğin şeyleri hatırlıyorum. Şimdi bana yeni bir şey söyle. Neden?"

Murphy altdudağının titremeye başladığını hissedi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Rex'le göz göze geldiler, ama soruyu cevaplamadı. Neden başvurmadığını bilmiyordu. Onun yüzünden New York'a gitmek istemediğini söylemek istemiyordu. Ama bir yandan da sebebinin bu olabileceğini düşünüyordu. Belki...

"Ufaklık" sandalyesini Murphy'nin yanına taşıyarak ona sarıldı. Kafasını öptü. Çevrelerindeki her şeyin yapmacık ve donuk görünmesine rağmen, istediği şeylere oranla kifayetsiz görünmesine rağmen Rex'in gerçek ve samimi olduğunu hissetti.

Ayrılmadan önce, Murphy tuvalete uğradı. Ellerini yıkadıktan sonra lavabonun önünde bir süre durarak aynada kendisini seyretti. Hatırladığından daha küçük görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

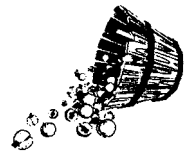


Nisan ayına doğru Murphy, Leeda ve Birdie şeftali bahçesinde, sanki birer kozmik güç gibi içeri dışarı koşturdular. Birdie ve Murphy ikiz yıldızlar gibi birbirinin yörüngesinden ayrılmıyordu ve Leeda sanki bir kara delik gibi galaksinin dışında bir yerlerdeydi.

Nisan ayının on birinci günü, Darlington mülkündeki kadim pekan ağacının sola doğru yattığını kimse fark etmemişti. Nisanın on dokuzunda bir kunduz bahçe yolunun yanında yatan Barbie bebeği baraj malzemesi olarak kullanmıştı. Ve yine aynı gün Murphy verandada oturup tarçınlı çikletinin ambalajını açarken, o güne kadar gördüğü en garip şekilli bulutun üzerinden geçtiğini gördü. Belli belirsiz bir ok şeklindeydi. Tam olarak tek yönlü bir yol işareti gibi görünüyordu. Murphy şaşkınlıktan sakızını yuttu ve elindeki ambalaj parçası parmaklarının arasından kayarak yere düştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Yedi



Birdie her ilkbahar olduğu gibi şeftali bahçesinin yeniden uyanıp canlanmasını izledi. Bitkiler o denli hızlı büyüyorlardı ki neredeyse hareketlerini seyretmek mümkündü. Her yıl olduğu gibi, önce şeftali çiçekleri açmaya başlar ve meyve bahçesini tülden pembe bir elbise gibi sarmalardı. Binlerce minik taç yaprağı önce esen meltemle titreşti, ardından da aynı hızda gözden kayboldu. Çiçekler sadece kılıflarını ve bu kılıfların ucunda beliren minicik sert şeftalileri bırakarak ayrılmışlardı.

Nisan ayının ilk yarısında Birdie ilaçlama işiyle, gelecek işçilerin yerlerinin hazırlanmasıyla ve çevresindeki hayatın hareketliliği, gürültüsü ve coşkusuyla o kadar meşguldü ki Enrico hakkında uzun düşüncelere dalacak vakti olmadı. En-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rico, kendisinden kaçıp kaçmadığını öğrenmek için önce onu haftalarca aramıştı ve mektuplar yollamıştı; ardından, kendinden kaçtığına emin olduğunda, yanlış bir şey yapıp yapmadığını sormaya başladı. Ama Birdie bu soruları nasıl yanıtlayabilirdi ki? Beraberliklerinin uğursuzluk getirdiğini mi söyleyecekti? Kendi çevrelerindeki insanların başına musallat olan felaketlere sebep olan karmayı mı anlatacaktı? Enrico nihayetinde yazmayı ve aramayı kesmişti. Birdie bunu, hâlâ Leeda ve Murphy'ye anlatmamıştı.

Birdie şarap kulübesinin dışını temizlemenin işin en zor yanı olacağını tahmin ediyordu, ancak belli başlı şeyleri göz ardı etmesi de inanılmazdı. Yeniden her yıl rutin işleri tekrarlayan eski Birdie'ye dönüşmüştü. Hayatını, eğilimlerini görebiliyor ve daha önceden okuduğu bir kitap gibi onu önünde bükebiliyor veya genişletebiliyordu ve böyle bir görüşe sahip olabilmek çok güzeldi.

İşçilerin gelmesi beklenen gün sinirli değildi. Bir meltem kadar serinkanlıydı. Eğer Enrico otobüsteyse bununla başa çıkabilirdi. Ve eğer otobüste değilse, bununla da başa çıkabilirdi. O sabah eşyalarını barakalara, Leeda'nın yanındaki odaya heyecanla taşımıştı. Bahar geldiğine göre her şey eski yerine dönebilirdi. Bu tüm evrenin hareket tarzıydı. Ancak kendisine üçüncü türden bir felaketin (bunu daha önceden "Z" felaketi olarak adlandırmıştı) omzunun üzerinde hazır beklediğini hatırlatmayı ihmal etmişti. İyi şeylerin olacağına inanmak her zaman daha kolaydı.

Murphy ve Birdie gelen otobüsü karşılamak için yolun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ağzına gittiklerinde Leeda yatağında kalmıştı. Çakıltaşlarını yararak hantal, siyah bir böcek gibi birkaç metre ötede durdu ve kapısını tıslayarak açtı. İşçilerin otobüsten inmeye başlamaları ile Murphy ve Birdie öpücüklerle ve kucaklaşmalarla çevrelenmişti. En son kişi otobüsten inip kendilerini kucakladığında ve kimin gelmediğini gördüğünde, Birdie kısa bir an için içinin acıdığını hissetti. Bu bir anının can acıtışına benziyordu.

O gece taze mısır, taze tortilla, cihili, baharat sosuna batırılmış beyaz balıketinden oluşan Meksika yemeği ziyafeti eşliğinde ateşin etrafında oturdular ve yıl üzerine lafladılar. Leeda bile bir süreliğine gelip yanlarında oturdu, incecik kollarını kurdele gibi gövdesinin önünde birbirine kenetlemişti; dirseklerini dizlerinin üzerine yaslamış, hafifçe gülümsüyordu. Herkes Birdie'nin İspanyolcasının nasıl geliştiğinden bahsediyordu. Murphy bildiği azıcık İspanyolcayı kullandı. Her sene çalışmaya gelen işçilerden biri olan Emma, geçen yaz hiç yapmadığı halde onlara bira ikram etti. Birdie ve Murphy içine limon sıkarak neşeyle yudumladılar.

Poopie ateşin etrafından erkenden ayrılmıştı. Ateşten uzak tarafta oturan Birdie, Poopie eve doğru yürürken arkasından seyretti.

Emma sanki bu durum daha önceden binlerce kere daha gerçekleşmiş gibi hissediyordu ve tüm konuşma boyunca belli belirsiz kolunu Birdie'ye dolamıştı.

Fazla geçmeden ateşin başında Murphy, Birdie ve Emma kalmış, biralarını yudumluyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma, "Neler düşünüyorsun avelita?" diye sordu, Birdie'nin omzuna yaslanmıştı.

Birdie elini saçlarında gezdirdi, gülümsemesi düşünceliydi. "Hiçbir şeyin hiç değişmediğini düşünüyordum."

"Evet." Emma omzunun üzerinden ona, ardından da karanlıkta gözükmeyen şeftali ağacı sıralarına doğru baktı. Birasını yudumlayarak, "Burada zaten hiçbir şey değişmez," dedi. Birdie'nin yüzünü inceliyordu. "Burada tek değişen şey sensin."

"Ben hiç değişmedim ki" dedi Birdie.

"Oh, avelita, arada sırada aynaya bakman gerekiyor."

* * *

Birdie sıcak tutan fanila pijamasını yanında getirmeyi unutmuştu, bu yüzden herkes ayrıldıktan sonra ateşe toprak örterek karanlık çimlerin üzerinden eve doğru yürümeye başladı. Gecenin kokusu ve cırcıböceği sesleri ona Enrico'yu hatırlatmıştı. Evin içinden bir Billie Holiday şarkısı duyuluyordu, üst katta bir yerlerden geliyor olmalıydı.

Pijamalarını önce çamaşır odasında aradı, katladıktan sonra oraya kaldırmıştı, ancak o odada yoktu. Üst kata yönelerek odasına baktı, yatağının üzerinde de değildi.

Birdie alt kata inip koridorun sonunda, Poopie'nin odasının önünde durdu. Elini kapıyı vurmak için kaldırınca müzik sesinin bu odadan gelmediğini fark etti. Babasının odasından geliyordu. Bir sandalyenin kımıldadığını hissetti.

Birdie daha görmeden anlamıştı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

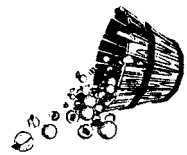
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babasının odasına bakmak için geri döndü, altdudağını kuvvetlice ısırmıştı ve kan ayaklarına hücum etmişti. İçeriden gelen ayak seslerini duyunca koridora doğru geri yöneldi, ancak kapı çok çabuk açılmıştı.

Poopie koridora girdiğinde bir natürmort tablosu oluştu. Birdie donmuştu, Poopie ise şaşkındı ve üzerinde ateşli bir pembe gece elbisesi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Sekiz



Reeda'nın eski alışkanlığını kazanması pek uzun sürmedi. Yeni meyvelere yer açmak için aşırı tomurcukları ağaçlardan sökerken çıkan ses, dalların çekip eğilirken gıcırdaması ve bıraktığında yaprakların dal yerini alırken hışırdaması, tomurcukların pat diye yere düşme sesi çok kısa bir süre içinde ritmik bir hal aldı. Olgunlaşmamış meyvelerin ayağının altında yuvarlanırken çıkardığı belli belirsiz kokuyu hatırladı. Tatlı bir koku değildi bu, ancak tazeydi. Dallara her uzandığında kolları birer spagetti gibi hareket ediyordu. Seyreltme işleminin ilk günüydü ve buraya yardım etmek zorunda hissettiği için değil, yatakhanenin tavanını seyretmekten sıkıldığı için gelmişti. Son birkaç ayını dış dünyayı bir film gibi izleyerek harcamış gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissediyordu. Ve artık bu film eskimişti.

Ağaçların arasında Murphy ve Birdie'yi aradı. Onların dallarla yaprakların arasında beliren ve kaybolan renkli giysilerini görebiliyordu. Murphy'nin üzerinde bir kot pantolon, Birdie'nin üzerinde ise pembe bir tişört vardı. Majestic gölgelerin arasında oraya buraya koşturup duruyor, dikkatle ateş karıncalarını gözlüyor, birine rastladığındaysa bulunduğu yerden hızla uzaklaşıyordu. Leeda onlarla konuşmamasına rağmen, Murphy ve Birdie'yi takip ederek yanlarından ayrılmamaya gayret ediyordu. Bu bir alışkanlıktı.

Öğlen olduğunda, saat 08:00'den bu yana iki gün geçmiş gibiydi. Leeda koluyla alnını silerek en yakın ağacın dibine çöküverdi, meyveleri topladığı sepeti hâlâ elinden bırakmamıştı. Yaslandığı ağaç üzerine yaslanılamayacak kadar küçük ve ince olmasına rağmen gözlerini kapayarak yaprakların yüzünü örtmesine izin verdi. Gıdıklanıyordu. Kollarını nazikçe dalların arasında gezdirirken elinin ağırlığıyla onları bükmüştü.

Ufacık sırtına yaslanan bir çift el hissetti. "Hadi, mola verelim," dedi Birdie.

"Um. Hayır, teşekkürler. Ben..."

Hişş. Birdie bir anda onu çekerek yere yatırmıştı. Leeda onun bu çılgın halini izledi, ardından da baktığı yöne doğru döndü. Poopie durdukları yerden birkaç sıra ötede belirmişti. Güçlü elleri dalların üzerinde hızla hareket ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne oldu?" diye fısıldadı Leeda. "Şişt..."

Birdie bir vazoyu tutup çeker gibi Leeda'yı kolundan yakalayarak arkalarındaki sıralara doğru çekti. Şeftali ağacı sıralarının arasında ilerlerken sanki süper markette dar bir reyonda geziyormuş gibi aşağı doğru bakıyordu. Şeftali tomurcuklarını ağır siklet boks şampiyonu gibi tomurcukları yumruklayarak toplayan Murphy'yi görene kadar bu şekilde ilerledi. Murphy onları fark ederek yumruklamayı durdurdu ve arkasını döndü. Birdie buraya gel anlamında abartılı bir jest yaptı. Birkaç dakika sonra, ağaç sıralarının gölün kıyısına bakan uzak taraftaki köşesinden dışarı fırladılar. Murphy üzerindeki elbiseleri birer birer çıkarırken gölün kıyısına doğru bir mumya gibi ilerledi ve suya doğru yığıldı. Birdie yavaşça kenara yaklaştı, parmağını suya değdirdi, o sırada Murphy onu ayak bileğinden yakalayarak suya çekti. Birdie suya düştü. Leeda içgüdüsel olarak kollarını vücuduna sardı ve birkaç metre uzakta bekledi. Bir dakika geçmeden kollarını vücutlarına sarmış bir halde, titreyerek çimlere doğru koşuyorlardı.

"Aman Tanrım! İlk ben daldım." Murphy nefes nefese kalmış, göğsü inip kalkıyordu. Leeda hiçbir şey söylemedi. İlk dalışın gerçek anlamda ona ait olmasından bir çeşit gurur duydu. Çimlerin üzerine oturdular, çimler o kadar yumuşaktı ki ayı postuna oturmuş gibi hissediyorlardı. Birdie tüyleri kalkmış kollarını bacaklarına sarmış, sallanıyordu. Isınabilmek için nefesini kolları ve bacaklarının arasına, karnına doğru üflüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ee, anlat bakalım, Birdie, ne oldu?"

Birdie bir kere sallandı, ardından bir kere daha. "Size söylemem gereken çok önemli bir şey var," dedi göbeğine doğru. Ardından yüzünü ortaya çıkararak Murphy'ye doğru baktı.

"Enrico'ya mı kaçacaksın?" diye sordu Murphy.

"Hayır."

"Enrico sana Meksika'da yeni bir ev aldığı için buraya gelmedi, çünk..."

"Murphy!" Birdie bozulmuştu, gözleri ateş saçıyordu. Bunu gören Murphy ağzını derhal kapattı. Leeda Enrico'nun ağaçları seyreltmek için neden gelmediğini bildiğine emin değildi. Murphy nedenini sorduğunda Birdie okul hakkında bir şeyler gevelemişti.

"Geçen gece... ben... bir şey gördüm." Önce yanakları elma gibi kızardı, ardından tüm yüzünü, neredeyse şakakları da dahil olmak üzere boydan boya kiraz gibi kırmızı bir renk kapladı.

"Poopie ve babam. Um. Poopie... Babamın odasın... Onlar beraberlerdi. Birlikte." Havaya baktı ve tekrar başını eğdi. "Birlikteler."

Sözler Leeda'ya ulaşmadan önce sanki rüzgâra çarptı ve rüzgâr kesildi. Murphy sözleri duyduğunda içinde hissettiklerinin tümü yüzüne yansıdı. Dudaklarını ağır çekimdeymiş gibi araladı. "Ciddi olamazsın!"

Birdie kafasını yeniden dizlerinin arasına gömerek salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birdie, bunu gördükten sonra kendini nasıl hissediyorsun? Yani demek istediğim, sinir olmanın yanı sıra, çünkü ben bile sinirlendim. Babanı çıplak düşünmeye bile tahammül edemiyorum ve..." Murphy bir anda ağzını sıkıca kapadı, çünkü o sırada Birdie ona ölmek istiyormuş gibi bakıyordu.

"Sen deli misin?" diye sordu Leeda.

Birdie üzerine oturduğu çimlerden bir tane yonca koparak omuzlarına vurmaya başladı. Önce sol sonra sağ omzuna, sonra yeniden sol omzuna. En sonunda omzunu silkti.

Leeda, Birdie'nin hiçbir zaman birine gerçekten sinir olmayı kafasına takmayacağını biliyordu. En azından bunu göstermezdi. Genellikle en derinlerinde, bir volkan gibi patlayana kadar saklardı.

Orada bir süre daha oturdular. En sonunda Birdie çok kısık bir sesle, "Sizce annemin gitmesini Poopie mi istemiştir?" diye sordu. Altdudağı titriyordu.

Murphy dört ayağının üzerinde Birdie'ye doğru emekledi, kolunu omuzlarına hafifçe doladı.

"Ben düşündüm ki, yani o ve ben... bu hepimizin sorunu." Birdie uzun bir nefes bıraktı. "Kendimi keriz gibi hissediyorum. Onlar bu şeyi yapıyorlar ve ben de buralarda geziniyorum işte. Açıkçası bu."

Murphy avuçlarının üzerine yaslanarak çimlerin üzerinde geriye doğru çöktü, ardından bir eliyle Birdie'nin sırtını tırnaklarıyla çizerek, "Bence Poopie bizim düşündüğümüz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den çok daha azgın bir kadın," dedi.

Birdie şaşkınlık ve savunma dolu bir bakışla Murphy'yi tehdit etti.

Murphy ağzına fermuvar çekmiş gibi yaparak, "Başka hiç bir şey söylemiyorum," dedi. Ancak Birdie düşünceli ve belki de pişmanlık dolu bir şekilde yeniden çimleri yolmaya koyulmuştu. Murphy "Sadece..." diyerek yeniden başlayacak oldu, ama ardından Birdie'ye çekinerek bakıp sustu.

Arka taraftan gürültüler geliyordu. Emma, Raeka ve Isabel ağaçların arasından ortaya çıktılar. Emma elini saçlarına götürerek çözdü ve siyah bir kadife gibi omuzlarına dökülmesine izin verdi. Birkaç tel saç terle yüzünün her iki yanına yapışmıştı. Boynuna, su geçirmez tek kullanımlık kameralardan birini asmıştı. Raeka tişörtünü başının üzerine sıyırmıştı bile. Bir anda hepsi dondu. Raeka, Emma'ya çarparak tişörtünü yeniden giymişti. İki grup şok olmuş gibi birbirini izliyordu. Sonunda Emma, "Hola," dedi.

Kısık sesle, "Hola," diyerek cevapladılar.

Emma İspanyolca, "Vienen aqui a nadar?" diye sordu. "Buraya yüzmeye mi geliyorsunuz?"

Leeda ve Birdie başını eğdi. "Evet," dedi Murphy. Raeka diğer iki kadını da göstererek, "Nasotros tambien," dedi. "Biz de." Leeda eskiden beri buranın tecrit edilmiş ve dünyada sadece kendilerine ayrılmış bir bölge olduğunu ve içinde çıplak gezdiklerini hayal etmişti. Ancak Raeka kızarmış ve terlemiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzüyle sırıttı ve tişörtünü çıkardı. Ve böylece Murphy, Leeda ve Birdie sadece kendilerine ait zannettikleri bir dünyanın paramparça olduğunu gördüler. Üç kadın dişleri soğuktan takırdayarak sığ suda oyun oynamaya gittiler. Birkaç dakika sonra Murphy ve Birdie de onlara katıldı. Kadınlar kafasını sallayarak nazikçe gülümseyen Leeda'yı işaret ediyorlardı.

Bir yandan İngilizce ve İspanyolca konuşarak, şakalaşarak, daireler çizerek yüzdüler. Titriyorlardı ancak sudan çıkmaya da hiç niyetleri yoktu. Birbirlerine su sıçratıyorlar ve gülüşüyorlardı. Leeda gördüğü şeyi gezgin Ponce de Leon'un hayatını sahneleştiren tiyatro topluluğuna benzetti, sonunda, sonsuz hayat çeşmesine ulaşmışlardı.

Sudan çıktıklarında çimlerin üzerine oturarak sinekler gibi Leeda'nın etrafında toplandılar. Emma ayakta duruyordu.

"Bu güzel bir fotoğraf." Koşarak çimlerin üzerine bıraktığı kamerayı aldı ve gölün kıyısına kadar gerileyerek durdu. Topukları neredeyse suya değiyordu. Açık tuttuğu avucuyla onlara birbirlerine yaklaşmalarını işaret etti. Leeda sanki kendinin, Murphy'nin ve Birdie'nin nerede yer alması gerektiğini söyleyebilirmiş gibi hissetti. Ancak sonra Emma, Raeka ve İsabel'in de yerlerini belirlemek gerekecekti.

Kadınlar tişörtlerini giyip kol kola girerek uzaklaşınca Murphy çimlerin üzerine sırtüstü yattı ve Birdie dirseklerinin üzerinde arkasına doğru yaslandı. "Meksika'yı sevmiştim," dedi gökyüzüne doğru.

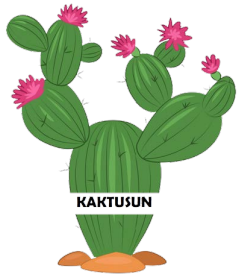
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesi özlem doluydu ancak Leeda onun ne kadar şanslı olduğunu düşünmüştü. Neye sahip olduğunun farkında olan birisinin sözlerini duyduğunu sanmıştı.

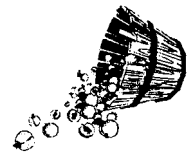
* * *

Ertesi sabah Leeda geçen bahar ve yaz aylarından kalma tanıdık seslerle uyandı. İşçiler mutfakta dolaşıyor, yumurta kızartıyor ve sohbet ediyorlardı. Orada öylece uzandı ve işçilerin seyreltmeye başlamak için ağaçlara doğru koşturmasını dinledi. Hasta hissetti ve yatağında kaldı. Şeftali sıralarında çalışmak için dışarı çıkacak gücü kendinde bulamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Otuz Dokuz



Murphy durdu, kollarına keskin sancılar giriyordu, Birdie'yi görebilmek için şeftali ağacı sıralarına doğru bakındı.

Paskalya tatilinin pazar günüydü ve şeftali ağaçlarının içinde sadece ikisi çalışıyordu; Poopie çalışanları kiliseye götürmüştü. Murphy binlerce yaprağın arasından, birkaç sıra ötesindeki Birdie'yi en sonunda görebildi. Pembe tişörtü arada sırada görünüp kayboluyordu. Murphy kollarını havaya doğru kaldırıp gerinerek ellerini birbirine kenetledi ve arkaya doğru esnedi. Mola vermesi gerekiyordu.

Kendi bahçesine doğru yürüdü ve kendi bankının üzerine oturdu ve etrafına bakındı. Havalar ısındığından beri, birkaç günde bir buraya gelip etrafı kontrol ediyor, o kadar kısa süre içinde ne kadar çok filizin sürgün verdiğini, iğnemsi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaprakların nasıl zemini delip dışarı çıktığını gördükçe şaşırıp kalıyordu.

Ve bunun da ötesinde, sürgün veren filizlerin arasında minyatür güller, ortancalar, lavanta ve şakayıklar, eflatun, pembe, kırmızı ve mor renkli çiçekler toprağın üzerinde büyümeye devam ediyordu. Ve sadece kendi bahçesinde değil, her yerde şeftali bahçesi yeşillikler ve kokularla dünyayı sarıyor ve gece geç saatlere kadar öten kuşlarla çınlıyordu. Belki de bu yüzden son birkaç gündür Bridgewater'daki hayat daha az moralini bozuyordu. Ganax o kadar korkunç değildi; en azından kafasını başka şeylerle meşgul etmek için bir sürü zamanı oluyordu. Ayrıca Rex vardı, iyi ki vardı.

Murphy her zaman evliliğin insanları birbirine tutsak etmek için toplum tarafından dayatılan bir maskaralık olduğunu düşünürken, kendini yolun kenarında gösterişsiz bir düğünü hayal ederken buldu. Rex'in ön verandasında dünyanın gidişatını seyrederek birçok gece geçirmişlerdi. Bunu yapabiliyor olmanın bir anlamı olmalıydı. Dünyaya gözcülük ediyor olmalarına bir isim verilmeliydi.

Rex'in yaptığı resmedilmeye değecek kadar güzel olan kuş evi patikanın sonunda dikili duruyordu. Murphy ellerini ovuşturdu, onu görmeliydi. Eve kadar kamyonetle gitmek için Birdie'yi çağırmak çok şaşalı olurdu. Yürümeye karar verdi. Şeftali bahçesinin güneybatı tarafına, mülk arazisinin demiryolu rayları ile kesiştiği yöne doğru ilerledi. Bu alan birbirine dolanmış sık ağaçların ördüğü duvarla çiftliğin geri kalanından ayrı duruyordu. Murphy çömelip başını eğerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ağaçların arasından geçti ve çalı çırpının arasından kurtulana kadar da radyonun sesini işitmedi.

Hemen durmuştu.

Çimlerin üzerinde serilmiş leylak rengi bir battaniyenin üzerine bir kadın uzanmıştı. Onun kim olduğunu tanıması Murphy'nin bir saniyesini aldı, ancak yine de gözlerine tam olarak güvenemiyordu.

"Anne?"

Jodee McGowen olduğu yerde yuvarlanıp doğrularak güneş gözlüklerini gözünden çekti. Pilli bir radyo dinliyordu. Hemen yanında birkaç sandviç ve diyet kola vardı. Kitabını kucağına aldı ve doğrularak oturdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Murphy. Jodee omuz silkti.

"Bugün Paskalya tatlım."

"Oh." Murphy bocalamıştı. Jodee sanki burada oluşunda şaşılacak bir şey olmadığını ima eder tonda konuşmuştu. Ancak Murphy annesiyle piknik yapmaya en son yıllar önce gelmişti. "Hâlâ buraya geldiğini bilmiyordum."

"Geliyorum," dedi doğal bir şekilde ve oturmasını göstermek için elini yanı başına vurdu.

Muphy oturarak diyet koladan büyük bir yudum içti. "Sandviç ister misin?" diye sordu Jodee. Ağzında kalan kırıntıyı uzun kırmızı tırnağıyla temizlerken.

Murphy fındık ezmeli sandviçin yarısı alarak midesine indiriverdi ve koladan bir yudum daha aldı.

"Kremalı marshmellow sandviçimden başka herhangi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şey yemeyi hep reddederdin," dedi Jodee. "Yumuşadığını görüyorum."

"Sen de buraya her gelişimizde bir gün yakalanacağımızı söyler dururdun," diyerek cevapladı Murphy.

"Ama bak ne oldu?"

Murphy ağaçlara doğru bakarak çiftliği kısmen kendisine aitmiş gibi düşünmediği günleri hatırladı. Bu, Rex, Leeda ve Birdie ile tanışmadan önceydi. Eskiden, şu an baktığı yerde, sanki içine girmelerini bekleyen bir oyuk varmış gibi hissediyordu.

Birbirlerine eşlik ederek bir süre sessizce yediler. Kolayı sırayla içiyorlardı.

"Sen küçükken," dedi Jodee bakır renkli saçlarını yüzünden alırken, "pikniğe gitmek için hep sabırsızlanırdın, geldiğimizdeyse geri dönmek için sabırsızlanırdın." Gülümsedi. "Hep bir sonra gelecek olan şeyi beklerdin. Her zaman sonra ne var? Sonra ne var? Sonra ne var?"

Murphy hintli gibi bağdaş kurmuştu. "Çok sinir bozucu olduğuna bahse girerim."

"Hayır," dedi Jodee kafasını sallayarak. "Hayır, sinir bozucu değildi." Bir an duraksadı. "Aslında üzüntüye kapılırdım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir zaman durduğun yerin sana göre olmadığını düşündüğün için böyleydin."

Murphy boğazında bir yumru hissetti. Bu dediği gerçekti.

Hep öyle hissetmişti.

Jodee iç çekti. "Ben hep olduğum yerde kalmak istemi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdir. Sahip olduğum şeyle mutlu olmanın her zaman iyi yönlerimden biri olduğunu düşünmüşümdür, bilirsin... ama her zaman olman gereken yeri arayıp bir tülü bulamamak... bu hüzün verici."

Murphy yerden çim yoldu. Sağduyulu bir öğüdün yolda olduğunu hissetmişti. Tekrar ilerideki ağaçlara doğru bakıyor, aralarına girip tüymek istiyordu. "Anne eğer bilge bir öğüt vereceksen, ben sadece..." İstemi...

"Murphy, onu buldum."

"Murphy neyi bulduğunu sormadı. Üç yaşındaymış gibi daha çok çim yoldu.

"Taco Cabana kuponlarını arıyordum." Jodee kolanın dibinde kalanı yudumlayarak bitirdi ve kutuyu buruşturdu. "Bunları hep bana sormadan geri dönüşüm kutusuna atıyorsun."

"Bir tane alınca bir tane de bedava olanlar mı?" diye sordu. Jodee dimdik gözlerinin içine gayet ciddi bakıyordu. Murphy avucundaki ince çimlere baktı.

"Kabul edilmişsin."

Murphy avuçlarını bitiştirmiş, ileri geri hareket ettirerek çimleri yuvarlıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

En sonunda Murphy bakmıştı. Annesinin kendisine bu kadar ciddi bakmasından nefret ediyordu. Kendisini beş yaşında gibi hissetmekten nefret ediyordu.

"Sence, yanımda kaldığın için mutlu muyum?" Jodee'nin sesi kızgınlığın sınırındaydı ve dudakları bunları söylerken titriyordu. "Sence, kabul edilmediğini söylediğinde, mutlu mu olmuştum?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet diye düşündü Murphy. Tabii ki. Ama şimdi başka türlü de olmuş olabileceğini fark ediyordu. İlk kez sanki bu düşüncesinde hatalı olabileceğini düşünüyordu.

"Beni böyle bir hayal kırıklığıyla nasıl karşı karşıya getirirsin?" O an annesinin gözlerinin kenarından minik gözyaşları süzülmeye başladı ve Murphy yağmur damlası gibi toprağa düşüp eriyip gitmiş olmayı istedi.

Jodee gözlerini yüzünde makyaj izleri bırakarak sildi. "Sana vermem gereken hayatın yüzde birini bile verecek kadar bile çok çalışmadım. Bu açık değil mi? Yoksa hâlâ düşündüğümden daha mı çocuksun?"

"Kalmak istedim..." Murphy karşı çıkmıştı, içinde kızgınlığın kaynamaya başladığını hissediyordu. "Sen hep kalmam gerektiğini söyleyip durdun."

Jodee burnunu çekti, çevresine bakındı. Duyduğu şey için tanık arar gibiydi. "Sence aptal gibi mi görünüyorum?"

Murphy gözlerini devirerek derin bir nefes bıraktı. Ayağa kalkmanın eşiğindeydi. Annesinin kendisine yüklenmeye başlaması uzun sürmezdi.

"Murphy eğer istediğin şeyleri elde etmekten şimdi vazgeçersen, ne zaman onların peşinden gideceksin? Eğer şimdi olmazsa ne zaman olacak?"

"Rex'i seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum." Jodee nefes almıştı. "Gerçekten sevdiğini biliyorum. Ama ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?"

Murphy ağaçlara doğru göz atarak, "Ne?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bence gitmeme sebebin bu değil."

Murphy gözlerini kıpırdatmadan annesine baktı. "Bence..." diyerek devam etti Jodee, "O çocuğu bahane olarak kullanıyorsun."

Murphy gözlerini kırpmıştı, ardından da kahkahayı patlattı. "Bu çok salakça."

Annesinin yüzü daha da sertleşti ve değişti. "Bence sen korkuyorsun, hem de bütün 'ben bu kasaba için çok büyüğüm' nidalarına rağmen. Jodee elini havadaki bir şeyi savuştururmuş gibi salladı. "Söyledin durdun bunu, ama tam şansı yakalamışken, bam!" Jodee eliyle diğer kolunu tuttu. "Saçlarını buradan giderken sallanışını göremeyeceğiz. Ancak bence şunu da anlaman gerekiyor; sen aslında eskisi kadar büyük olmadığın için korkuyorsun, bence yeteri kadar büyük olamamaktan korkuyorsun." Jodee kafasını salladı. "Ve bu da benim kalbimi ağrıtıyor."

Murphy hızla ayağa kalktı. Bir şeylere vurmayı isteyecek kadar kızdığını hissediyordu. "Her neyse," dedi ve ağaçların arasına doğru ilerlemeye başladı. Bunun saçma sapan bir davranış olduğunu biliyor ama aklına yapacak daha iyi bir şey de gelmiyordu.

Yarı koşarak, yarı yürüyerek eve vardı. Posta kutusunda gönderiler birikmiş ve bir kısmı da dışarı taşmıştı, Murphy onları öylece bıraktı. Eşiğe vararak durdu ve çevresine bakındı.

Anthill Acres'te bu yaşa gelene kadar görebileceği her şeyi görmüştü ki bu yerde çakılların içinde yarı yarıya gömülü duran gazoz kutuları için bile geçerliydi. Barbekü man-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

galları çamurlu suyla doluydu. Muphy'nin hatırladığı kadarıyla hep aynı kişiler, Noel zamanı buraya gelir ve ışıkları yakarlar, Noel ışıkları da burayı haftalarca aydınlatırdı.

Murphy yarı yarıya çamura gömülmüş gazoz tenekesiydi. Barbekü mangalının içindeki çamurlu suyun dibine gömülmüştü. O bu parkta unutulmuş, yalnız başına öylece yanmaya terk edilmiş Noel ışığıydı.

Ve buradan ayrılamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk



Mayısın ikisinde ön kapıda araba kapısı çarpılarak kapatıldığı zaman Majestic kestirme yoldan buzdolabının arkasındaki boşluğa girerek saklandı. Birdie onun dışarıda kalan kuyruğunun titreyişini görebiliyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çömelerek onun peşine düştü ve tek koluyla sıkıca yakaladı. Köpeklerin içgüdüsünün bu denli güçlü oluşu karşısında hayrete düşmüştü.

Merdivenlerden aşağı inerken, "Bunu oturma odasında halledelim," dedi Poopie. Birdie arka ayaklarından, Poopie ön ayaklarından tutarak Majestic'i koltuğa sıkıştırdılar. Dr. Cawood makasının ucunu köpeğin bacağı ile göğüskafesinin arasına kaydırdı. Uzun bir boğuşma sonunda Majestic'in tek ayağı alçıdan kurtulmuştu. Veteriner aynısını diğer bacağına da yaptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Majestic koltuktan atlayarak onlara havladı, ardından mutfağa koştu. Birdie Dr. Cawood ile kapıya kadar yürüdü. Salona geri döndüğünde Majestic mutfak masasının çevresinde keyifle koşuyor ve sıçrıyordu; soluk soluğa kalmıştı ve arada hırlama sesleri geliyordu. Poopie tabakları yıkıyordu.

Birdie, "Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Olur."

Yıkanmakta olan tabak sesleri ve cam tıngırtıları sessizliği noktalama işaretleri gibi bölüyordu. Birdie pencereden dışarı, boş şeftali ağacı sıralarına doğru bakıyordu. İşçiler gitmişti ve haziran ayına kadar dönmeyeceklerdi. Ancak gariptir ki Birdie onlar hâlâ çiftlikteymiş gibi hissediyordu. Majestic ayaklarının arasında geziniyor ve kendisiyle oyun oynamaları için onlara vikliyordu.

"Görünüşe bakılırsa birinin üzüntüsü geçmiş." Poopie, Birdie'ye bakarak gülümsemeyi denemişti.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Birdie, gözlerini elindeki bardaktan ayırmamıştı.

Poopie'nin yüzü soldu. O da başını eğip bakışlarını lavaboya yöneltti, ancak konuşmayı sürdürdü. "Sen okula başlayınca ne yapacağını bilmiyor. Yeni bir üzüntü sebebi daha olacak."

Birdie zaten tertemiz olmuş bardağı ovalamaya devam ediyordu. İfadesiz bir tonlamayla, "Buralarda olacağım," dedi.

"Ben ve Majestic birbirimize kaldık."

Poopie başını kaldırarak ona baktı. "Neden öyle dedin?" Birdie omuz silkti ve bardağı ovalamaya devam etti.

Poopie derin bir nefes aldı, elini tezgâha koydu ve ona

BELONGS TO KAKTUS TEAM

doğru döndü. "Birdie bana kızgın olduğunu biliyorum."

Birdie, "Kızgın değilim," diyerek cevapladı.

Poopie elini hızla tezgâha vurdu. "Evet, öylesin. Söyle hadi bana. Bağır. Bir şey yap."

"Çiftliğin sahibi hâlâ ben değilim. Şimdilik seni kovamam."

Poopie tokat yemiş gibi sarsıldı. Ardından kendini topladı, duruşunu dikleştirdi ve çenesini eski haline getirdi.

"Eğer ayrılmamı istiyorsan gidebilirim."

Birdie tabakları kuruladığı havluyu bükerek sıktı. "Beni zaten terk ettin."

Poopie bir an dondu. Ardından başını eğerek merdivenlere doğru yöneldi. Birdie omzunun üzerinden merdivenleri tırmanışını ve Majestic'in onun ayakları altında koşturuşunu izledi. Köpeğine içinden "Hain" dedi. Poopie odasına doğru ilerlerken ayak seslerini duyabiliyordu. Ardından Poopie'nin yatağının üzerine ağır bir şey bıraktığını belli eden bir ses geldi. Bir anda kalbi korkuyla doldu.

Birdie elindeki havluyu bırakarak merdivenleri çifter basamaklar halinde tırmandı, ardından durdu ve nefesini tutarak sesleri dinledi. Poopie'nin eşyaları taşıdığı belli oluyordu. İki adım daha attı ve yeniden durarak sesleri dinledi. Ardından üst kata ulaşarak etrafına bakındı, önce kendi odasını gözden geçirdi, ardından kapısı açık duran Poopie'nin odasına doğru baktı.

Ağır adımlarla kapıya yaklaştı. İçeride Poopie eşyalarını büyük siyah valizine dolduruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapıyorsun?"

"Toparlanıyorum."

"Neden?"

Poopie dizlerinin üzerindeydi, ellerini yere koyarak başını eğdi. "Çünkü bundan başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Birdie donmuştu. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Elleriyle yüzünü örterek kapının eşiğine çöktü. Bir yandan ağlayarak, "Emekli olacaksın sanmıştım," diye vırakladı. "Bu yüzden böyle garip davrandığını düşünüyordum." Bir çocuk gibi zırladığının farkındaydı, sesini yükselttikçe daha da çatallaşmış çıkıyordu. Ellerini indirerek Poopie'ye baktı. Ağlamasını durduramıyordu. "Meksika'ya döneceksin sanmıştım."

"Hayır." Poopie başını tüm gücüyle salladı. "Emekli olmak mı? Birdie, sana ne zaman emekli olacağımı dakikasına kadar söyleyebilirim."

Birdie aldığı cevabın kesinliğini duyunca ona yeniden baktı.

Poopie dua eder gibi ellerini birbirine birleştirdi. "Birdie, baban ve ben bunu sana nasıl söyleyeceğimizi bilemedik." Birdie, Poopie'nin ellerinin titrediğini görünce şok olmuştu. "O sana bir an önce söylemek istiyordu. Ama ben bunun senin bana olan... bakışını kötü yönde etkileyeceğinden korkuyordum."

Kafasını salladı. "Senin bir annen var. Ama benim hiç kızım olmadı. Sadece sen oldun"

Birdie'nin vücudu gevşemişti. İçine doğru yayılan tesellinin varlığını hissedebiliyordu. Kızgınlık hâlâ içindeydi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve onlar hakkında yanılmadığını öğrenmek bu kızgınlığı ayrıca ikiye katlamıştı. Sanki kızgınlık, rahatlama ve yine kızgınlıktan oluşan bir sandviç olmuştu. Poopie susarak yanına yaklaştı.

"Beni yargıladın," dedi Birdie. Tüm gözyaşlarını akıtmıştı ve şimdi burnu akıyordu. "Enrico için. Hem de aynı şeyi sen de yapıyorken."

Poopie şaşkınca başını salladı. "Ne yargılaması? Seni mi yargıladım?"

"Tüm o azizleri odamın önüne koydun. Şeyden sonra..." Birdie yatağın köşesine oturdu.

Poopie bir an bakakaldı. "Birdie..." Kafasını sallıyordu. "Onlar yargılamak için değildi." Poopie, Birdie'nin elini tutarak geriye çekip yanına oturdu. "Biriyle beraber olmak her zaman için risktir. Ben o azizleri sana yardım etsinler diye koydum." Poopie omuz silkti. "İşe yarayıp yaramadıklarını bile bilmiyorum. Sadece yaradıklarına inanıyorum."

Birdie sessizce oturdu. Duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

"Sen..." diye başladı söze, ardından sesi fısıltıya dönüştü, "Tanrı'nın Honey Babe'i beni cezalandırmak için öldürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi?"

Poopie eliyle ağzını kapadı. Ardından da güldü. Birdie ona baktığında yeniden ciddileşmişti, ama ardından yine güldü. "Özür dilerim. Hayır. Hayır inanmıyorum. Ve seni seviyorum Birdie. Ben seni çok önceden yargılamıştım zaten." Kolunu Birdie'ye doladı. "Sen mükemmelsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie kafasının üzerindeki bulutların dağılmakta olduğunu hissetti. Poopie onları kovalayana kadar neden dağılmadıklarını bilmiyordu. Ancak birdenbire o ana kadar tüm olan bitenin saçmalık olduğunun farkına vardı.

"Başka ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Poopie. Birdie ona baktı. "Babama âşık mısın?"

Poopie omuz silkti. Ardından başını eğdi. "Ne zamandır?"

"Bilmiyorum. Ne zaman olduğumu fark etmedim. Başka planlarım vardı. Hep eve geri dönmek istiyordum. Hep erteliyordum."

Birdie boğazını temizleyerek, "Annemin gitmesini istiyor musun?" diye sordu.

Poopie onu kucakladı.

"Hayır tatlım. Elbette ki hayır."

Birdie onun yüzünü inceledi. Ona inanıyordu. Ama bu acısını dindirmedi. Hâlâ babası ve Poopie'nin beraber olmasını kabullenebilmiş değildi. Ama daha az ihanete uğramış hissediyordu.

"Babam çiftliği devralmamı istiyor."

"Kabul etmezsen bununla yaşayabilir."

"Aslına bakarsan bunu istiyorum."

Poopie kollarını dolayarak ona sarıldı. "Öyleyse her şey çok kolay olacak."

"Enrico'dan ayrıldım."

"Biliyorum, neden?"

Birdie kendini yeniden ağlamanın eşiğinde buldu. Ama koyun gibi gülümseyerek, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Walter'ın eve girdiğini duydular, merdivenlerden yukarıya çıkıyordu. Poopie'ye bir şey söylemek için ağzını açarak içeri girdiğinde ikisini birden gözyaşları içinde birbirlerine sarılmış gördü. Boğazını temizleyerek önce tavana baktı ve geri dönerek odasına yöneldi. Poopie ve Birdie birbirlerine baktılar, manzaranın acıklı tarafının komik tarafına daha ağır basmasına rağmen güldüler.

O gece Birdie yatakhanelere doğru yürüyerek sırtını eskiden Enrico'ya ait olan pencerenin altındaki duvara yaslayarak oturdu. Soğuktan yalnız başına titrerken, onun vücudunun sıcaklığını verip kendisine sarıldığını düşündü. Eğer yanında olsaydı, onun oturuyor olacağı yere oturmaya gayret ederdi. Eve doğru dönerken geniş bir yay çizerek pekan ağaçlarının çevresinden dolaştı. Daha ilk ağaca birkaç metre kala tamamen durdu. Methuselah'ın kabartılı gövdesinin çevresine yerden otuz santim yüksekliğinde kırmızı plastik kurdele çekilmişti.

Kırmızı kurdele Methuselah'ın nereden kesileceğini işaret ediyordu. Yıllar boyunca babası bu işareti farklı sebepler yüzünden pek az ağaca koymuştu ve bu işareti taşıyan ağaçların kesilmesi gerekirdi. Birdie uzanarak ağaca dokundu, göğüskafesi acıyordu.

Leeda'nın da söylediği gibi, hep kalbinin Methuselah'ın altına gömüleceğini hayal etmişti. Mezarının üzerinde ağacın yükseldiğini hayal etmişti. Ama bu resim bir şekilde değişiyordu. Mezar taşını hayal ediyordu. Birçok insan kendi mezar taşına sevgi dolu anne, sevgili eş, özverili insan gibi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şeyler yazdırırken kendisininki şöyle olacaktı: Birdie Darlington, kaleyi savunmaya devam ediyor.

Odasına bir saat sonra geri döndüğünde telefona bakıyordu.

Enrico'nun evini aradı, karşısına Enrico'nun telesekreter mesajı çıkmıştı. "Benim. Birdie. Darlington... Çok üzgünüm..." Hepsi bu kadardı. Telefonu yerine astı.

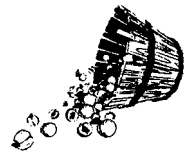
Birdie gün doğmadan ayaktaydı. Bütün gece yatak odasının camını açık bıraktığından bahçenin tüm kokuları, büyüyen yeşil meyveler, pekan ağacı kabuğu ve manolya yaprağı içeri dolmuştu. Ama sebebini bilmediği halde sanki bunlara jacaranda, kum kaktüs ve tarçın kokuları karışıyor gibiydi. Kimseyi uyandırmamak için ağır ağır alt kata, salona indi.

Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edecekti.

Poopie uyanıp kapısını açtığında kapısının önünde kendisini bekleyen bir sıra tahta azizle karşılaşacaktı. Yargılamayan azizlerdi bunlar, temenni ve destek içindi.

Hem Poopie hem de Birdie'nin alabilecekleri tüm yardımlara ihtiyaçları vardı.

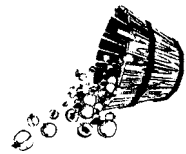
BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Mayısın ikinci haftası Bridgewater'da, bir ruh tarafından fark edilmeden belli başlı değişiklikler olmuştu. Buck's Doğa Koruma Bölgesi'nde yarasalar mağaranın içinde huzursuzca kanat çırpmaya başladılar ve bu durum gece olana kadar devam etti. Methuselah birazcık daha yana yattı, ama bunu gövdesinde yukarı aşağı hareket eden böceklerden başkası fark etmedi. Şeftali bahçesine çöken tarçın kokusu yerini Murphy'nin bahçesinde yükselen güllerin kokusuna bıraktı. New York şehrinde bir çakıltaşı kauçuk kaplı merdivenlerden yuvarlanarak doğruca kanalizasyon deliğine düştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Bir



"Bilemiyorum," dedi Birdie, elinde bir kül vazosu tutuyordu.

"Hadi, Birdie, o özgür olmayı isterdi."

Murphy terlemiş bir halde golf aracına bindi. Bugün o ve Leeda'nın okuldaki son günüydü; sonsuza kadar hem de. Doğrudan buraya çiftliği işçilerin gelişine hazırlamak için gelmişlerdi: Şarap yapımında kullanılan meyve presini temizlemişler, ipleri istiflemişler, erken olgunlaşan meyveleri toplamışlardı. Murphy koltuğa çökmüş, başını geri atarak güneşe yüzünü vermiş ve sabırsızca bekliyordu.

Birdie bir çift rollerblade giyinmişti, bir eliyle Honey Babe'in kül vazosunun tepesini yakalamıştı. Golf aracının arkasına bağlanmış uzun bir ipin diğer ucu Birdie'nin beline

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağlıydı. Leeda, Murphy'nin yanındaki koltukta yerini almıştı. Dalgalı sarı saçlarını basit bir atkuyruğu ile toplamıştı ve bir meyan kökü sapı kadar neşesiz oturuyordu. Murphy onun, hayır dediğinde çıkacak tantanayı düşünerek gelmeyi kabul ettiğinden şüpheleniyordu.

Birdie arkalarından, "Ben de sizinle orada otursam olmaz mı?" diye bağırdı.

Murphy geriye doğru bakarak, "Sence Honey Babe öyle olmasını mı isterdi?" diye sordu, bu sırada çenesi birini azarlıyormuş gibi yukarı aşağı hareket ediyordu. Birdie düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı, ardından da teslim olmuş gibi bir jest yaptı.

Murphy için, küllerin Birdie'nin ardından görkemli bir şekilde havaya karışması önemliydi. Tabii ki bu fikri de o bulup gelmişti. Ganax'ta mesai saatleri boyunca üzeri kurukafalı davetiyeler hazırlamıştı. Bugünlerde Leeda onlarla pek az konuşmasına rağmen hep beraber kararlaştırılmış olan saatte, Ballmeade Kulübü'nün golf aracını sakladıkları kulübede buluşmuşlardı.

Arkasına, Birdie'ye doğru bakarak, "Hazır mısın?" diye sordu, gerçi pek hazır gözükmüyordu.

"Tamam, evet." Birdie başını eğdi, dizlerini tereddüt içinde birleştirdi.

Öndeki koltuklar arasında kıvrılıp saklanan Majestic, Leeda'nın kucağına atlayıp sevinçle havlamaya başladı. Murphy gaza bastı, birkaç saniyede bir arkasını dönerek Birdie'yi kontrol ediyordu. Araç hızını aldı. Birdie vazoyu sıkıca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutarken öne doğru eğildi. Gülümsemesini gören Murphy gaz pedalına daha sert bastı. Leeda elini alnına koymuş, kafasını sallıyordu.

Birdie şimdi içindeki küllerin uçuşması için vazoyu havaya kaldırmıştı. Ancak araç bir engele takıldı ve ileri doğru uçtu. Murphy frene bastı ve çimlerde yuvarlanan vazoyu seyretti. Vazo en sonunda ters dönüp durdu. Majestic Leeda'nın kucağından dışarı atlayarak Birdie'ye doğru hızla koşmaya başladı. Birdie vazoya baktı. İçindekiler hiç de görkemli olmayan bir şekilde çimlerin üzerine serpilmişti.

Birkaç saniye sonra Leeda ve Murphy de yanına gelmişti.

"İyi misin?" diye sordu Leeda. Nefes nefese kalmış, dizlerinin üzerine çökmüştü.

Birdie, "Böyle olmaması gerekiyordu," dedi çatallaşmış bir sesle. Avuç içlerinden destek alarak doğruldu. Saçları yüzünün önüne düşmüştü.

Hepsi birden çimenlerin üzerindeki kül yığınına bakıyordu. "Aslında daha çok Honey Babe'in bokunu hatırlatıyor." Sesi neşeliydi.

Birdie burnunu çekti. Murphy onu yanağından öperek, "Özür dilerim, kötü bir fikirdi," dedi.

Birdie'nin ellerini tutarak onu ayağa kaldırdı. Çökmüş bir şekilde araca binerek Ballmeade Kulübü'ne geri sürdüler.

Birkaç dakika sonra, meyve bahçesi arazisinin sınırındaki çitlerin üzerine tırmanırken, Murphy çimlerin yeşilliği ve üzerine noktalı desen gibi serpiştirilmiş güneş rengi şeftalilerin oluşturduğu kompozisyona hayran kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie derin bir iç çekerek, "Onu hissetmiyorum," dedi.

Leeda, "Neyi?" diye sordu.

Birdie ellerini ceplerine sokmuştu. "Geçen seneki yazı hissedemiyorum. Bana geçen yaz hissettirdiği gibi hissedeceğimi zannetmiştim."

Kısa bir süre sessizce oturdular. Hiçbir şey geçen yaz olduğu gibi değildi. Çitin üzerinden Birdie etrafına bakınırken, "Bazen kendimi buraya göre çok küçük hissediyorum. Bilirsiniz, hep öyleydim," dedi.

Murphy ona baktı. "Oh, Bird, en azından sen ne istediğini biliyorsun. Burada işleri gayet iyi idare ediyorsun."

Birdie dönerek tırnağıyla çitlerin üzerindeki boyayı soymaya başladı. "Belki iyi yapabildiğim başka şeyler de vardır ve ben bunu bilmiyorumdur. Belki de sizi sıkıyorum."

Murphy itiraz etmesini bekler gibi Leeda'ya baktı, ancak Leeda dudakları kapalı ve yüzü ifadesiz bir şekilde öylece oturmaya devam etti. Murphy gövdesine kırmızı şerit çekilmiş haliyle her zamankinden daha sarkmış görünen Methuselah'a bakarak ellerinden destek alıp geriye doğrularak, "Sen sıkıcı değilsin," dedi. "Sen sıkıcı olmaktan en uzak şeysin, öyle ki insanlara sıkıcı olmadığını hatırlatmak için bir sürü çılgınca şey yapmak zorunda bile değilsin," dedi. Sanki söylemek istediği bir şeyi hatırlamak istermiş gibi başparmağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Bird, sen bir çeşit Mondrian'sın."

* * *

Daha sonra Birdie ve Murphy gölde yüzerek üzerilerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapışan külleri temizlediler. Leeda kayanın üzerine oturarak onları uzaktan baştan çıkarıcı güzellikte bir siren gibi izledi. Cırcırböcekleri beraberce onlara yüzerken şarkılar söylediler, sanki yüzdükçe bir yandan da bu orkestrayı yönetiyorlardı. Sudan dışarı önce Birdie çıktı, titriyor ve saçındaki suları eliyle süzüyordu.

Murphy gölün kıyısına kadar yüzdü, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Majestic onun ıslak kollarını yaladı. Ancak kendini kıyıdan iterek uzaklaştırdı ve gökyüzüne bakarak suyun yüzeyinde sırtüstü süzüldü. Sonra tekrar dönerek ileri doğru yüzmeye başladı.

"New York Üniversitesi'ne kabul edildim," dedi sakin kulaçlar atarken. Birdie'nin nefesini tuttuğunu gördü. "Daha önce yalan söylemiştim."

Arkadaşlarının kendisini izlediğini hissedebiliyordu, ama dönüp onlara bakmadı. Bunun yerine dalarak suyun dibinde gezindi.

Tekrar yüzeye çıktığında Birdie kıpkırmızı olmuştu. Murphy neden öyle göründüğünü merak ederken, "Enrico ile seks yaptık," diye fısıldadı. Leeda ve Murphy şok olmuş bir şekilde ona bakıyordu. "Ve Poopie bizi çıplak yakaladı."

Leeda ve Murphy donmuş bir şekilde şimdi birbirine bakıyordu.

Birkaç dakika sessiz durarak duyduklarını hazmetmeye çalıştılar.

"Ve artık ayrıyız."

"Bird!" Murphy ve Leeda aynı anda söylemişlerdi. Bir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

die ayak parmaklarıyla yerdeki çakıltaşlarına basıyordu.

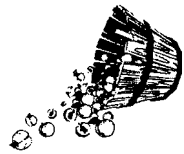
Hepsi birden bir süre sessiz kaldı ve ardından Leeda, "Ben Berkeley Üniversitesi'ne gidiyorum," dedi.

Gerçekten de hiçbir şey geçen yaz olduğu gibi değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Kırk İki



Akşamüstü Murphy bisikletinden indiğinde, Rex verandada oturmuş, radyo dinliyordu. Murphy bisikletini posta kutusuna yaslayarak taş döşeli zeminde yürümeye başladı. Sanki akıntıya karşı yürüyormuş gibi sekerek ilerliyordu. O kadar oyalandıktan sonra sonunda merdivenlere varabilmişti, Rex'inse elleri cebindeydi ve başını öne eğmişti. Biliyor gibi görünüyordu. Salıncağa çöktü ve Rex onu kucağına çekti. Ellerini yumuşak buklelerinde dolaştırıyordu. Verandanın tavanında yanan ışığa bakıyordu. Güveler daireler çizerek etrafında uçuşuyordu.

"Demek mezuniyetine üç gün kaldı ufaklık," dedi Rex. Sesi hissiz ve çok uzaktan geliyordu. Murphy başını eğdi.

"Bence yaz tatilinde California'ya gitmeliyiz," dedi Murphy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Ben de onu düşünüyorum."

"Arabayla her yeri gezeriz, sahile gideriz. Ve orada Leeda bize katılana kadar oyalanmış oluruz."

"Bu harika olur Murphy. Gerçekten harika." Ufaklık dememişti, Murphy Jane dememişti, M.J. dememişti.

Sonunda Murphy'yi kendine sıkıca çekerek sarıldı, alnını onunkine yaslamıştı. "Bencilce davrandım," dedi. "Sana gerçekten inanmıyordum."

Murphy'nin sesi kaybolmuştu. Biliyordu, kalbinin derinlerinde bir yerde biliyor olmalıydı.

Konuşmaya devam ettiğinde sesi hırıltılıydı. "Ne zaman gidiyorsun?"

Boğazını temizledi. Gözünün kenarından akan bir damla yaş kulağının yanından süzüldü. "Bana bir yaz dönemi çalışma programı önerdiler. Pazartesi başlıyor."

Rex ona baktı, daha doğrusu içine doğru baktı, Murphy'nin her yerini görebiliyormuş gibi baktı. Murphy bir daha ömrü boyunca biri kendisine böyle bakacak mı diye düşündü. "Seni gideceğin yere ben bırakabilir miyim?" diye sordu sonunda.

Murphy kafasını salladı. "Bir daha..." Murphy bunun zor olacağını biliyordu, ama sözleri bir araya getirmenin de bu denli zor olacağını bilmiyordu. "Bir daha seni görebileceğimi sanmıyorum." Bu kez samimiyetle rica etmişti. Rex'in alnı kırıştı, sanki başı çok fena ağrıyordu.

Ayağıyla salıncağı iterek kalp atışı temposunda ileri geri sallanmaya başladı. Bir süre sonra, "Bence biz bir karavanda yaşamalıyız, bir tepenin üzerine okyanusu gören bir yere

BELONGS TO KAKTUS TEAM

park etmeliyiz," dedi Murphy.

"Ve nektarin yetiştirmeliyiz," diyerek ekledi Rex. Yapmaları gereken şeyler üzerine uzun bir süre konuştular.

"Bridgewater'daki oğlanlar seni böyle bırakıp gittiğimi görebilmek için neler vermezdi," diyerek sırıttı Murphy.

"Dünya bizim serüvenlerimizi bekliyor," dedi Rex. "Gerçekten öyle, Rex."

Rex yüzünü nazikçe Murphy'nin yanağına yasladı. Artık birbirleriyle göz göze gelmiyorlardı.

Murphy onun soluk alışını ve nabzının kulağının altında nasıl attığını dinliyordu. Onunla birlikte olduğu zaman, ona dokunduğu zaman, sadece tenine değil, Rex'in olduğu her şeye dokunduğunu hissediyordu; düşüncelerine, gördüklerine. Rex her şeyiyle ona ait olduğunu göstermişti. Murphy kanının her kalp atışında kalbine yaptığı yolculuğu dahi hissedebiliyordu.

Murphy gecenin bir yarısında kalktı. Saat epeyce geç olmuştu. Ev karanlıktı ve Rex koltukta arkasına yaslanıp uyuyakalmıştı. Onu uyandırmamak için yavaşça kalkarak parmakuçlarında verandaya çıktı. Gölge gibi yürüyerek bisikletine yaklaştı ve sürüş yolunu takip ederek onu mezarlığa kadar yanında sürükledi. Pedalları çevirmeden önce bir an durup düşünmüştü. Eğer Rex'i uyandırsaydı bir çeşit vedalaşma yaşayacaklardı.

Köprüyü geçerken manzara bu kez gözüne farklı görünüyordu. Bu kez buradan ayrılmakta olduğunu biliyordu.

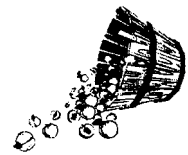
On yedi yıl boyunca çamura saplanarak kalmanın Murphy'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin hiç fark etmediği getirileri de olmuştu. On yedi yıl boyunca birçok ilki gerçekleştirmeyi başarıp birer şampiyonluk kemeri gibi kendine eklemişti. Ama o ana kadar bir kere bile gerçek bir ayrılığı deneyimlememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Üç



Görünüşe göre Murphy kendi veda partisine katılmayacaktı. Beklediler, çağırdılar, beklediler. Birdie boğazındaki yumruyu hâlâ yutmaya çalışıyor, Leeda onu izliyordu. Her nedense Leeda sanki olmak isteyeceği en son yerdeymiş gibi görünüyordu. En sonunda yorgun olduğunu söyleyerek sessizce yatakhaneye doğru sıvıştı. Birdie gidişini izlerken içinde Murphy adına bir şeylerin kırıldığını hissetti.

Saat on bire doğru Birdie boynundaki teri silerek verandaya geri döndü. Kapıyı arkasından kapatarak en üst merdivene oturdu ve yüzünü eliyle yelpazeleyerek soğuttu. Karanlıkta belli belirsiz bir şeyin hareket ettiğini fark etti ve çimlerin üzerinde, tam önünde birinin uzanmakta olduğunu anladı.

"Murphy?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet?"

Birdie yerinden kalkarak yanına gidip uzandı. Islak çimenlerin soğuğu tişört tarafından emilerek sırtına kadar ulaştı. Gökyüzü alçakta süzülen bulutlarla kapalı ve karanlıktı. Birdie rahatlamış ancak üzgün olarak gökyüzünü seyretti. Ağustosböcekleri çok gürültü yapıyordu. "Neden ters yattın?"

Murphy bir süre cevap vermedi. Ardından dirseklerinin üzerinde doğrularak Birdie'ye baktı. Birdie saçları ve yüzüne düşen gölgeler yüzünden Murphy'nin yüzünü tam olarak göremiyordu. "Şeftali ağaçlarına bakmak istemiyorum."

Birdie neden diye sormak istemedi. Bunu kendisini üzen bir şeyi seyretmek istememesi olarak yorumlamıştı.

"Benimle kalacak mısın, yatağa uzanıp uyuyakalmak istemiyorum."

"Kesinlikle." Birdie düşündü. "Bir şeyler yapmak ister misin? Buradan uzakta bir yerde de olabilir."

Murphy düşünüyor gibi görünüyordu. "Olur."

"Ne istersen yaparız."

Murphy şimdi daha düşünceli görünüyordu. Ardından tümüyle ayağa kalktı, Birdie en sonunda onu, karanlıkta az da olsa seçebiliyordu. En azından dişlerin beyazından sırıtmakta olduğunu görebiliyordu. Birdie anında korkması gereken bir durum olduğunu anlamıştı.

Başkan Wise'ın evi hırsız alarmları, yangın alarmları, çifte kilitlerle korunuyordu. Bu başkanın nasıl bir fantezi dünyasında yaşadığını ispatlayan bir kanıttı, çünkü Bridgewater akşamları kapınızı kilitlemeniz gereken bir yer bile de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğildi. Birdie ve Murphy ön bahçenin kenarında hazır bir şekilde bekliyordu. Murphy biraz daha önde duruyor, kırmızı bayrağın karşısındaki bir boğa gibi heyecanla soluyordu. Evin beyaz ve geniş dev sütunları ay ışığında parlıyorlardı. Sadece ikinci katın pencerelerinde ışık vardı. Birdie bulundukları yerden sadece kafasını çıkarıp bakabiliyordu. Aman Tanrım, elbiselerini biraz ötede, güvenli bir uzaklıkta soyunup bırakmışlardı. O yöne doğru baktı. Ay ışığının altında beyaz vücutları bisikletin önündeki beyaz reflektör gibi parlıyordu.

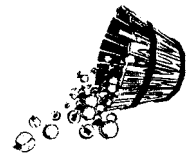
Murphy maraton yarışına başlamak üzere olan bir koşucu gibi, pozisyon almak için Birdie'nin kolunu yakaladı. "Biz başladıktan çok kısa bir süre sonra farkına varacaklar. Bu yüzden koşmayı sürdürmelisin, anladın mı? Ayrılmak zorunda kalırsak senin evinde buluşuruz."

Birdie'nin ev demekle neyi kastettiğini sorması anlamsız olacaktı doğal olarak, ancak sorulacak başka soruya da yer yoktu.

"Hazır mısın?"

Birdie başını eğdi. Hazır falan değildi. Ama birazdan, o güne dek olmadığı kadar hazır olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

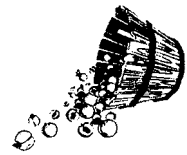


Mayısın 14'ünde Başkan Wise pencereden dışarı baktığında, ön bahçesinde çim sulama fıskiyelerinin etrafında çırılçıplak koşturan iki kız dışında kimseyi görmemişti. Tutumu kırk bir yıl öncesindeki tutumuna oranla çok farklı olmuştu. O zamanlar bunu gördüğünde diz çöküp gökyüzünde kayan yıldızlara teşekkür edebilirdi. Ama şimdi, pencereye göz attıktan hemen sonra, gözlüklerini takıp ne gördüğünden emin olmak için yeniden baktı, gülümsememişti bile. Yüzü düşünceli bir halde, kızgınlıkla buruşmuştu ve ortaya, "Biri şu kızlara örtünecek bir şeyler versin," diye bağırdı. Ve alt kata inerek polisi aradı.

Polisler kapıya vardığında kızlar duman gibi havaya karışıp kaçmışlardı ve onların orada bulunduklarına dair tek kanıt olan ayak izleri sulanan çimlerle beraber toprak tarafından emilerek yok olmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Dört



Gece insana uyanık kalındığı zaman, hep uyurken olduğundan daha kısaymış gibi görünür.

Başkanın evinin önündeki gösteriden sonra Birdie gölün kıyısında bir ateş yaktı. Neredeyse tamamen kurumayı başarmış halde gece boyunca oturarak ve pek az konuşarak sadece gökyüzünü ve yaprakları seyrettiler. Murphy, Birdie'nin kendisiyle birlikte otobüs durağına gelmesini istemiyordu, bu yüzden şafak sökmeden hemen önce onu yatakhanelere kadar bıraktı.

Birdie'nin yüzünden kocaman gözyaşları süzülüyordu, Murphy ise kendini ışıldıyormuş gibi hissediyordu, bir maraton koşusu bile yapabilirdi. Ayağının üzerinde sekti, her zamankinden daha fazla gülümsüyordu. Çillerini bile yüzüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konmuş yıldızlar gibi hissediyordu. Tek kelimeyle meydan okuyordu.

Yatakhanenin aşina oldukları girişinde Birdie, Murphy'nin kolunu sonunda bıraktı. Murphy onun içeri girip bir yandan burnunu çekerek odasına doğru ilerleyip gözden kaybolmasını izledi.

Ama bir an sonra Murphy kapının kolunu izlerken buldu kendini, içini kemirerek meydan okuyan duruşuna gölge düşüren son ayrıntıyla da yüzleşmek istiyordu. İçeri girerek yürüdü.

Leeda'nın kapısının önüne geldiğinde durmuştu. Bir süre öylece bekledi, kalbi vücudunun her yerinde atıyormuş gibiydi. Ardından kapıyı hafifçe tıklattı. "Leeda?"

Ses yoktu.

Kendini cesaretlendirerek bir kez daha nazikçe kapıyı çaldı. "Leeda?"

Ses yoktu.

Murphy kapının önüne çökerek kafasını tahtaya dayadı. Bukleleri yüzünün her iki yanından, birer perde gibi dökülüyordu. "Hoşça kal Lee," dedi gözünden yaşlar süzülürken. Ayağa kalktı ve ağlaması durana kadar başını geriye attı. Ardından da yürüyüp gitti.

* * *

Leeda, Murphy kapıyı vurduğu sırada uyanık bir şekilde uzanıyordu. Tüm gece boyunca uyumamıştı zaten. Pencerenin üzerindeki panjurları izlemiş, parmaklarını duvardaki iz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerin arasında gezindirmişti. Yüzükoyun yatıyordu. Güneşin doğduğunu gördüğünde, hoşça kal demek için şansını kaybettiğine emin oldu. Ve işte tam o sırada kapının sesini duyduğunda Murphy'nin içeri girmeye kalkışmaması için nefesini tuttu.

Şimdi onun merdivenlerden aşağı inerek uzaklaşmakta olduğunu duyabiliyordu. Ön kapının açılma ve kapanma sesini de duydu. Birkaç dakika sonrasında hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki kalbi bir şekilde akıp gitmiş ve bir yere saklanmıştı.

Daha güneş ağaçların üzerine kadar yükselmemişti, gökyüzü griden uçuk sarı bir renge doğru geçerken, Leeda'nın kalbi geri döndü ve bir hata yaptığını söyledi ve Murphy'yi ne kadar özlediğini hatırlattı. Ona ait milyon çeşit şeyi özlemişti; çillerini, şakalarını, zıplayan halini, alaycı ve keskin tavırlarını... Murphy'yi yüzerken ilk gördüğü anı hatırladı, ay ışığı altında korkusuzca Smoakey Gölü'ne bir ağacın tepesinden atlamıştı.

Leeda özlediği tüm şeyleri birer birer hatırlamanın biraz vakit alacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Beş



Birdie yatağa gittikten bir saat kadar sonra uyandı, ağır ağır mutfağa doğru yumurta kızartmak için ilerledi. Gözü hep saatin üzerindeydi, Murphy'nin otobüsünün ayrılacağı anı düşünerek dakikaları sayıyordu.

Kahvaltıdan sonra o ve Poopie savaş oyunu oynadılar, aynı şeyi düşünüyorlarmış gibi birbirlerine bakıp duruyorlardı. En sonunda Birdie dayanamayarak ayrıldı. Elindeki kartları masaya yatırarak mutfaktan çıktı. Kulübeye doğru yürüyerek yarasa mağarasının etrafına saçtığı malzemelere baktı. Derin bir nefes bırakarak ortalıktaki kapları ve sahte yarasayı ortalıktan kaldırarak oyalandı. Yerdeki çürümüş meyveyi tekmeleyerek kenara itti. Bazen bir şeyleri olduğu şekliyle kabul etmek gerekirdi. Bazen de pes edip vazgeçmek gerekirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bütün malzemeyi kulübedeki çöp kutusuna tıkarak geriye uzun çakıllı yoldan dönmeye karar verdi.

Sol tarafından gelen bir motorun gürleme sesini duydu. Rex'in turuncu kamyoneti köşeden dönüyordu, tam o sırada açıklanamaz bir hızla yanından geçerek kayboldu. Çok kısa bir an sonra Birdie tiz bir fren sesi duydu, hemen sonrasında o yöne doğru koşmaya başlamıştı zaten.

Daha kamyoneti görmeden burnuna yanık lastik kokuları gelmişti. Kamyonet yolun hemen kenarında dikey şekilde park edilmişti. Birdie, Rex'i bir an sonra sürücü penceresinden tırmanırken gördüğünde içinin rahatlamasıyla birlikte düşüp bayılacağını sandı. Onu yakalamak için koşarak kamyonete doğru gitti. Rex elleri belinde, aşağı doğru bakıyordu. Birdie baktığı şeyin ne olduğunu görünce ağzını elleri ile kapamak zorunda kaldı.

Rex'in yanına yürüyerek beraberce bakmaya başladılar. Methuselah en sonunda ölmüştü. Kökü yolun bir tarafında, dallarıysa diğer tarafında, dünyanın en büyük bebek çıngırağı gibi yatıyordu. Birdie önce Rex'e, ardından yeniden ağaca, yeniden Rex'e baktı. Rex elini kaldırıp seyretmekte olup olmadığını anlamak için gözlerinin önünde salladı ve şuurunun yerinde olduğunu görünce kolunu yeniden indirdi.

Bir anda içinde bir ışık çakmıştı. "Murphy'nin arkasından mı gidiyordun?"

Rex bunun cevabını kendisi de bilmiyor gibi görünüyordu.

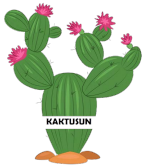
"Bu kötü bir fikir olabilirdi," dedi Birdie ağaca bakarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

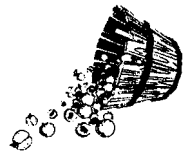
"Evet," dedi Rex. "Bunu biliyorum."

Birdie bundan başka ne diyeceğini bilmiyordu. Methuselah'ın yanı başına çökerek sanki nabzını yokluyormuş gibi elini ağacın üzerine koydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Kırk Altı



"Otobüsü beklerken beni yanında istemediğinden emin misin tatlım?"

"Evet anne." Murphy kıvrılarak arabaya yaklaştı ve annesinin tarafındaki kaldırımı kontrol etti.

Pontiac, otobüs durağının arkasındaki park alanında durdu. Jodee arabadan indi ve beraberce durağa kadar yürüdüler. Murphy sırt çantasını tek omzuna asmıştı. Annesi valizini kaldırıma kadar sürükleyip Murphy'ye teslim etti. Elleri titriyordu. "O otobüse ben de seninle binmek isterdim."

"Biliyorum. Ben de seni isterdim." Murphy bunu isteyebileceğini hiç düşünmemişti, ama istiyordu. Annesine o zamana dek hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı. Belli nedenlerden ötürü bu bir yandan komikti. Neye sahip olduğunuzu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

onu kaybetmeden asla anlayamazdınız. Annesine daha çok vakit ayırmış olmasının bir yolunu bulabilmeyi dilerdi, yatakhanedeki odasına davet etmiş olmayı dilerdi, böylece odasını düzenleyerek kendisini evdeymiş gibi hissetmesini sağlayabilirdi.

Jodee uzanarak Murphy'yi sıkıca kucakladı ve onu parfüm kokusuyla kapladı. Geri çekilip gülümserken, "Bunu yapabileceğini biliyordum," dedi.

Murphy kendinden emin görünmeye çalışarak başını eğdi ve "Biliyorum," dedi. Aslında bilmiyordu, sadece biliyor olmayı umuyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyleyebilirsin."

"Tamam."

"En kısa sürede zaman bulup seni ziyaret etmeye çalışacağım."

"Tamam."

"Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum."

Jodee aceleyle arabasına doğru yürüdü ve içeri oturdu. Eli abartılı bir şekilde çenesindeydi. Pontiac, Murphy'nin tahmin ettiğinden de önce köşeyi dönüp gözden kayboldu ve böylece resmi olarak tanıdığı son kişiyle de vedalaşmış oldu. Murphy valizini otobüs durağına doğru sürerek sırt çantasını bankın üzerine bıraktı. Park alanının girişini izliyordu. Bir şeyi bekliyordu; otobüsü değil, başka bir şeyi.

Dakikalar ilerlerken Murphy çevresindeki arabaların, evlerin, otobüslerin ve kamyonetlerin sesini dinledi. Tama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

men uyanık hissetmesine rağmen uykulu gözlerini ovuşturdu. Kasabadan kıvrılıp gelen yolu izlemeye başladı. Tanıdığı bir ses diğer yöne dönmesine sebep oldu. Otobüsün ağaçların arasından çıkmakta olduğunu duyabiliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde artık hangi sesin New York otobüsüne ait olduğunu öğrenmişti. Otobüs ilerideki köşe başında göründü. Yavaşça durdu ve kapılarını tıslayarak açtı. İki kişi indi, ancak Murphy onları yargılayamayacak kadar kaygılıydı.

Alt kısımdaki bagaj kapağı açıldı. Murphy diğerlerinden gördüğünü taklit ederek valizini kollarıyla kaldırdı ve içeri koydu. Ardından ön kapıya doğru yürümeye başladı.

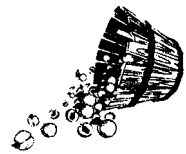
Murphy'nin kalbi öyle şiddetli atıyordu ki her an patlayabilirdi. Kapıya ulaştığı sırada bir aracın park ettiğini duydu. Sevinçle arkasını döndü, Rex olmalıydı, kalması için yalvarmaya gelmişti. Hemen ardından da emin olmamakla beraber belki de kalması gerektiğini düşündü. Ama araç bunu hemen fark etmişti; Rex'e ait değildi. Sadece kaldırıma yanaşmak için durmuştu, iki kişi içinden indi ve yoluna devam etti.

Murphy ardındaki ıssız yola son bir kez daha baktı. Ardından arkasını dönerek kauçuk merdivenlere baktı.

Vahşi ve özgür bir şey yönetimi elinden devraldı. Yüzüne bir gülümseme yerleşti.

Adımını attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



O sabah yargıç Miller Abbott kasabaya doğru sürmekte olan Jodee McGoven'ın yanından geçti. Yinelenen rüyalarını düşünerek Big Boy'un arabalara yiyecek servisi bölümünün çevresinden dolaşarak on yedi yıl boyunca ilk kez doğrudan Smoakey Gölü'ne doğru sürdü. Orada, gölün yanında baş başa kaldıkları gece isimlerinin başharflerini kazdıkları ağaca gidip dokundu.

Ağaçtaki kırışıklıklara dokunduğunda, kalbinde ondan ayrıldığı sabahki kadar derin bir yara açıldı; kendisinden bir sonraki maceraya ve bir sonraki oğlana doğru seke seke uzaklaşıyordu. Yara bir an için zonkladı, ardından bir daha kimsenin bulamayacağı unutulmuş kuytu bir yere saklandı ve gölgelere karışarak kayboldu.

O geceden sonra rüyalar tamamen ziyaretlerini kestiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Yedi



Leeda mezuniyet cüppesini dolabından çıkararak ışığa tuttu. Murphy ayrıldığından beri uyanıktı ve bu yüzden kendini halsiz hissediyor, başı dönüyordu. Törene katılıp katılmayacağına hâlâ karar vermemişti. Tören elbisesine yeterince uzun bakarsa cevabı bulacağına inanıyordu. Ancak yaptığı şey onu sadece dolabını temizlemeye sevk etti.

Birdie yatağında uzanmış, hüzünlü bir şekilde onu seyrediyordu. Leeda ayakkabı kutusunu en üst rafa yerleştirdiğinde bir deste kadar kâğıt ortalığa saçıldı, en azından yirmi sayfa kadar kâğıt havada uçuşarak zemine yayıldı.

Bunların hepsi de Murphy'ye ait "giysini aldım" notlarıydı: Yeşil süveterini aldım, kadife paltonu aldım. Leeda kaşlarını çattı, çok kızmıştı. Bu kadar çok şeyinin kaybolduğunu fark etmemişti bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun ne?" Birdie ayağa kalktı. Leeda kâğıtlardan birini göstermek için kaldırdı.

"Murphy."

Leeda kızgın bir şekilde Murphy'nin kâğıtları arasında oturuyordu. En sevdiği süveteri, en sevdiği kot pantolonu. Murphy'nin üzerine tam oturmuyorlardı bile.

"Ne?" diye sordu Birdie.

"Bunlar benden ödünç alıp geri vermediği şeyler." Leeda kanının kaynadığını hissediyordu. Düşündükçe Murphy'ye sinir olduğu daha çok şey geliyordu aklına.

"Unuttuğuna eminim," diye açıkladı Birdie.

Leeda kızgın bir bakış fırlattı ve yerdeki her bir kâğıdı parmağıyla tek tek sayarak, "İnsan on sekiz kere unutmaz," dedi. Birdie uzunca bir süredir sessizce duruyordu, ama Leeda bunu fark etmemişti. Dolabındaki her şeyi teker teker çıkarıp katlamaya başladı. Elbiseleri bir yığın halinde, günlük kıyafetleri başka bir yığın halinde, iç çamaşırlarını üçüncü bir yığın halinde üst üste dizdi.

"Çok acımasızsın."

Leeda, Birdie'ye bakmadı bile, giysilerini katlamaya devam etti.

Birdie, "Kime benzediğini bilmek ister misin?" diyerek konuşmasını sürdürdü.

"Kime?"

"Aynı annene benziyorsun şu an."

Leeda, Birdie'ye baktı. Ardından yığınlarını valizine tıktı. "Siktir git Birdie!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valizini eline alarak odadan dışarıya çıktı. Arabaya varana kadar yürürken anahtarlarını üç kez yere düşürmüştü.

İlk kez gideceği hiçbir yer olmadığı halde araba sürdüğünü fark etti.

Breezy Buds'a giderek beyaz döşemeli zeminde dikildi.

"Kimse yok mu?" Kimsenin cevap vermediğini görünce, mutfağa giderek buzdolabını açtı. İçinden yemek dolu plastik bir kap çıkararak çatalla yemeye başladı. Yemeğini yediğinde üst kata odasına çıkarak elektronik postalarını kontrol etti. Ardından çekmecelerini karıştırarak birkaç baharlık giysi çıkardı ve yatağının üzerine serdi.

"Leeda!"

Leeda bir anda geri döndü. Annesi kapının eşiğindeydi. "Merhaba. Ben sadece birkaç eşyamı almaya geldim." Leeda annesini en son hastanede görmüştü. Lucretia'nın yüzünde hiç makyaj yoktu ve bu haliyle çok daha yaşlı görünüyordu.

"Bu gece mezuniyet töreni var."

"Evet." Leeda toparlanmaya devam etti, annesi odada yokmuş gibi davranıyordu. En sonunda daha fazla görmezden gelmeye dayanamayarak, "Bana o şekilde bakmayı kesebilir misin?" dedi.

Lucretia odada oyalanmaya devam ediyordu. Yatağa doğru süzülerek kenarına otururken bile hâlâ dimdik duruyordu.

Lucretia başını eğip ellerine doğru bakarak, "En güzel ellere hep ben sahip oldum. Ama şimdi hallerine bak," dedi. Ellerini kaldırdı ama Leeda bakmadı bile. "Ellerimin bu hale geleceğine hiç inanmazdım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten umurumda değil." Ve gerçekten de Leeda umursamıyordu. O ve annesinin birbirine ihtiyacı yoktu, hatta yakın olmaya bile ihtiyaçları yoktu. Öyleymiş gibi yapmaları da gerekmezdi.

Lucretia onu inceledi ve Leeda'nın raflarına doğru baktı.

"Barbie bebeği ne yaptın?"

"Onu hendeğe fırlattım."

Lucretia'nın ağzının bir köşesi gülümsemeyle titredi. "Bu yapılabilecek en doğru şey herhalde," dedi. Leeda saldırıya geçmeyince konuşmaya devam etti. "Aslında benim bile değildi, bilirsin. Aslında benim bir arkadaşıma aitti." Lucretia'nın ses tonu söyleyeceklerini tamamlamamış gibi çıkmıştı. Aslında kendisi tamamlanmamış gibi görünüyordu.

"Google'dan arayıp bulmalısın onu."

"Carolina. Gittiğimiz her yerde onu severlerdi. Postane olsun, market olsun, neresi olursa, sevimli evcil bir hayvan gibiydi." Lucretia güldü. "Neden benimle arkadaş olduğunu bilmiyorum bile."

"Hep meyve bahçesinde buluşurduk. Barbie bebeklerle dolu plastik kutularla giderdik buluşmaya. Benim bebeklerimin sayısı onunkilerden yüz kat fazla olmasına rağmen en sevdiği bebeğini kullanmama izin verirdi." Lucretia kafasını salladı. "O bebeği zannediyorum o çok sevdiği için istiyordum. Hiç vermek istemezdi, ama en sonunda dayanamayıp vermek zorunda kalırdı."

"Bence haklıymış." Leeda valizinin fermuvarını kapatarak yere bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Leeda... sana... şunu söylemeye çalışıyorum..." Lucretia kafasını salladı. "Ben hep böyle..." derken duraksadı. "Bir canavardım, galiba. Eğer böyle olmasaydım, görünmez olacağımı düşünüyordum. Belki de insanların yanıma yaklaşmalarını pek istemiyordum. Belki de onlara korku salmak istiyordum, bilmiyorum. Benim Caroline'ın sahip olmadığı sert hatlarım vardı. Her zaman kendimi... nasıl desem... çivi dolu bir kavanoz gibi hissettim." Konuşmaya devam etti. "Yaşlandıkça, daha iyi biri olmaya çalıştım. Ama anne olmayı düşündüğümü bile sanmıyorum. Bu işte hiçbir şekilde başarılı olabildiğimi de sanmıyorum."

Leeda kayıtsızca ayakta bekledi, annesinin yüz hatlarında beliren karmaşık ifadeyi izliyordu. Boğazını temizledi. "Caroline ve ben bir gün kayaların üzerinde oynarken Barbie'yi çatlağın içine düşürdüm. Tamamen kazaydı. Bir anda gözden yok oldu. Bulabildiğimiz en uzun çubukları aldık, ama onu dışarı çıkaramadık. Göremedik bile. Sanki o olaydan sonra Caroline süzülerek uzaklaştı. Sadece Barbie için olduğunu da sanmıyorum, galiba o bardağı taşıran son damla olmuştu. Demek istediğim, benim gibi biriyle biri ne kadar arkadaş kalabilir ki? Onu defalarca aradım, ama o beni bir daha aramadı bile, sonrası da malum."

"Onu salak bebeği bulabilmek için o yere milyon kere gittiğimi biliyor musun? Elimde spot ışıklarıyla gidiyordum, elbise askısı tellerini düzleştirerek. Düşünüyordum ki eğer o bebeği oradan çıkarabilmeyi başarabilirsem kocaman bir özür dilemiş olacaktım. Yüzündeki ifadeyi görecektim eline tutuş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tururken, böyle olduğum için özür dilerim diyebilecektim."

"Ama hiç bulamadın." Lucretia kafasını salladı.

"Anne ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalktı. "Tamam, sanırım senin şu festivalin hakkında konuşuyordum."

"O senin festivalindi."

"Sana ne kadar anlam ifade ettiği belli oluyor işte. Orada nasıl bir anneye ihtiyaç duyduğunu. İşte, o ben değilim." Leeda gözlerini kısarak bakıyordu, Lucretia ise tırnaklarını aynı Leeda'nın yaptığı gibi parmaklarıyla ovuşturdu. "Benim korkunç biri olduğumu düşünen ilk insan değilsin. Bu benim sorunum büyük ihtimalle. Bazı insanlar sadece... bunu kabullenirler. Sen yapamadın. Her seferinde... içinde bir şeyler kırıldı. Sanki başka bir şey yapmamı bekliyordun. Senle Danay arasındaki en büyük fark da bu zaten. Bence o uzun bir zaman önce nasıl bir insan olduğumu anladı. Senin ihtiyaç hissettiğin gibi bana ihtiyacı hiç olmadı."

Lucretia derin bir nefes alarak ardından yavaşça bıraktı. "Leeda, gerçek şu ki ben en iyi bir anne değilim. Hatta ona yakın bile değilim. Belki de yerim sıralamanın en altlarındadır." Daha fazlasını da söylemek istiyormuş gibi görünüyordu, ancak ellerini çaresizlik belirten bir jestle havaya kaldırarak arkasını döndü ve alt kata indi.

Leeda ne yapacağını bilemeden öylece bekledi. Bir şeyleri fırlatmak istiyordu. Ama her şeyden de çok kendini tuğladan bir duvara toslamış gibi hissediyordu.

Birkaç dakika sonra Leeda oturma odasından geçerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dışarı çıkarken annesi telefonla konuşuyordu, her zamanki hali geri dönmüştü. Sanki hiçbir şey değişmemişti veya değişmeyecekti. Güneş ışığının aydınlattığı verandaya çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Ardından da ürkerek geriledi. Birdie merdivenlerde oturuyordu.

Leeda yanına çöktü. İkisinin de saçı bacaklarına doğru sallanıyor, güneş boyunlarını ısıtıyordu. "Bunu bana Meksika'dan gönderdiler." Birdie ona hafiften kırışmış bir zarf uzattı.

Leeda bunun Enrico tarafından yollanmış bir şey olabileceğini düşündü, ancak zarfı açtığında içinde sadece bir fotoğraf vardı. "Raeka bir kopyasını da sana göndermiş." Leeda fotoğrafı inceledi. Güneş durdukları yerin tam arkasında kaldığı için fotoğraf leke gibi çıkmıştı, ancak yine de kimin kim olduğunu söylemek mümkündü. Koyu kollalarını birbirine dolamış olan Isabel ve Raeka, hemen yanlarında Murphy (Raeka'nın bir eli Murphy'nin ıslak saçlarının üzerindeydi), Birdie (Murphy de elini Birdie'nin dizine koymuştu) ve yanlarında oturan Leeda vardı. Leeda ellerini kendisine sarmış, diğerlerinden uzakta duruyordu. Sanki kendi özel adasında tek başınaydı.

Leeda fotoğrafı dizlerinin arasından aşağı sarkıttı. Yenilmişti.

En sonunda şunu sorabildi. "Neden beni sevmeye devam ediyorsun Birdie?"

Birdie gerçekten bu soruyu düşünüyormuş gibi Leeda'nın yüzüne baktı. "Seni seviyorum çünkü sen Leeda'sın. Sadece... bilmiyorum. Bence seni sevmemek için çok geç artık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

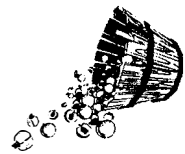
Leeda söylemek istediklerini bir araya getirmeye çalıştı. Bunları kelimelerle ifade etmek zordu. "Bana baktığında nasıl bir insan gördüğünü bilmiyorum. Demek istediğim, kimi kabul ettiğini bilmiyorum."

Birdie elini Leeda'nın elinin üzerine koydu ve kendi cesur tarzıyla parmaklarını onunkilerle kenetledi. "Sadece seni Leeda. Sadece seviyorum. Hem de her kimsen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Kırk Sekiz



Leeda yatakhanelere döndüğünde, bir milim daha kımıldayacak dermanı kalmamıştı, kendini yatağın üzerine bıraktı. Saati özür dileyerek araya girip durmadan ona vaktin geçtiğini gösteriyor, ancak o uzandığı yerden tavanı izlemeye devam ediyordu. Eğer törene gidecekse kalkıp harekete geçmesi gerektiğini düşünüyor, ancak parmağını bile kımıldatamıyordu.

Ardından ne yapması gerektiğinin farkına vardı. Bunun için daha iyi bir zaman olamazdı. Ayağa kalktı ve pencereyi ardına kadar açtı. Valizine yönelerek açıp içini karıştırdı, uzun zaman önce aldığı, ama daha açmadığı sigara paketini buldu. Paketi açıp bir sigara çıkardı ve onu odasındaki mumları yakmak için kullandığı kibritlerden biriyle yaktı. Uzanarak bir nefes çekti ve yüzünü buruşturdu. Tadı iğrençti. İkinci

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir nefes çekene kadar kanat seslerini fark edememişti.

Tam o sırada kara bir gölge odaya dalarak tiz sesiyle cıyaklamaya başladı. Kanatları yüzünü yalayıp geçmişti.

Leeda ayağa kalkmış, koridorda koşuyor ve bir yandan yüzüyle elbiselerine vuruyor, bir yandan da çığlık atıyordu. Üzerinde bir yerlerde olduğundan emindi. Çimenlerin üzerine fırladı, çığlık atmaya devam ediyor ve çılgınca saçlarını silkeliyordu. En sonunda durup çevresine bakındı. Yarasadan hiçbir iz kalmamıştı. Yine de kendisini defalarca kontrol etti ve en sonunda rahat bir nefes aldı.

Çimlerin üzerinde biraz daha öteye yürüdü ve elini kalçalarına koyarak derin bir nefes aldı. Bir anda kendisini eskisi gibi yeniden güçlü hissetti. Sağlıklıydı. Sanki zatürreenin son kalıntıları da silinip gitmişti. Bir yürüyüş yapmaya karar verdi.

On dakika kadar sonra eğer havada süzülen dumanı görmeseydi, odasında sigara içtiğini hatırlamayacaktı bile. Bir an olduğu yerde sallandı, bunun tek sebebinin kendisi olup olmadığını anlamak için çevresine bakındı, sebebi kendisi değilmiş gibi davranabilirdi. Ama bir anda silkinerek kendine geldi. Eve doğru bütün gücüyle koşmaya başladı, bir yandan da bağırıyordu.

İtfaiyeyi aradıktan sonra Walter, Poopie, Birdie ve Leeda beraberce yatakhanenin yanışını izlediler. Hava hafif esintili olduğu için ateş yayıldı, nazikçe denebilecek bir şekilde erkek yatakhanelerine sıçramıştı. Her iki yatakhane yan yana, birbirine çok kızgınmış gibi parlıyordu. Bir süre hiç kimse sesini çıkarmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neyse," dedi Walter. "Eninde sonunda zaten yıkılmaları gerekiyordu."

Dördü birden birbirine baktı. Leeda diğerlerinin de kendisi gibi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Bir devrin sonuydu bu, en azından onlar için. Ayrıca Walter hiç de endişeli görünmüyordu.

"Leeda seni mezuniyet törenine bırakmamı ister misin?" diye sordu Poopie.

Leeda alevlere doğru bakarak, "Olur," dedi.

* * *

Ulusal marş söylenirken, başkanın kızı olan Becca Wise insanların arasından yerine doğru ilerlerken, Leeda omzunun üzerinden geriye, ailesine baktı. Danay, babası, annesi, Birdie, Walter Amca, Cynthia Teyzesi ve Poopie oturuyordu. Birdie arka sıradaydı ve gururla izliyordu. Leeda, Murphy'nin boş kalan sandalyesine baktı ve onun haklı olduğunu düşündü. Mezuniyetler kaçırılmayacak kadar önemli değildi. Becca'dan sonra konuşmalar yapıldı ve ardından da isimler söylendi. Her bir mezun arka sıralarda oturan aileleri tarafından icra edilen yoğun alkışlar ve ıslıklar eşliğinde diplomasını almak için kürsüye çıktı.

Leeda kendi adı söylenene kadar rahatsızca kımıldanıyordu, kısa bir alkış ve çığırtı eşliğinde diplomasını aldı, ancak ıslık eksikti. Murphy burada olsa, kendisi için yapmayacağı delilik kalmazdı.

Herkes kepini havaya fırlattığı sırada Leeda kepini cüp-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pesine asarak ön bahçeye çıktı. Çimlerin üzerindeki hep bir ağızdan konuşan ve birbiriyle kucaklaşan öğrenci sürüsü kendisini de kucaklayıp kutladı. Leeda gülümsedi ve güldü, ancak çabucak parmaklıklar arkasına doğru yürüdü.

Leeda bulunduğu gizli noktadan kalabalığı seyrederken ailesinin de kalabalığa katıldığını gördü. Babası elinde bir kamera tutuyor, öğretmenlerinden biriyle el sıkışıyordu, Danay ve Brighton el ele tutuşmuştu, Birdie ve Poopie bir konu hakkında fısıldaşıyordu. Ve annesi. Annesi hepsinden ayrı duruyor, etrafını seyrediyor ve rolünü yerine getiriyordu. Dikkatliydi ve kimseye bir parçasını bile kaptırmaya niyeti yoktu. Aynı kendisi gibi.

Tören alanı Liddie'steki mezuniyet yemeğine gitmek için boşaltıldığında Leeda meyve bahçesinde gezindi. Bahçe yolunun çevresinde etrafını inceledi, sanki yerdeki yaprak kalıntılarının arasında bir şey arıyordu. Barbie'den geriye kalan tek şey kafasıydı. Onu cebine sıkıştırdı, Murphy'nin kendisini böyle gördüğünde ne düşüneceğini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Cebinde bebek kafası taşıyarak ortalıkta dolaşan biriydi, büyük ihtimalle bir psikopat gibi görünüyordu. Liddie'ye vardığında Lucretia Manolya Bahçesi Derneği'nden bir grup kadınla birlikte üzerine beyaz örtü serilmiş masada oturuyordu. Leeda yanına kadar yürüdü ve Barbie'yi yüzükoyun masaya bıraktı.

Lucretia şaşkın bir şekilde bebeğe baktı, ürkmüştü. "Bunun bana ait olduğunu hiç düşünmedim," dedi. Leeda annesinin sandalyesinin yanına çöktü, ona sarıldı, duygularını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

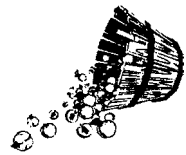
teninde hissedebiliyordu, annesi tüm bedeni ile oradaydı. Kısmen kendisini Leeda gibi hissediyordu, her neye dönüşecekse dönüşsün; kısmen de annesi gibi hissediyordu, iyi ya da kötü. Her iki yönünden de payına düşeni almıştı.

Leeda ellerini annesinin boynuna dolamıştı. Bu şekilde davranmaya o ana dek cüret edememişti bile. Annesinin nabzını hissedebiliyordu, cildi bir kelebeğinki kadar yumuşak ve narindi. Kendisine söz verdi, bunu daha çok yapacaktı, daha korkusuz olacaktı. Annesini annesinin kurallarıyla sevmekten vazgeçecek, onun da kendisini, kendi beklentileri doğrultusunda sevmesini ümit etmeyi bırakacaktı. Lucretia boynunu eğip ellerine baktı, dudakları sımsıkı kapalı, çenesi sabitti.

"Anne... bir şeye ihtiyacım... var." Leeda ihtiyaç sözcüğünü söylerken duraksamıştı. Herhangi bir sözcük gibi kullanmak istememişti. İhtiyaç duyduğunu düşündüğü halde aslında ihtiyacı olmadığını fark ettiği bir sürü şey olmuştu ve düşündüğünden çok daha fazla ihtiyaç duyduğunu anladığı şeyler olmuştu.

Belki her ikisini de saplandığı çamurdan kurtarabilmek için çok geç değildi.

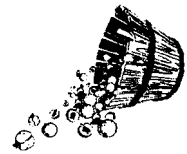
BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Mayıs ayının on altıncı gününün akşamüstünde Poopie Pedraza, Darlingtonların çiftlik evinin ön verandasında yarasa sürüsü tarafından çevrelenmiş bir halde oturuyordu. Poopie kollarını sallayarak yarasaları başından savmaya çalışırken, yarasalar kafasının çevresinde bir melek halesi gibi döndüler, ardından çakıllarla kaplı araba yoluna ve kulübeye doğru sürü halinde uçtular. Artık önünde hiçbir çöpün bulunmadığı mağaranın içine girerek gözden kayboldular ve Darlington meyve bahçesinin altına yerleştiler. Gerçekten de bazı şeyleri kendi doğal akışına bırakmak bazen daha iyi sonuç veriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Dokuz



Murphy otobüs garından kampüse varana dek üç kez kaybolmuştu. Gerçi otuz saatlik bir otobüs yolculuğundan sonra bu kadar gecikme bardakta bir damla sayılırdı. Bridgewater'da çevresindeki herkesten daha hızlı hareket ettiğini hissederdi, ancak New York sokaklarında beş dakika geçirmek, onun ne kadar yavaş olduğunu acı bir şekilde yüzüne vurmuştu. Görünüşe göre Murphy, New York'ta beceriksizdi, sakardı ve dengesini yitirmişti. Yanlış sokaklara girdi. Gözlerini bir ahmak gibi açarak etrafını izledi. Murphy böyle bakan insanları hep küçümsemiş, alay etmişti. Tanıdık olan tek şey çok uzaktan görülebilen Empire States binasıydı.

Kampusü bulması yarım saatini, öğrenci yurdunu bulmasıysa bir diğer yarım saatini aldı. Danışma masasına doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yürüdü, sıcak bir karşılama bekliyordu. Ancak tek alabildiği şey Hayden Koridoru, oda numarası 412'ye nasıl ulaşabileceğini anlatan bir yönerge oldu. Numara bir şeyleri vaat eder gibiydi. En azından bir ya da iki sayısından daha çok şey hissettiriyordu. Hatta iki sayınının çağrıştırdıklarının tam tersi şeyler çağrıştırıyordu. Etrafında kendi hakkında onun bilmelerini istemediği şeyleri bilen birkaç insan yokken benliğinin nasıl paramparça olabileceğini hissedebiliyordu ve daha sadece buraya ayak basmıştı. Bir hafta kaldığında neler hissedecekti kim bilir?

Kalacağı binaya vardığında, asansöre doğru yürüyen birinin arkasına saklanarak asansöre kadar yürüdü, kendisini o ana kadar hissetmediği kadar beceriksiz ve aksak hissediyordu. Dördüncü kata çıktı ve koridora adımını attı. Çevresindekileri izliyordu, floresan lambalarıyla aydınlatılan koridorun steril olmayan, ancak sade ve çıplak bir görüntüsü vardı.

Bir çift kız kapılardan birinin önünde dikilmiş, konuşuyordu. Konuşmaya çalışarak, "Merhaba," dedi. Yüzlerindeki kayıtsızlığı kendi yüzünde taklit etmeye çalıştı. Yanlarından geçerken sendeledi, onlardan hiç hoşlanmamıştı.

Onlar da "Merhaba," dediler ve konuşmaya devam ettiler. Kendisine şaşıyordu, çünkü vazgeçip otobüs garına geri dönmesine neredeyse ramak kalmıştı. Aslında yavaşlamıştı, yerinde sallanıyordu ve omzunun üzerinden arkasına bakıyordu.

Dönerek çevresine göz attı, odalardan birinin önünde, zemini huzursuzca aşındıran bir çift bacak gördü. Murphy bu bacaklar her kime aitseler ondan da hoşlanmamaya karar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdi. Uzun, biçimli, mükemmel görünüyordu ve aynı zamanda pahalı şeyler içindeydi; en sevmediği türdendi. Oda numaralarını gözden geçirip kendi odasına doğru ilerledikçe içine sıkıntı çöktü. O bacaklara doğru ilerliyordu çünkü. Bacakların kime ait olduğunu görebilecek mesafeye geldiğinde sendeledi ve aniden durmak zorunda kaldı.

"Bana sadece bu 'eşyanı aldım' notlarını bırakmışsın," dedi Leeda, elinde bir avuç dolusu işe yaramaz kâğıt parçası tutuyordu. "Senden bunların parasını almaya geldim." Gülümsedi. Abartılı bir Güneyli aksanıyla ağır ağır konuşarak, "Gördün mü, giyecek hiçbir şey bırakmamışsın bana," dedi.

Murphy kendisini toplamaya çalışıyordu. Gözlerini kırpıştırarak Leeda'ya baktı, ardından sanki biri onu itmiş gibi kendi odasının karşısındaki, koridorun diğer tarafındaki yatakhane odasının kapısına yaslandı. Ellinden bıraktığı valiz tam aralarında sallanıyordu.

Leeda da ayağa kalkarak ardına yaslandı. Biraz da olsa Lucretia'ya benzediğini Murphy görebiliyordu. "Bileti annem aldı. Galiba toplamda sekiz yüz dolar ve üzerine de iki saat tutuyor."

"Seni satın almış," dedi Murphy.

"Öyle."

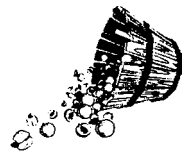
Leeda onu izlerken Murphy koridora göz attı. Görünüşe göre onca beraberliklerine rağmen birbirlerini pek tanımıyorlardı. Ardından Leeda ona doğru uzanarak Murphy'yi sıkıca kucakladı ve bütün bulutlar dağıldı. "Sadece sana ihtiyacım vardı Murphy."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir anda içinde bütünüyle Leeda olmuştu. Havadaki tüm tedirginlik dağıldı; hem Murphy hem de Leeda için. Sanki Güney'den gelen bir şeyler onları birbirini kollamaya çağırıyordu. Ve Bridgewater'dan buraya gelene kadar sendeleyen Murphy dengesini yeniden sağladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli



Walter işçilerin geleceği günü organize etmek için Birdie'ye görev verdi. Bu büyük bir güvenin işaretiydi ve aynı zamanda Birdie'nin babasından uzakta geçireceği ilk yaz tatiliydi. Walter ve Poopie, arabayla Savannah'ya tam pansiyon bir otele doğru gidiyordu. Birdie bunun ne kadar garip göründüğünü düşünmemeye çalıştı.

Sadece Birdie varken, meyve bahçesi olduğundan daha büyük görünüyordu. Birdie işçiler gelmeden önce son hazırlıklarını tamamladı. Her gün olduğu gibi o gün de günde birkaç kez Leeda ve Murphy'nin o an ne yapıyor olabileceğini düşündü. Arazinin çevresinde dolaşarak ayak izlerine baktı. Aklına otobüs hariç düşünebileceği her şeyi getirmeye çalışıyordu. Ama her şeye rağmen zihninin derinlerinde bir yerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enrico'nun otobüste olabileceği vardı. Daha da doğrusunu söylemek gerekirse, aklının büyük bir kısmı ön planda zaten bununla meşguldü, ama arka planda Enrico'yu birkaç saat için görebilse, bunun işleri yeniden yoluna koymak için yeterli olabileceği ihtimali vardı.

Heyecanla şeftali ağaçlarının arasında ileri geri gezindi.

Toplanmaya hazır olan şeftaliler dalların ucunda kümeler halinde bir arada bekliyor ve ağırlıklarıyla dalları aşağı doğru çekiyorlardı. Birdie birkaçını eliyle yokladı, nazikçe parmaklarını bastırdı ve doğru olanı bulduğuna karar verdiğinde çekip aldı. Koca bir ısırık aldığında seçmek için çok aceleci davrandığını hemen fark etti. Lezzetliydi, ama mükemmel değildi. Umursamadan geri kalanını da yedi. Şeftalinin tüylerini dilinin üzerine yayarak ilk meyveler hakkındaki batıl inancı gereği bir dilek tuttu.

Zamanın nasıl bu kadar yavaş ilerlediğine inanamıyordu. Mutfaktaki saati kontrol ettiğinde hâlâ gitmesine bir saat vardı. Bir saat düşüp ölmesine yeterdi. Murphy'nin bahçesinde gezinti yapmaya karar verdi.

Murphy ayrılalı neredeyse üç hafta olmuştu. Bahçede bu kısacık süre içinde birçok yabani ot filizlenmişti. Birdie bunların hepsini kazarak temizlemeye yetecek kadar vakti olmadığını düşündü. Ama yine de bir süre düzenleme işiyle uğraşabilirdi. Dizleri üzerine çökerek otları tutup koparmaya başladı ve düşünceler de kendi aklından kopup gidene kadar orada çalıştı. Ardından evin ön bahçesine giderek verandaya oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Araçtan birer birer indiler, el sallayarak yanına geliyorlardı. Emma, Raeka, Fonda, Alita, Isabel... Onlarla kucaklaştı ve omuzlarının üzerinden inenleri dikkatlice izlemeye devam etti. O kadar heyecanlıydı ki otobüsten indiğini görünce, aklını kaçırıp sanrılara kapılacağını sandı. Yüzündeki çizgiler yoğun bir dikkati ifade ediyordu ve doğrudan kendisini izliyordu. Daha da doğrusu içine doğru bakıyordu. Gülümsemedi. Ellerini ceplerine koyarak diğerleri gibi valizini alana kadar çevresine bakındı.

Birdie yutkundu. Enrico hızla yeni yapılan bembeyaz yatakhanelere doğru valizini alıp yürürken yerinden kımıldayamamıştı bile. Tepki veremiyordu. Sanki kuyunun içine düşen bir taş gibi, kendi içine batmış gibiydi. Kabarcıklar çıkarıyor olsa bile bunlar yüzeye ulaşamıyordu. Bir yandan gözünün ucuyla Enrico'yu izlerken, diğerlerinin dostça sorularını yanıtladı. Gözünün önünde sahneyi canlandırmıştı bile; evin içine girip kalbini kapatacak ve kuyuyu örtecekti. En azından bu şekilde daha kolay olurdu.

En sonunda işçilerin tamamı yeni yatakhanelere çantalarıyla birlikte yerleşti. Birdie geri dönerek verandaya çıktı. Ön kapıdan girerek evin koridorunda ileri geri yürümeye başladı ve ardından arka kapıdan dışarı çıktı. Evin çevresinde döndü, bir yandan da yatakhanelere bakıyordu. Ardından yeniden merdivenleri tırmanarak üst kata, sonra yeniden alt kata indi. Majestic aklını kaçırmış birini izler gibi ona bakıyordu.

Çömelerek Majestic'in kulaklarını nazikçe okşadı. Honey Babe aklına geldi, hayatta kalmış olmak, başka şey-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lerin sürekli olarak değişmesine engel olamıyordu. Kulakları utançtan neredeyse kıpkırmızı kesilmiş bir halde ön kapıdan dışarı çıktı ve yatakhanelerin yolunu tuttu.

Birdie yatakhaneye girdiğinde, adamlar koridorun girişinde ayakta durmuş, sohbet ediyordu. Hepsi birden meraklı gözlerle ona baktı. Hiçbir şey söylemeden aralarından geçti ve koridordaki tüm odaları gözden geçirerek ilerledi.

Enrico yüzünü cama dönmüştü. Kapının girişinde durduğunu fark etmiş olmalıydı ki arkasını döndü. "Merhaba Birdie," dedi, sesi vazgeçmiş gibiydi, sanki onun gelmesini istemiyordu. Ve yine ona eskisi gibi bakmamıştı. Birdie umudunun söndüğünü hissetti.

Ellerini cebine götürdü. Birkaç gündür aynı giysileri giyiyordu. Cebinde yoldan bulduğu yuvarlak ve beyaz olan çakıltaşını hissetti ve onu ezmek istercesine sıktı.

"Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için geldim," dedi. Rahatlamıştı. "Arkadaş olup olamayacağımızı anlamak için. Böyle garip davranmak istemiyorum. Biliyorsun." Arkadaş? İçinde birçok parça daha bunu söyler söylemez saçılıp ölmüştü bile. Bir yıldızın patlayıp parçalarının uzayda birer birer yanıp yok olması gibiydi. Büyümek eğer böyle bir şeyse diye düşündü, kalbinin yer yer parçalanması ve ölmesi anlamına geliyordu.

"Biz arkadaşız." Enrico tam gözlerinin içine bakıyordu. Gözleri Birdie'nin artık kendisi için öldüğünü açıkça söylüyordu.

"Güzel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enrico, "Güzel," diyerek karşılık verdi.

Sessizlik içinde oturdular. Birdie o kadar yüksek sesle yutkunmuştu ki Enrico'nun bunu duyduğundan emindi. Elindeki çakıltaşını sıktı. Parmaklarının titrediğini görebiliyordu. Bir şeyler daha söylemeliydi. Ama ne diyeceğini bilmiyordu.

Birdie, "Ben..." diyerek başladı söze, ardından duraksadı. Elini cebinden çıkarıp avucunu açtı, çakıltaşını gösteriyordu. Çakıltaşına bakıyordu, çünkü Enrico ile göz göze gelemiyordu. "Ben bu çakıltaşını geçen gün buldum. Bunu neden yaptığımı da bilmiyorum..." Boğazını temizledi, odaya bakındı. "Murphy hep otobüslere çakıltaşı koyar. Galiba bu yüzden."

Koyardı. Geçmiş zaman diye hatırlattı kendine. Murphy gitmişti. Birdie bozguna uğramıştı. Birine anlamlı gelebilecek sözleri nasıl bir araya getireceğini bulamıyordu. İçini çekerek, "Bilirsin, taşlar çok yaşlıdır. Belki de milyonlarca yıl boyunca oradaydı. Yani demek istediğim, başka bir yerde bulunma şansı ne kadardır ki?" diyebildi sonunda. Söylemek istediği her şeyi açıklamış gibiydi.

Çakıltaşını Enrico'nun avuçlarına bırakarak yumruğunu sıkıca kapattı. "Ben arkadaş olmak istemiyorum." Enrico elini geri çekmedi, böylece Birdie kollarını onun boynuna dolayabildi. Başını onun omzuna yasladı ve ona sıkıca sarıldı; tüm gücüyle sarıldı. Ardından kafasını uzatarak başına yaslandı. Burnunun kemiği Enrico'nun yanağının üst kısmına değiyor, Enrico ise yüzünü sabit tutuyordu.

Birdie onun önce elmacıkkemiklerine dokundu, ardın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan parmaklarıyla omzunun üzerindeki kemiklere dokundu. Özellikle, sanki düğmeleri ararcasına parmaklarını bastırıyordu. Sanki onu nasıl harekete geçireceğini anlamaya çalışıyordu. Karmaşayı hissetti, kendisini yanında isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Sanki uzay boşluğunda salınıyordu.

O sırada Enrico yavaşça hareket etti ve Birdie onun önce nefesini, ardından da dudaklarını yanağında hissetti. Küçücük bir öpücük... ve kendisini tamamen ona bıraktı.

Elbette diye düşündü. Elbette istiyor.

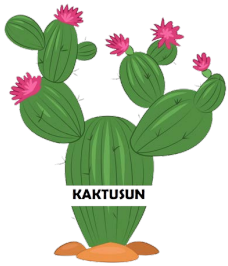
Enrico'nun omzunun üzerinden pencerenin dışındaki sıralanmış şeftali ağaçlarına baktı. Ağaçların dalları uzanarak diğer ağaçların dallarıyla birleşmişti.

Meyve bahçesinde yaprakların çekirge sürüsü gibi uçuştuğu zamanlar olmuştu. Tüm ağaçların çırılçıplak soyunup neredeyse yüz kızartıcı şekilde bembeyaz gövdelerini sergilediği zamanlar olmuştu. Kahverengi ve turuncu renklerle donandığı zamanlar olmuştu. Ve hep beraber meyveleri toplamak için onların etrafında topaç gibi döndükleri zamanlar olmuştu. Şimdi, kusursuz bir şekilde hâlâ bir seyirci gibi yerlerinde bekliyorlardı.

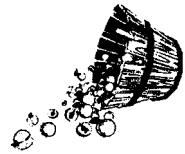
Birdie dudaklarını Enrico'nun dudaklarına doğru yaklaştırdı ve onları içine çekti. Alınları birbirine değiyordu.

Ağaçların arasından bakıldığında, birer yetişkin âşık gibi görünüyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Sonsöz



Geride bırakılan izler vardı.

Darlington meyve bahçesinde bir bahçe yeniden yabani otlar tarafından kuşatılarak eski haline döndü. Çiçeklerin hemen yanı başında biten filizler önce temkinliydiler. Sarmaşıklar yavaşça büyüdü, ama çok yavaş değil, çardağa tırmanıp onu tamamen kaplamaya yeltendiler.

Darlington evinde bir makarna kavanozunun ardında saklanan renkli kalemlerle yapılmış bir çizim tüm dünyayı aynı Meryem Ana gibi izliyordu. Ön verandaya düşürülmüş gümüş renkli bir çiklet ambalajı kendini acemice sövenin köşesine bıraktı. Üzeri siyah yıldızlarla ve bolca elyazısıyla donatılmış kırmızı bir not defteri çöp kutusunun dibinde duruyordu. Orada daha yirmi üç yıl kada kalacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Pekan Korusu'nda Methuselah'ın çocukları daha da uzadılar. Balmeade Kulübü'nün hemen yanında, bir şeftali ağacı dokuzuncu parkurda büyümeye başladı. Pearl Gates Mezarlığı'nın hemen yanı başındaki ev de yatağına kalbinde bir delikle uzandı. Yıllar boyunca iyileşmedi, küçülmedi ya da zayıflamadı. O gece ilk kez bu yara saklanacağı yere doğru ağır yolculuğuna başlamıştı.

New York'ta Murphy ve Leeda yatakta uzanmış, çalışıyorlardı. O da Murphy diye çığlık atıyordu. CD'lerini her yere saçmış, not defterlerini boş bulduğu her yere yaymıştı. Her bir köşede kirli giysileri vardı. Ve bir kartpostal aynanın çerçevesine sıkıştırılmıştı. Murphy ve Leeda sanki içine girmek ister gibi sıkça ona bakıyorlardı. Ön planda Meksika'nın Ulusal Bağımsız Üniversitesi vardı. Arkasındaysa şöyle yazıyordu: *Burada okumak harika. Meksika harika. Siz harikasınız*. Bu Birdie'den alabildikleri tek kartpostaldı. O mektup yazmayı yeğliyordu.

Bir süre için Poopie Pedraza küçük bir kızın hayaletini ağaçlar arasında yürürken gördüğüne yemin etti, yaşı yedi ya da sekiz olmalıydı; kumral saçları atkuyruğu yapılmıştı ve bacakları incecikti. Bu Birdie'nin, Poopie'nin gözündeki imgesiydi. Artık bir yetişkin olan Birdie, Poopie'nin gözüne hâlâ böyle görünüyordu.

Ve sonbahar yerini kışa bıraktı, Darlingtonların şeftali ağaçları yapraklarını yeniden, nazikçe, sanki dökülmesine kendileri izin veriyormuş gibi terk etmeye başladı. Bu, yapraklardan vazgeçmek demek değildi.

Bu, yaprakları kaybetmek demek değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkür

Adanmışlığı, iç görüsü ve her yönüyle sevgisi için Sara Sandler'a teşekkür etmek isterim. Ayrıca mükemmel ajansım Sarah Burns ile birlikte Kristin Marang, Elise Howard, Josh Bank ve Les Morgenstein'a da gönülden teşekkürlerimi sunarım. Arkadaşlarım Lexy James, Erica Loftmann, Jennifer Bailey, Liesa Abrams, Nancy Giarraputo ve Bud Paytas'a nezaketleri ve cömertlikleri için teşekkür etmek isterim. Ve son olarak beni sürekli olarak kutsanmışım gibi hissettirdikleri için aileme teşekkür ederim.



BELONGS TO KAKTÜS TEAM


BELONGS TO
KAKTUS TEAM